

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

ချစ်လွန်လွန်း...လွန်း...လို့

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၃၀၇၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၁၃၀၈၁၁

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြဲ-၀၉၃၂)
 ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
 အောက်တိုဘာလ။

အုပ်ရေး ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
 အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 -095163764

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅·၈၃

ချစ်မျှားရှင်

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့/ ချစ်မျှားရှင်။ - ရန်ကုန်၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၇၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁)ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

အခန်း (၁)

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးရဲ့ ကမ်းခြေနံဘေးမှာ ကျယ်ပြန့်တဲ့
သဲသောင်ပြင်ကြီးနဲ့...

အဲဒီ သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အိမ်ခြေသုံး
ရာကျော်တဲ့ လမုတောနဲ့ ဗျိုက်တောဆိုတဲ့ ရွာနှစ်ရွာရှိတယ်။

လမုတောသားနဲ့ ဗျိုက်တောသားက ညီညွတ်ရင်လည်း သမီး
ယောက်ဖတွေ ကျနေတာပဲ ဖက်လဲတကင်းနဲ့။

အရက်သောက်လည်း အတူတူ မူးပြီး သိုင်းကွက်နင်းလည်း
အတူတူ တစ်ဦးက ပုဆိုးကျွတ်ကျရင် နောက်တစ်ဦးက ကွင်းလိုက်
ကျွတ်ကျနေတဲ့ ပုဆိုးကို ရိုရိုသေသေ ကောက်သိမ်းပေးတယ်။

ကျန်တဲ့လူတွေက ပုဆိုးကျွတ်တဲ့လူကို ခေါင်းက တစ်ဦးထမ်း၊
နောက်ခြေနှစ်ချောင်းက တစ်ဦးထမ်းပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့တာ။
အဲဒီ ပုဆိုးမပါတဲ့ ငမူးက အထမ်းသမားနှစ်ဦးရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ မှောက်
လျက်ကြီး ဇိမ်ကျနေတော့တာပဲ။

ဒါက ဗျိုက်တောနဲ့ လမုတော ရွာနှစ်ရွာရဲ့ အရက်သောက်ရာ
၌ ယဉ်ကျေးမှုတစ်မျိုးပေပ။

အဲ... ဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း ဒင်းတို့ပဲ။

ခါးတောင်းကို မြောင်နေအောင် ကျိုက်ကြပြီ။

တင်ပါးပေါ်က ပုဆိုးကို လိပ်နိုင်သမျှ လိပ်ပြီး အပေါ်တင်
အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ တင်ပါးတွေကို ဖရဲသီးလို တဖျန်းဖျန်းရိုက်ပြီး
မာန်သွင်းတယ်။

ဒါက ရွာမလေ့။

လက်ဝှေ့သမားတွေကျတော့ ကိုယ်လက်မောင်းတွေ ပေါင်
တွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ရိုက်ရိုက်ပြီး ဟန်ရေးပြနေကြတယ်မို့လား။

ဒီရွာမှာတော့ ဒါပဲ တင်ပါးကို ပုတ်ပုတ်ပြီး မာန်သွင်းတယ်။

ဒီလို ဒီလိုမျိုး တင်ပါးပေါ် လက်ဝါးရိုက်ရင်း မာန်သွင်းပြီး
ခဏ... ခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ဗျိုက်တောရွာက တင်မောင်ဆိုတဲ့
တင်ပါးပိန်ပိန်ကောင်လေးတောင် ဖင်ချွန်းအမည် ရသွားပြီ။ ဖင်ချွန်း
တင်မောင်လို့ နှစ်ရွာစလုံးက အန္တရာယ်သညာ မှည့်ပေးလိုက်ပါရောလား။

သိတယ်မို့လား၊ တင်ပါးပိန်တဲ့သူတွေ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်
ဖားထိုင်သလိုပင် ပိန်ပိန်ချွန်းချွန်းလေးနဲ့လေ။

အဲသလိုမျိုးပေါ့။

မာန်သွင်းပြီး တကယ်ဖိုက်ကြပြီဆိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပါး
စပ်ညောင်းခံပြီး ဖြန်ဖြေမနေကြပါဘူး။

ရန်ဖြစ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရှောင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်
ကို လုပ်နေကြတာပါပဲ။

ရန်ဖြစ်တာများ ဒီရွာမှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး။

ကြက်တိုက်ရင်သာ ဝိုင်းကြည့်ရင် ကြည့်ကြမယ်။ ဖြစ်ပြီး
တော့လည်း နာရီပိုင်းစောင် မကြာပါဘူး။

ပြန်တည့်သွားကြတာပါပဲ။

ဒီနှစ်ရွာမှာက ဒီလူနဲ့ ဒီလူတွေပဲ ရှိကြတော့...။

မကောင်းလည်း ပေါင်းရတာပဲ၊ ကောင်းလည်း ပေါင်းရတာပဲ
ဆိုသလိုပေါ့။

ဒီနှစ်ရွာမှာက လူပြောင်လူပျက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

?

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ပြောင်နေ ပျက်နေရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်မယ့်
လူတွေ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စရနောက်ရမှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်
တယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ လူတွေ။

အနည်းဆုံးကတော့ အလှူအိမ်မှာ ဖိနပ်ကလေးတော့ ဖွက်
လိုက်ရမှ။

ရှိသေးတယ်။

ရှင်ပြုခါနီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ ကိုရင်လောင်းတွေကို လုံအောင်
ဖွက်၊ မနက် သင်္ကန်းဆည်းမဲ့ သင်္ကန်းတွေ၊ သင်းပိုင်တွေ၊ ပရိက္ခရာတွေ
ကို မအိပ်မနေ နိုးနိုးကြားကြား စောင့်ကြ။

မစောင့်လို့ကတော့ ကိုရင်လောင်းလည်း ချုံကြိုချုံကြားမှာ
အဖွက်ခံရပြီသာ မှတ်၊ ရှာလို့မတွေ့မချင်း ဖွက်ထားရတဲ့ နေရာမှာ
ကိုရင်လောင်းတွေက ငြိမ်နေရတာမျိုး။

‘ကျွန်တော် ဒီမှာပါဗျ’ လို့ အသံမပြုရဘူး။ ဒါက ရွာရဲ့
စည်းကမ်းပဲ။

တကယ်လို့ ဒီလိုမျိုး အသံတွေပေးတဲ့ ကိုရင်လောင်းတွေ
ရှင်ပြုမင်္ဂလာကို ကာလသားတွေ ကာလသမီးတွေက လုံးဝ လုံးဝ
သပိတ်မှောက်တော့တာပဲ။

သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာတွေဆိုလည်း လစ်ရင်လစ်သလို ဖွက်
ကြတာ။ ဖွက်ထားပြီးရင် တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ပြန်ရွေးရတယ်။

ဒီလို အပျော်၊ အနောက်သန်တဲ့ လူတွေထဲမှာတော့ ကင်းလိပ်
ချောတို့အဖွဲ့က အကဲဆုံးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောက ဗျိုက်တောရွာသား။

သူ့အမည်ရင်းက သိန်းဖြူ။

ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ သူတို့အမျိုးက ဘိုးစဉ်ဘောင်
ဆက်ကနေ ကင်းဆိုတဲ့ အမျိုးနဲ့ အမည်ရလာတာ။

မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ကို 'ကင်း' ခဲ့ကြတာပေါ့။

သူ့အဖိုးက ဒီရွာမှာ အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစလောက် ပြောတတ်တဲ့လူ။

ကျွန်ုပ်ဆိုတာကို (အိုင်)၊ ခင်ဗျား၊ သင် ဆိုရင် (ယူ) ဒါမျိုး ပေါ့။

တစ်ခါကတော့ သူတို့ရွာရဲ့ အနောက်ဖက်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်၊ ကမ်းခြေနားကို နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်စီး မုန်တိုင်းမိရင်း လာပြီး သောင်တင်နေတယ်။

အဲဒီ သင်္ဘောပေါ်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားတွေ ဆင်းပြီး ရွာထဲဝင်လာတာကို ကင်းလိပ်ချောရဲ့ အဖိုးကတွေ့တော့ ဘုံသံကို ပီအောင် နှစ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တံတွေးဆွတ်ပြီး လေသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလိုက်ပုံက ကြည့်...။

'ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ဖင်လိန်နာတွေ ဖင်လိန်နာတွေ'

သူပြောချင်တာက ဖော်ရင်နာပါ။ ဒါပေမယ့် သူက အခေါ် အဝေါ်ကို တိတိကျကျ ဂဃနဏ မသိရှာတော့ ဖင်လိန်နာ ဖြစ်သွား တာ။

ဒါကို မြို့ပေါ်မှာ သုံးရက်နဲ့ တစ်မွန်းတည့် အလည်ရောက် သွားရင်း တိုင်းရင်းဆေးပညာ လေ့လာခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ရူးဖုန်း ကျော် ဆိုတဲ့ ငတိကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ သူဆေးပညာကို အစွမ်းပြ ချင်တာမို့။

'ဟ... ဖင်လိန်နာ ဆိုရင်တော့ လိပ်ခေါင်းအခြေခံရှိပြီး ဝမ်းချုပ်၊ ဝမ်းလျော၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းယောင်နာတွေ ဖိစီး နေလို့ ဖြစ်တာကွ၊ အဲဒါကို ကနခိုရယ်၊ ပွေးကိုင်းရယ်၊ ဆတူပြုပြီး တိုက်ရတယ်'

'တော်စမ်းပါ ဓာတ်ရူးရာ၊ မင်းဥစ္စာက မင်းယောက္ခမကြီး ကာလနာတိုက်တော့မှ တိုက်ရင် မင်းစောစောစီးစီး အမွေရမယ်။

ငါပြောတဲ့ ဖင်လိန်နာဆိုတာက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ လူကွ မှတ်ထား' 'သြော်... နိုင်ငံခြားက လာတဲ့လူကို ဖင်လိန်နာလို့ ခေါ်သ ကိုး'

သူတို့ချင်း ကြိတ်ဖြစ်လိုက်ကြပြီး နိုင်ငံခြားသားတွေ ရှိရာကို ကင်းလိပ်ချောတို့ အဖိုးက ခြေလှမ်းကျကျနဲ့ လျှောက်သွားပြီးမှ...

'ဟဲလို' လို့ အော်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း သူတို့ကို နှုတ်ဆက်တဲ့လူကို လှည့်ကြည့်ကြတာပေါ့လေ။

ကင်းလိပ်ချောတို့ အဖိုးက ရွာသားတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ရဲရဲဝင့်ဝင့်နဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ ရှေ့ကိုလျှောက်သွား ရင်ဆိုင်လိုက်ပြီး...

'ဂွတ်(တ်)မောနင်း' လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

အချိန်က ညနေသုံးနာရီလောက် ရှိနေပြီ။

နိုင်ငံခြားသားတွေက သူတို့ နာရီကို ပြန်ကြည့်ပြီး သူတို့ အခု တိုက်ထားကြတဲ့ မြန်မာစံတော်ချိန်ဟာ ညနေသုံးနာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ် ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေကြတဲ့ပုံပဲ။

ကင်းလိပ်ချော အဖိုးကတော့ ဂုဏ်ယူတဲ့ လေသံနဲ့ ဆက်ပြော လိုက်တယ်။

သူက ဒီရွာမှာ (ဗျိုက်တောရွာမှာ) သူကြီးပေါ့၊ အကြီးဆုံးပေါ့ ဒီလို ပြောချင်တာ။

အဲဒီတော့ သူ့ဂုဏ်ကို ဖော်ထုတ်တဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ်က ဒီရွာရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ လို့ ပြောလိုက်ချင်တာကိုး။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း သူမသိဘူး။ ဒါကြောင့် သူသိတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ပဲ ပြောရတာပေါ့။

ပြောလိုက်ပုံက ကြည့်...။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီး သူပုတ်ပြပြီး လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပင် လယ်ကမ်းခြေပေါ်က သူ့ရွာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

‘အိုင်ကင်း... အိုင်ကင်း’ တဲ့။

ကင်းဆိုတာက ဘုရင်။ ဒီရွာတစ်ပိုင်မှာတော့ သူဘုရင်လို့ ပြောလိုက်တာ။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ။

လမုတောရွာဖက်က သူ့သူငယ်ချင်း သူနဲ့ သောက်ဖော် သောက်ဖက်၊ တေဖော်တေဖက် ဦးသိန်းစိုး ရောက်လာတယ်။

ဦးသိန်းစိုးက လမုတောရွာရဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း သူကြီးရဲ့ လက်ထောက်ဆိုလည်း မမှားဘူးလို့ ပြောလို့ရတဲ့ လူပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ကင်းလိပ်ချောတို့ အဖိုးက ဦးသိန်းစိုးကို တစ်လှည့် သူ့အိုင်စားရတဲ့ လမုတောရွာဖက်ကို တစ်လှည့် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

‘ဟီကင်း... ဟီကင်း’

လို့ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

ဟီ (HE) ဆိုတာက သူ၊ သူလည်း လမုတောဘုရင်ပေါ့။ သူဆိုတာက အဲသလို။

ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတွေဆိုတာ မျက်လုံးတွေကလယ်၊ ကလယ်ကိုဖြစ်လို့။

ဦးသိန်းစိုးကြီးကလည်း ဗိုလ်မှတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ချီးကျူး တဲ့ အကြည့်နဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ် ကြည့်နေတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ လမုတောရွာက သူကြီးဦးစိန်ခိုပါ ရောက် လာလေရော။

အဲဒီတော့လည်း ဘာခက်တာမှတ်လို့ ကင်းလိပ်ချောတို့ အဖိုး ပဲဟာ။

အင်္ဂလိပ်စာကို သူမတူအောင် ငါလည်းမတူအောင် တတ် တယ်လို့။ သူ့ကိုယ်သူတင်စားတဲ့ လူဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေဖက် လှည့် သူကြီးဦးစိန်ခိုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ဟောကနဲ ဒိုင်းကနဲ ရှင်းကနဲ လင်းကနဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပေါ့။

‘အိုဗာကင်း... အိုဗာကင်း’ တဲ့။

မှတ်ကရော။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ လမုတောရွာသူကြီးဦးစိန်ခိုပါ အိုဗာကင်း လို့ အချောင်နာမည်ရသွားတယ်။

ကင်းလိပ်ချောတို့ အဖိုးကတော့ သူ့အမည်ဦးမောင်ကောက် ကနေ ကင်းမောင်ကောက်။

နောက်ပိုင်းတော့ မှတ်မိလွယ်အောင်လို့ဆိုပြီး ကင်းမြီးကောက် ဖြစ်သွားပါရောလား။

ကင်းမြီးကောက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်းက မကုန်သေးဘူး။ တစ်ခါတည်း ဂျနေရေးရှင်းလိုက်လို့ ကင်းဘွဲ့ထူး၊ ကင်းဂုဏ်ထူးတွေ ရသွားတာ။

အဲဒီ ဦးမောင်ကောက်၊ အဲ ကင်မြီးကောက်ကြီးရဲ့မဟေသီ ဇနီးမယား ဒေါ်အေးလှကိုတော့...

ဟိုရွာကနေ ဒီရွာ၊ ဒီရွာကနေ ဟိုမြို့နဲ့ ခြေတံရှည်ရှည်၊ အရပ်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့ လမ်းများနေလို့ ကင်းခြေများ ဂုဏ်ပုဒ်ဝိသေသကို ရလိုက်တယ်။

အဲ... ကျန်သေးတယ်။

တောင်ပေါ်တက်ပြီး သစ်ခုတ်၊ မီးသွေးဖုတ်တဲ့ ကင်းမြီး ကောက်သားကြီး ကိုအောင်ဘုကိုတော့ တစ်ချိန်လုံးမီးသွေးဖုတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနေလေတော့ ကင်းကိုယ်လုံးမည်း ဆိုတာမရှိလို့ သူ့ကို ကင်းမလက်မည်း ခေါ်ကြပါလေရော။

အဲဒီ ကိုအောင်ဘု(ခေါ်)ကင်းမလက်မည်းနဲ့မှ မှားပြီး အိမ် ထောင်ကျရတဲ့ ဒေါ်တင်ကိုတော့ ခဏခဏ မီးယပ်ချမ်းထပြီး ဆန္ဒ (နန္ဒင်း)တွေ ထူထူလိမ်းလိမ်းနေရလို့ ဆန္ဒမကင်းတဲ့။

ကောင်းရော၊ အမည်ပေးပုံများ ဗျိုက်တောရွာသားတွေ ပညာ ရှိပုံ ပြောပါတယ်။

ဟိုစာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့တွေ့နေတဲ့ လှတောသားဆိုတာ လောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်။

ဗေဒင်ဆရာဆီ အကုန်အကျခံပြီး နာမည်ရွေးခိုင်းရင်တောင် ဒီလိုတိကျတဲ့ အန္တတ္တသညာတွေ ရချင်မှရမှာ။

ဟောကြည့်။

ကင်းမလက်မည်းဦးအောင်ဘုနဲ့ ဆန္ဒင်းမကင်းဒေါ်တင်တို့က မွေးလာတဲ့ သားလေးကျတော့...

ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ကင်းငှားလိုက်စောင့်တယ်။ တစ်ညနှစ်ဆယ်ကနေ ခုတစ်ထောင့်ငါးရာ ဈေးနှုန်းတက်လာတဲ့အထိ စောင့်တုန်းပဲ။

ပြီးတော့ သူက ကိုယ်ဖက်ကိုယ်ယက်တဲ့အပြောတွေ၊ အလုပ်တွေကို သိပ်လုပ်တတ်၊ ပြောတတ်တာဆိုတော့ ပေါက်တူးလို့ အစပိုင်း အမည်ပေးထားကြသေးတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ဒီကောင်က ပေါက်တူးလောက်မှ အသုံးမကျတာ။

ပေါက်တူးကမှ ရွာလမ်းဖောက်တာတို့၊ တံတားပြင်တာတို့မှာ လူတွေနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖော်ရသေးတယ်။

ကင်းလိပ်ချော အလောင်းအလျာ သိန်းဖြူဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ဘာလုပ်အားမှမပေးဘူး။

အပြစ်တစ်ခုခုကျူးလွန်မိလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဒဏ်တပ်ပြီး အမှိုက်သိမ်း၊ လမ်းပြင်၊ ရေခပ်ဆိုတဲ့ဒဏ်တွေ အတပ်ခံရလို့ လုပ်ရတာကလွဲရင် ဒီကောင်ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်လို့လဲ။

အဲဒါနဲ့ပဲ ကင်းလိပ်ပေါက်တူးကနေ သူ့သွားခေါခေါလေးရဲ့ အလှကို ခြင်မကိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ညီမ ဂွက်ထော်မက ဘယ်လိုခံစားလိုက်တယ် မသိဘူး။ ကိုသိန်းဖြူကြီးက သွားခေါခေါလေးနဲ့ ခေါခေါချောချောလေးပါလို့ စရာနောက်ရာကနေ ကင်းလိပ်ချောဖြစ်လာတာ။

ကင်းလိပ်ပေါက်တူးထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့။

နောက်ရွာမှာ တွေ့တွေ့နေရတဲ့ ကင်းလိပ်ချောဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမဝင်ဘူးလေ။ သိန်းဖြူလို ကောင်မျိုးပဲပေါ့။

သိန်းဖြူ ကင်းလိပ်ချောဖြစ်ရတဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားက အဲဒါလည်းပါတယ်။

အင်း... ပြောရဦးမယ်။

ကင်းလိပ်ချော အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ဘယ်မှာမှကို သုံးမရတာ။

ပုတ်သင်ညှိကမှ ပုတ်တံအငယ်စားလေးလို့ ညာရောင်းစားလို့ ရသေးတယ်။ ပုတ်တံဆိုတာ ပုတ်သင်ညှိထက် အကောင်ကြီးတယ်။ အမြီးရှည်တယ်။

ဒါပေမယ့် ပုတ်သင်ညှိကို မီးမြိုက်ပြီး ပုတ်တံကင်လို့ ညာရောင်းရင် အညာမိသူတွေ အများကြီး။

ကင်းလိပ်ချောတို့ သောက်နေကျ ကိုတာတီးရဲ့ ခန့်ရည်ဆိုင်မှာ ကိုညွန့်ကြည်တို့အဖွဲ့ဆို နည်းနည်းမူးတာနဲ့ ပုတ်သင်ညှိသားကို ပုတ်တံသားဆိုပြီး မှာမြည်းကြတော့တာပဲ။

သူတို့ရွာမှာက ထန်းပင်မရှိဘူး။ ထန်းရည် မရှိဘူး။ ပင်လယ်ကတစ်ဆင့် ဖြာထွက်သွားတဲ့ ချောင်းလက်တက်ကလေးတွေရဲ့ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ခန့်တောတွေ ဖြစ်ထွန်းတယ်။

ခန့်ပင်အလက်တွေကို ခန့်ပျစ်လုပ်ပြီး အိမ်မိုးလို့ရတယ်။ ခန့်ပင်အဖူးကို လှီးပြီး ခန့်ရည်ရတယ်။ ထန်းရည်လိုပေါ့။

ခန့်ရည်ပုလင်းကို ရော်ဘာတုံးလိုလှီးထားတဲ့ အတုံးကလေးတွေနဲ့ ဖော့ဆိုလို့ တင်းနေအောင်ဆိုတာ။ အတော်ကြာတဲ့အခါ ရော်ဘာဖော့ဆိုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင် ဖောင်းခနဲ အသံပေးပြီး အထဲက ခန့်ရည်တွေက ဆူပွက်လာသလို ပလုစီလေးတွေ ထလာတတ်တယ်။

ဇနီးရည်ကို မြူအိုးထဲသိမ်းထားတဲ့အခါ အဝကို သပ္ပာယ်အူ
ခြောက်ထက်ပိုင်းပိုင်းပြီး ဆို့ထားရတယ်။

အိုးဝမှာဆို ပရက်ဆိတ်ကလေးတွေ အုံနေတာပဲ။ သပ္ပာယ်အူ
ဆို့ထားမှ အိုးထဲမရောက်မှာလေ။

ဇနီးရည်က ထန်းရည်လိုပဲ။ အစပိုင်းမှာ အရမ်းချိုတယ်။
ဝမ်းနူးစေတယ်။ ကြာကြာထားရင် ခါးလာတယ်။ ထန်းရည်အခါးလိုပဲ
မူးတယ်။

မတူတာဆိုလို့ ဇနီးရည်ကို ထန်းလျက်ချက်သလို ချက်လို့မရ
တာပဲ။

(ထန်းလျက်) ထညက်ဆိုတာသာ ရှိတာ။ ဇနီးရည်ဆိုတာမှ
မရှိတာ။ အဲဒီတော့ ချက်လို့မရလို့ပေါ့နော်။

ဇနီးတောပိုင်ရှင်တွေက ဇနီးလည်းရောင်းတယ်။ ဇနီးရည်လည်း
ရောင်းတယ်။

ကင်းလိပ်ချောတို့အဖွဲ့က ကင်းလိပ်ချောရယ်၊ ဖင်ချွန်းရယ်၊
ခြင်မကိုက်ရယ်၊ ဗာဂျာစီးမြင့်ရယ် အားလုံးဟာ နာမ်မဝိသေသနတစ်
မျိုးစီနဲ့ချည်းပဲ။ ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီး။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင်
တစ်ဖွဲ့လုံး လက်လန်တယ်။

ရွာရဲ့ ကာလသားတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာရဲ့ ဆန်ကုန်
မြေလေးတွေ။

တစ်ခါတုန်းကတော့ (သူတို့... သူတို့ဆိုတာက ကင်းလိပ်
ချောတို့အဖွဲ့ကိုပြောတာ) ဇနီးရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆီကို မျက်နှာသေလေး
တွေနဲ့ ရောက်လာကြတယ်။

ဇနီးရည်ရောင်းတဲ့ ကိုတာတီးက တစ်ရွာတည်းသား သူ့နောက်
မှ ထမင်းစားတဲ့ ကောင်တွေရဲ့ အထာကိုသိလို့ သိပ်ပြီးမျက်နှာသာ
မပေးဘူး။ ခပ်တန်းတန်းပဲ။

ဒါပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောက မရဘူးလေ။

‘ကိုကြီးတာတီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မလို့’

‘အောင်မယ်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ မင်းတို့လို ဆန်ကုန်မြေ
လေးတွေက ဘာရောင်းဘာဝယ်တတ်လို့ ငါ့လာပြီး အရောင်းအဝယ်
လုပ်မလေးဘာလေးနဲ့ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောနေရတာလဲ’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ ကိုကြီးတာတီးရဲ့ ထောင်တန်တဲ့စကား
ရယ်ပေါ့တဲ့’

‘ဟေ... ငါ ဘယ်တုန်းက ရယ်လို့တုန်း’

‘ပါးစပ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ပေမယ့် ကိုကြီးတာ
တီးရဲ့ ဝမ်းထဲက ရယ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘မင်းပြောမှပဲ ဝမ်းထဲက ရယ်တယ်လို့ ကြားဖူးတော့တယ်၊
ငါ့ဝမ်းထဲမှာ ပါးစပ်တစ်ခုရှိနေလို့ ငါက ဝမ်းထဲက ရယ်ရမှာလား
ကွ’

‘ခက်ကုန်ပါပြီ၊ စိတ်ထဲက ပြုံးချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်လို့
ပြောတာပါဗျာ၊ ကဲလေ ထားပါတော့၊ ကိုကြီးတာတီးနဲ့ အရောင်း
အဝယ်ကိစ္စကိုပဲ ပြောတော့မယ်’

ကိုတာတီးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုကာပြပြီး...

‘တော်ပါတော့... ကင်းလိပ်ချောရယ်၊ နင့်ကြောင့် ငါအရှက်
ကွဲခဲ့တာများပြီ’

ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ။

ကင်းလိပ်ချောတို့လုပ်ပုံက တောက်တဲ့တို့၊ ပုတ်သင်ညှို့တို့ကို
ပုတတ်အငယ်ကလေးဆိုပြီး ညာရောင်းတတ်တဲ့ ကိုတာတီးဆီ ကင်း
လိပ်ချောငါးကောင်ကို လာပို့တယ်။

‘ကိုကြီးတာတီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပုဒတ်ကလေးတွေ
လာရောင်းတာပါ၊ ကိုကြီးတာတီးရဲ့ ဖောက်သည်တွေလာရင် ရောင်း
လိုက်ပေါ့၊ တစ်ကောင် တစ်ရာပဲပေး’

‘ဖွတ်ထရီး... ဘယ်ကလာ ပုဒတ်လေးတွေရမှာလဲ၊ ဘီ

ကင်းလိပ်ချောကွ၊ နင့်အမျိုးတွေ နင့်အိမ်ယူသွားပြီး ချက်စားလိုက်’
 ကင်းလိပ်ချောကလည်း ဘယ်ရမလဲ... သိတယ်မို့လား။
 ကိုတာတီးရဲ့ နှပ်ကြောလေးလေးတွေကို သိနေတော့ အလျော့မပေးဘူး
 လေ။

‘ဒါတော့... ဒါပေါ့ ကိုကြီးတာတီးရာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီး
 တာတီးရဲ့ ဖောက်သည်တွေကို ရောင်းလို့ရပါတယ်နော်... နော်’
 ပတ်ချွန်ပတ်ချွန်လုပ်နေပေမယ့် ကိုတာတီးက လက်မခံဘူး။
 (အကြောင်းသိတွေ)

‘မရဘူးကွာ၊ တာတီးတို့က နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာ၊ ဘယ်
 တော့မှ ညာမရောင်းဘူး၊ အမှန်အကန်တာတီးပဲကွ’

‘ဒါဆိုရင်... ဟိုတစ်ခါခန့်ရည်ကို ဆေးသကြားခပ်ပြီး ရေ
 ထိုးရောင်းလို့ မပုစိန်ယောက်ျား ကိုကုလားကြီး သေလုမျောပါးဖြစ်ခဲ့
 တာကကော’

အဲ... ဒီလိုလည်း ဒဲ့ပြောလိုက်ရော အမှန်အကန်တာတီး
 ငြိမ်သွားပါလေရော ကုပ်လို့။

ဒီလိုအခွင့်အရေးရတုန်း ကင်းလိပ်ချောက ခွင်ပေါ့။ ကိုတာ
 တီးအားနည်းချက်တွေ ထောက်၊ ထောက်ပြပြီး အဝီအပြင်ဝင်လုံးတော့
 တာပါပဲ။

‘ပြီးတော့ကျတော့ ပုဒတ်သားဆိုပြီး၊ ပုတ်သင်ညိုသား၊
 တောက်တဲ့သားတွေကို လိမ်ရောင်းတယ်လေ’

‘တော်ပြီကွာ၊ မင်းက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်
 ယက်ပြောတတ်တဲ့ လိမ်မျိုး၊ မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ပြောကွာ၊
 ဝေလည်တိုင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့’

‘အေးလေ... ထားပါတော့၊ အခုလည်း ကိုကြီးတာတီးက
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကင်းလိပ်ချောကြီး ငါးကောင်ကို ဖောက်သည်ဈေး၊
 ငါးရာကျပ်နှုန်းနဲ့ နှစ်ထောင့်ငါးရာပေးဗျာ၊ ပုဒတ်လို့ လိမ်ရောင်းစရာ

မလိုပါဘူးဗျ၊ ဒီကင်းလိပ်ချောတွေက သုံးတတ်ရင် အားတိုးဆေးဖော်
 လို့ရတယ်ဗျာ’

အားတိုးဆေးဆိုတော့ ကိုတာတီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။
 ပြီးတော့ မျက်လုံးက အရောင်တွေ ထွက်လာပြီလေ။

ကင်းလိပ်ချောပဲ ဘယ်ညှံလိမ့်မလဲ။ ချက်ဆို သဘောပေါက်
 လိုက်ပြီမို့ ဒီအကွက်ကိုပဲ ဖိပြီးပြောပစ်လိုက်တယ်။

‘စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကိုကြီးတာတီးရဲ့ ဒါလက်တွေ့အာနိသင်
 ထက်မြက်တဲ့ဆေးဗျ...’

ကိုကြီးတာတီး မြို့ကိုပြောင်းပြေးသွားတဲ့ ကြွက်ပျင်းငှက်ကို
 သိတယ်မဟုတ်လား’

‘အေး... သိတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အဲဒီငှက်မိန်းမ လင်ယူတာ ဘာကြာသေးလို့လည်း နှစ်နှစ်
 အတွင်း ကလေးငါးယောက်ရတယ်လေ ကိုကြီးတာတီးရဲ့’

‘ဒါကတော့ ငှက်မိန်းမ မိညိုစိန်က ပထမတစ်ခါ သုံးမွှာပူး၊
 နောက်တစ်ခါ အမြွှာပူးမွေးတဲ့အခါကျတော့ ငါးယောက်ပေါ့ကွာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီငှက်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီကင်းလိပ်ချော
 ဆီကို လိမ်းပြီး မူးမူးနဲ့...’

‘မင်းစကားကလည်းကွာ၊ မရှင်းမရှင်းနဲ့ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ’

‘ဟာဗျာ... ကိုကြီးတာတီးကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာ လူ
 တိုင်းရှင်းတယ်၊ ကိုကြီးတာတီးပဲ မရှင်းတာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ငါပြော
 တာရှင်းရဲ့လား’

‘ရှင်းတယ်... ရှင်းတယ်’

ဖင်ချွန်း၊ ဗာဂျာစိုးမြင့်နဲ့ ခြင်မကိုက်တို့က ဝိုင်းထောက်ခံကြ
 တယ်။

‘ကဲ... ကိုတာတီး ဘယ်နှယ့်ရှိစ’

ကင်းလိပ်ချောဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလို၊ ဒီလိုမျိုး။ ငါးစကားနား

ရပဲဆိုဆို။ ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်း အမှန်ဖြစ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုပဲ ပုတ်ခတ်ရ၊ ပုတ်ခတ်ရ။ ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့်ဘူး။ လွတ်ပြောချ လိုက်တာပဲ။

ကိုတာတီးကလည်း ပုံလာလာပြောတိုင်းယုံပဲ။ (ဒါမှမဟုတ် သူ့အလိမ်ပေါ်မှာစိုးလို့လားတော့ မသိ။)

အားဆေးဖော်ဖို့ ဆိုပြီး ကင်းလိပ်ချောငါးကောင်ကို ယူလိုက်ပါ ရော။

‘တယ်×××နဲ့ တူနဲ့ ××× ပြောင်××× ကိုကြီးတာတီး ကျန်း မာစေ၊ လမုတောမှာလေ××× ကိုကြီးတာတီး ချမ်းသာစေ၊ ခနီတောမှာ လေ××× တယ်နဲ့××× တူနဲ့ဗလောင်×××’

ကင်းလိပ်ချောတို့အဖွဲ့ကတော့ ကိုတာတီးပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ လေးကို အပြန်လိုက်မြှောက်ကာ သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့ ခနီတောက နေ ကခုန်ပြီး ထွက်သွားကြလေပြီ။

ညဖက်ကျတော့ ခနီရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ မီးမွှေးပြီးကင်းလိပ်ချော တွေကို မီးကင်အဆီညှစ်ပါလေရော။

ကိုတာတီး မိန်းမကလည်း ဘုမသိဘမသိ ပိုင်းကူပေးတာ ပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောတွေကို အဆီညှစ်ရင်းနဲ့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုး သွားတယ်။

ကိုတာတီးလည်း သူ့အကြံအောင်ပြီဆိုပြီး ကင်းလိပ်ချောဆီကို လိမ်းတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုတာတီးမိန်းမရဲ့အဒေါ် အမောတကော အပြေးအလွှား ရောက်လာပါလေရော။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... မယ်ဆုံ... မယ်ဆုံ... နင့်အမေ ဗိုက်နာနေလို့ မြန်မြန်လာ... မြန်မြန်လာ’

မယ်ဆုံ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မယ်ဆုံ သူမအမေအိမ်ကို အပြေးအလွှားလိုက်သွားရပါ ရောလား။

ကဲ... ကိုတာတီး ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ စိတ်လျော့ပြီး ခနီရည် တဲထောင့်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခနီရည်တဲပေါ်မှာ ခနီအချိုရည်ကိုလာသောက် တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်နီနီတွေက ကိုတာတီးကိုယ်ပေါ်က သင်းပျံ့မွှေးကြိုင် လတ်ဆတ်တဲ့ ရနံ့တွေကြောင့် ခနီရည်အိုးကိုဖယ်ခွာကာ ကိုတာတီးရှိရာ ကို တပ်ထောင်ဗိုလ်ထုနဲ့ အင်တိုက်အားတိုက် ချီတက်လာကြပြီ။

ဘယ်မှာကြာလိုက်လို့လဲ။

‘အား’

ကိုတာတီးတစ်ယောက် အော်သံကို တဲနားနီးချင်းတွေ အလန့် တကြား ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကိုတာတီးကတော့ နဂိုက အင်္ကျီမပါရတဲ့အပေါ်မှာ အခုသူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။

ပုရွက်ဆိတ်နီတွေကို ပုဆိုးကြမ်းနဲ့ခါချရင်း ခြေနစ်ချောင်းက မျောက်ခုန်သလို ခုန်နေရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်နေပုံက ကြည့်ဦး...

‘ကယ်တော်မူကြပါဗျို့၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ မလာနဲ့’

ဪ... သူ့မှာလည်း ဒုက္ခ၊ ကယ်တာတောင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ မလာနဲ့တဲ့၊ ကန့်သတ်ချက်တွေနဲ့။

ဒီကိစ္စ မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ရွာလုံးပျံ့နှံ့သွားပြီ။

အဲဒီမှာတင် ကင်းလိပ်ချောတို့အဖွဲ့ကလည်း ဗီနွေဆရာလို့ သူ့ကိုယ်သူထင်နေတဲ့ ဓာတ်ဗူးသာလှဆီ ရောက်လာကြတယ်။

ဓာတ်ဗူးသာလှဆိုတာကလည်း ဒီရွာမှာတော့ ခေသူမဟုတ်ပေ

ဘူး။

သူ့အဖိုး ဓာတ်ရူးဦးဖုန်းကျော်က မြို့ကို တစ်ရက်နဲ့ တစ်မွန်း

တည့်အလည်အပတ်သွားရင်း ဆေးပညာတွေကို တတ်မြောက်လာတာ။

ကင်းလိပ်ချောက အင်မတန်မှ ကျိုးနွံတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့...

‘ဦးလေးခင်ဗျာ၊ ဗျိုက်တောရွာရဲ့ အရှေ့ဖက်ခန့်တောက ခန့်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကြီးတာတီးတစ်ယောက်ဟာ အေအိုင်ဒီအက်ရောဂါရပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေပါတယ်။ အဲဒါကို နိုင်ငံတစ်လွှားမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့ မြိုင်ယံဖွား၊ အဲလေ ဗိန္နောဆရာ၊ ဓာတ်ဆရာ၊ ဆေးဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာ ပြီးတော့ကျတော့ ဘာမှလဲမဟုတ်တဲ့ ဆရာ’

‘ဘာကွ’

‘သည်းခံတော်မူပါ ဦးလေးခင်ဗျာ၊ ဦးလေးသာ မကယ်ရင်ဖြင့် ဆယ်ဘဝလောက် သယ်ရမယ့်၊ အဲ... သေရမယ့် ကိုကြီးတာတီးဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို ငဲ့ညှာတဲ့ အနေနဲ့ အထက်ကို အသာမပြီးတဲ့ ကုတ်ပေါ်ကကြွ’

‘တောက်... ဒီကောင်ကွာ’

‘ဟို... ဟို... ဘွားတေးနော် ဦးလေး၊ အမြန်ဆုံး ခန့်ရည်ဆိုင်ကို ကြွပြီး ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အသနားခံ တောင်းပန်ပါတယ်’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဓာတ်ဘူးဦးသာလှ ဆေးအိတ်ထမ်းပြီး ခန့်ရည်ဆိုင်နားကို ရောက်လာတယ်။

ကိုတာတီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိုးမကပ်နိုင်ဘူး။ နွားတွေကို ညဘက်သိပ်တဲ့ ပိတ်ထူသားခြင်ထောင်ကို တဲပေါ်မှာထောင်ပြီး အထဲဝင်လှုံအိပ်နေရတယ်။

မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်ရင်း ကြက်ခြေနီသင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဂွက်ထော်မက လူမမာသတင်းလာမေးခိုက်နဲ့ ဓာတ်ဗူးဦးသာလှတို့ ခန့်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆုံတယ်။

‘ဟဲ့... ဂွက်ထော်မ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်’

‘ဟင်... ဦးလေးဘကြီးကလည်း တံတွေးတွေစင်တယ်တော့’

ဂွက်ထော်မ လူမမာမမေးတော့ဘူး၊ ဓာတ်ဘူးဦးသာလှရဲ့ တံတွေးစင်မှာကြောက်လို့ ပြေးပြီ။

ပြေးရင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းက လှမ်းမေးတယ်။

‘အဲဒီ တံတွေးစင်ရောဂါ ဘယ်သူဖြစ်နေလို့လဲ ဦးလေးဘကြီးရဲ့’

ဦးသာလှကလည်း သူ့ကိုတော့ အထင်လွဲဘယ်ခံမလဲ။ ပြန်ပြောတာပေါ့။

‘ငါမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်က တာတီးဖြစ်နေတာ၊ တာတီး’

သွားပြီပေါ့။

ကိုတာတီး အေအိုင်ဒီအက်စ် ဖြစ်လို့ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံးသတင်းပြန့်သွားတယ်။

သူ့မှာနေရတာကလည်း နွားခြင်ထောင်ထဲမှာ ရထားတဲ့ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကလည်း တစ်ခါတည်း ဖူးဖူးရောင်ရောင်ကြီးနဲ့ လက်နဲ့ အထိခံဖို့မဆိုထားနဲ့ ပုဆိုးတောင်အကပ်မခံဘူး။

သုံးရက်လောက် ဒုက္ခရောက်လိုက်ပြီးမှ ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်ရတဲ့ ကိုတာတီးတစ်ယောက် အေအိုင်ဒီအက်စ် ပြဿနာကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း အိမ်ပေါက်စေလိုက်ပြီး ရှင်းပြနေရတာပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောတို့က ဒီလို ဒီလို ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ ကောင်တွေ။

* * *

ခုလည်းကြည့်လေ၊ လုပ်ပုံက အရောင်းအဝယ် လုပ်ဦးမတဲ့ ပြဿနာအရောင်းအဝယ်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

‘ဒီလိုလေ ကိုကြီးတာတီးရဲ့ မြို့မှာဆိုရင် လေးစနစ်ကို

သုံးနေကြပြီ၊ ဘာလုပ်လုပ် လပေးပဲ၊ လပေးခေတ် ရောက်နေပြီဗျာ’
‘လပေး’

ကိုတာတီးက သံယောင်လိုက်ပြောတယ်။ လပေးစနစ်ကို
ကိုတာတီး မသိတာသေချာပြီပေါ့။

အဲဒါကိုက ကင်းလိပ်ချောရဲ့ အကွက်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုကြီးတာတီးရဲ့၊ ထမင်းဆိုင်မှာ လပေးစား
လို့ရတယ်။ တစ်လလုံးကြိုက်သလောက်စား လကုန်မှ ကျသင့်ငွေကို
ရှင်း၊ အဲသလိုပေါ့ ဆိုင်ရှင်လည်း ပုံသေဖောက်သည်ရတယ်၊ ငွေ
လည်း စုမိတယ်။ အဲသလိုပေါ့ လက်ဖက်ရည်လည်း လပေး၊ တက္က
စီတို့၊ ဆိုက်ကားတို့တင်မကဘူး၊ အခပေးတဲ့ အိမ်သာတွေကအစ
လပေးပဲ။ တချို့လူကြီးလူကောင်းတွေဆို တည်းခိုခန်းတွေကိုတောင်
လပေးနဲ့ နေကြပြီ’

တည်းခိုတယ်ဆိုတာ အင်ပင်သင်္ချိုင်းနားက ဧရပ်လောက်သိ
တဲ့ ကိုတာတီး နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားတယ်။

‘နေ... နေစမ်းပါဦး ကင်းလိပ်ချောရ၊ မင်းပြောတဲ့ အိမ်သာ
တို့ တည်းခိုတဲ့ နေရာတို့က ပိုက်ဆံပေးရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟာ... သွားပြီ ကိုကြီးတာတီးရာ၊ သွားပါပြီ အဲဒါတွေ
မသိဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ အိမ်သာဆို တို့ရွာမှာ ဘယ်မှာရှိလို့တုန်း
အကြောင်းပေါ်မှ နီးရာချုံ့ထဲ သွားလိုက်ကြတာပဲလေ၊ မသကာ အကာ
အကွယ်မဲ့ရင် စကောလေးတစ်ချပ်ယူသွား လူလာတဲ့ဘက် လှည့်ကာ
ပြီး ထိုင်နေလိုက်ရင် ကိုယ့်ကိစ္စပြီးတာပဲလေ။ ဒီလိုပဲ အင်ပင်နားက
ဧရပ်လည်း တည်းခိုချင်ရင် ဘယ်မှာပိုက်ဆံပေးရလို့တုန်း၊ မင်းတို့
တောင် ဘယ်သူမှ ပြဿနာလုပ်စရာမရှိရင် အဲဒီမှာ မူးမူးနဲ့ သွားအိပ်
နေကြတာပဲလေ၊ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံပေးရလို့လဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ဟား... ဟား... ဟား’

ကိုတာတီး စကားကြောင့် ကင်းလိပ်ချောတို့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ
သည်။

တကယ်ရယ်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမင်လုပ်ရယ်ကြ
တာ။

‘လုံးဝ... လုံးဝကို ကိုကြီးတာတီး ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ၊
နဂိုကမှ တောမှာနေပါတယ်ဆို မြင်ကြားသိ အထူအပါးမရှိတော့
ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒေါ်ဝင်းအိမ်မှာ ညတိုင်း ဗီဒီယိုပြတယ်လေ၊ သွား
သက်လည်း ကြည့်ပါဦး၊ လူဖြစ်ကျိုးမနပ်လိုက်တာ’

အဲဒီလို ပြောခံရတော့ ကိုတာတီး နည်းနည်းတော့ မခံချင်ဖြစ်
လာတယ်။ တူအရွယ် သားအရွယ်ကောင်တွေက ဘုန်းကြီးစာချသလို
လာပြနေတော့လည်း ကိုတာတီး ဘယ်လဲချင်မလဲ။

‘ကဲ... ထားပါကွာ၊ ငါလည်း ဒီလောက်တော့ မညံ့ပါဘူး၊
မင်းတို့ ဘယ်လောက်သိသလဲ ဆိုတာ စမ်းချင်လို့ပါ၊ ပြော မင်းတို့
အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ’

‘အဲဒီလို ခေတ်မီစမ်းပါ၊ ကိုကြီးတာတီးရာ ဒါဆို အပေးအယူ
အိုကေသွားပြီ’

‘ဘာကွ၊ ဘာအပေးအယူလဲ အိုကေတွေ အိုရှည်တွေ ငါမသိ
ဘူး၊ ငါသိတာ ပျိုမေပဲ’

‘ဟ... ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စမှာ ပျိုမေမပါဘူးလေ၊ ဒေါ်လှမေ
ကြီး ကြားသွားလို့ သူ့သမီးကို ဘာပြောတာလဲ ဆိုပြီး ပါးကွဲနေပါ
ဦးမယ် ကိုကြီးတာတီးရာ၊ ပျိုမေကိစ္စ ကိုကြီးတာတီး ပြောတာနော်’

ပျိုမေဆိုတာက ရွာလယ်ပိုင်းက ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တဲ့ ဒေါ်လှမေရဲ့
သမီး။ အဲဒီရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပေါ့။ ကိုတာတီးက အဲဒီကုန်စုံဆိုင်
မှာ အကြွေးယူနေကျ။ မြေပဲတို့၊ ကြက်သွန်တို့၊ ပဲကြီးလှော်တို့လေ။
သူရဲ့ ခန့်ရည်ဆိုင် အမြည်းရောင်းဖို့အတွက်။

ဒါပေမယ့် ကိုတာတီးပြောတဲ့ ပျိုမေက အဲဒီပျိုမေကို မဟုတ်ဘူး။ ကင်းလိပ်ချောတို့ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကာရံနဘောနဲ့ သက်သက်ပြောလိုက်တာ ဒါကိုက သူစကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်ရပြီ။

ဒီကောင်တွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

အစတစ်စရရင် ဆွဲထုတ်ပြီး ပြဿနာရှာ ချွန်တွန်းလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်တွေ။ ခုပဲ ဖင်ချွန်းဆိုတဲ့ကောင် ပြောစကားကိုကြည့်။

‘ကျွန်တော်တို့ အရီးဒေါ်လှမေကိုသာ သွားပြောလိုက်ရင် ကိုကြီးတာတီး ဘဝတော့ အမလေး မတွေးရဲစရာပဲ’

ကိုင်းပြီ၊ သူစကားကို အပိုင်ချည်နေပြီဆိုတာ ကိုတာတီး သိလိုက်ရပြီ။

ဒါပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ ရှင်းပြလည်း ဒီကောင်တွေက ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်ယက်ပြီး ပြောမယ့်ကောင်တွေ၊ တကယ်များသွားချွန်လိုက်ရင် အေအိုင်ဒီအက် ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စထက် ဆိုးမှာ။

ဒေါ်လှမေနဲ့ သူရှင်းမရ ဖြစ်တော့မယ့်ကိန်း။

‘ကဲပါကွာ လိုရင်းပြောစမ်းပါ’

ဟန်ကိုယ်ဖို့သာ ပြောလိုက်ရတာ၊ သူတို့ဆန္ဒကို မလိုက်လျော လို့ကတော့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ပြီးသား။

‘ဒါကြောင့် ကိုကြီးတာတီးရဲ့ ခန့်ရည်ကို လပေးသောက်မလို့ ဗျာ၊ ဒါပဲ’

ကဲကြည့်၊ နိုင်ကွက်ကို လက်ထဲလည်း ရောက်သွားရော လေသံက...

‘နေနင့်ဦးပေါ့ကွာ’ ဟုသာ ကိုတာတီးရင်ထဲက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ကျိန်းလိုက်ရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ရောင်းလိုက်ရတော့တာပေါ့။ လပေး။

အဲဒီညက လပြည့်ညလေ။

ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကင်းလိပ်ချောတို့အဖွဲ့ သောက်လိုက်ကြတဲ့ ခန့်ရည်တွေ အလကားရသလိုပါပဲ။ တစ်ခါမှ မစားဖူးတဲ့ စာကလေးကြော်တို့ မြောင်းတကာက ကြွက်ကြော်တို့ ဆိုတာ တစ်ခါမှ မစားစဖူးမို့ အငမ်းမရကို အုပ်လိုက်ကြတာ။

ပြီးတော့ သူတို့ပြန်ခါနီးမှ ကိုတာတီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး...

‘ဗျိုး... ကိုကြီးတာတီး’

‘ဘာလဲကွ’

‘ဟိုမှာ လကြီး တွေ့တယ်နော်’

ကင်းလိပ်ချောက မိုးပေါ်က ‘လပြည့်ဝန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

‘တွေ့တယ်နော်’

‘အေးပါကွာ၊ လပါ ငါသိပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီလကို ကိုကြီးတာတီး ယူလိုက်တော့နော် ဒါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကြွေးရှိတယ်ဆိုပြီး လာမတောင်းနဲ့ လပေးပြီးပြီ’

‘ဘာကွ... ဘာ...’

ကိုတာတီး ခံလိုက်ရပြီ။ လပေးမည်လို့ ပြောထားပြီး အခုတော့ မိုးပေါ်က လကို ပေးသွားပြီ။ ကာလနာတွေ အပင်းဆို့သေပါစေ။

‘×××× ကောင်တွေ၊ ×××× ကောင်တွေ’

ကိုတာတီး ကျိန်ပေမယ့် အလကားပဲ။

ကင်းလိပ်ချောတို့ကတော့ မစားဘူးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို လပေးစနစ်နဲ့ ဝအောင် စားသွားကြပြီ။

* * *

ဒီနေ့ ကင်းလိပ်ချောတို့အဖွဲ့ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို လိပ်ရေ၊ ဖားရေ၊ ပုစွန်လုံးရေ၊ ဖမ်းကြဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့အဖွဲ့ ဖားလည်း မမိ၊ လိပ်ဆိုအဝေးကြီး၊ ပုဇွန်လုံးကျင်းတောင် တစ်တွင်း တစ်ကျင်းမတွေ့။ သူတို့တွေ့တာက... သူတို့တွေ့တာက ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရေတိမ်တိမ်မှာ သင်္ဘော တစ်စီး။

‘ဟာ... ဟိုမှာ သင်္ဘောတစ်စီး ရေတိမ်နစ်နေပြီ’

ခြင်မကိုက်က အော်တယ်။

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ အခု သင်္ဘောက ငါတို့အဘိုးလက်ထက်က ရွာကို ရောက်လာတဲ့ ဖော်ရိန်နာတွေနဲ့ တူတယ်’

ကင်းလိပ်ချောက ဘာမျိုးဘိုးတူ ဆိုသလိုပဲ သူတို့အဘိုးဆီက အင်္ဂလိပ်စာတစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပြောတတ်တဲ့ အမွေကို လက်ခံရရှိ လိုက်တာ။

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီ ဖင်လိန်နာတွေ’

‘ဖော်ရင်နာပါကွာ’

‘အေးပါ မင်းပြောသလိုဟာတွေ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာ ရင် ငါ့ကိုလည်း အိုဗာကင်းဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးကွာ’

‘အိုဗာကင်းဆိုရအောင် မင်းက ဟိုရှေးရှေးတုန်းက အိုဗာကင်း ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးဆိုတာ ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကမှ အမွေခံရတာကွာ၊ မှတ်ထား’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီ အိုဗာကင်းလို့ခေါ်တဲ့ သူကြီးမင်းက ငါ့အဘိုး နဲ့ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ဖက်တွေဆိုတော့ ပဌာန်းဆက်တော့ပါ တယ်ကွာ’

‘တော်ကွာ အဲဒါ တရားစခန်းသွားပြီး အမျိုးစပ်လိုက် ငါ ကတော့ အစစ်အမှန်သမားမို့ အတုအရောင်တွေကို အားမပေးဘူး မောင်’

ဖင်ချွန်း နည်းနည်းနာတင်းသွားတယ်။ ဘယ်နှယ် ခုလေးတင် ကပဲ သူတို့အိမ်မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းလုပ်စားကြလို့ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ အဝအပြဲ စားထားကြတာ။

ကင်းလိပ်ချောဆိုတဲ့ ကောင်က ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း သူများထက်ပိုစားသေး၊ ပြီးတော့ စွန့်ပေးသယောင်ယောင်နဲ့ ဆွမ်းတော် ကပ်တဲ့ ငှက်ပျောသီး ဖီးကြမ်းတစ်လုံးကိုလည်း ဝါးတီးလုပ်သေး။ (မရှိသေစကား အိမ်သာတောင် မတက်ရသေးဘူး။)

ခုပဲ အမှန်အကန်လေး ဘာလေးနဲ့ သူ့ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေတာ ဖင်ချွန်းက မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင် မှာလဲလေ။

သူတို့အားလုံး ရေတိမ်ပေါ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောကိုပဲ စိုက် ကြည့်နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လက် ငပုတ်ဖမ်းထားတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ မည်းမှောင် နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ငါးလလောက် ရှိမယ်ထင်ရတဲ့ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ပိုင်ရှင် လူညိုထွားကြီးကို သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

လူညိုထွားကြီးက ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်ရင်း သူတို့ကို လှမ်းမေးတယ်။

‘ရွာက လူတွေထင်ပါရဲ့ သူငယ်တို့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟောဒီ ဗျိုက်တောရွာကပါ’

‘ဒါ ဗျိုက်တောရွာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီရွာမှာ ဦးကျော်စိုး ဆိုတဲ့လူ ရှိသလားကွာ’

‘ကျွန်တော့်အဖေလား ရှိပါတယ်၊ အိမ်မှာပါ’

‘ငါမေးတာ မင်းအဖေကို မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ကျော်စိုးကို မေးတာ’

‘အဲဒီ ဦးကျော်စိုးက ကျွန်တော့်အဖေပါ’

‘အဲဒီ မင်းအဖေက သရက်သားလားကွာဟော’

‘ဟာ... ဦးလေးကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကျွန်တော့် အဖေက လူပါဗျ’

‘ဟာကွာ... လူမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ သရက်သားလားဆိုတာ သရက်မြို့သားလားလို့ မေးတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အဖိုးကတော့...’

‘တော်ပြီ မင်းတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေကို ငါသိပ်မသိဘူး၊ မင်းအဖေ သရက်မြို့သား ကျော်စိုးဆိုရင်တော့ ငါ အောင်သာ ဒီမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ကွာ’

ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ ဦးကြီးအောင်သာက ခိုင်းတော့ ဗာဂျာစီးမြင့် အုတ်မြင်းပျံလို မြူးကြွကြွဟန်ပန်နဲ့ ပြေးလိုက်တာ တစ်နာရီခိုင်းတစ်ရာ နှစ်ဆယ်ကျော်နှုန်းလောက် ရှိမယ်။

ခါးကဗာဂျာ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာတောင် မသိတော့ဘူး။

အိမ်ကျတော့ သူ့အဖေကြီး ဦးကျော်စိုးက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ စန့်စန့်ကြီး စက်တော်ခေါ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘အဖေ... အဖေ’

ဗာဂျာစီးမြင့် သူ့အဖေကို အတင်းလှုပ်နှိုးတော့တာပေါ့။

‘ဘာလဲကွ၊ အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့အထဲ’

‘ခု အဖေ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဦးအောင်သာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သင်္ဘောနဲ့ ရောက်နေတယ်ဗျ၊ အဲဒါ အဖေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့’

‘တော်ပါ ငါ့သားရယ်၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ငါ မင်းပဲ ဆရာတော်ကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာဖြင့် ပုဆိုးတောင် မလဲနိုင်ဘဲ ပြေးသွားရတာ၊ ဟိုကျတော့မှ ငါမဟုတ်ဘူး၊ လမုတောက ကျော်ဇောကို ခေါ်ခိုင်းတာဖြစ်နေတယ်’

‘အခုဟာက အမှန်အကန်ပါဗျာ၊ ဦးအောင်သာဆိုတဲ့ လူကြီးက သင်္ဘောနဲ့ ရောက်နေတာ အဖေ့ကိုတောင် မေးလိုက်သေးတယ်၊ သရက်သားလားတဲ့’

‘ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ခုမှသိတော့တယ် သရက်မှာတုန်းက ငါ့သူငယ်ချင်းအောင်သာကြီးကိုး၊ လာ... အခုသွားမယ်’

ဗာဂျာစီးမြင့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောဆိုလာကြရင်း သင်္ဘောနားကို ရောက်လာတယ်။

သင်္ဘောနားကို ရောက်တော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူတွေပိုများနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ယောက်ျားသားတွေချည်း ငါးဦး၊ သင်္ဘောသားဆိုတာတွေ ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ ဆံပင်တိုတို မျက်နှာချောချောနဲ့ ဘောထုတ်ထဲ ပါတတ်တဲ့ စပို့ရှပ်ဆိုတာကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီရှည်အကျယ်နဲ့ အသားဖြူဖြူ အဲလေ... ကောင်မချောချောလေးတစ်ယောက်။

‘ဟေး... ကျော်စိုး၊ ငဖောင်ရိုးလားကွ’

‘ဟုတ်ပဲ လေးလ အောင်သာရေ၊ အခု နင်ဗိုက်က ကြည့်စမ်းလေးလမက နေ့စေ့လစေ့ကြီးပါပဲလား’

ဦးအောင်သာက တဟားဟားရယ်တယ်။ သူတို့ချင်း ဖက်ကြနှုတ်ဆက်ကြတာကို ဒေါ်လငပုတ်က စုပုပ်လို့ ဝက်မကြီးကို ကြီးတုတ်ခံထားရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေတယ်လေ။

ဗာဂျာစီးမြင့်ကတော့ ဒီတစ်ပွဲမှာ မင်းသားဖြစ်ပြီပေါ့။ သူ့အဖေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်ပါလာတဲ့ ဦးအောင်သာ ခေါ် လေးလအောင်သာနဲ့ က သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလေ။

သူလည်း ကြိုးလှေကားပေါ်ကနေ သင်္ဘောပေါ်တက်သွားတာပေါ့။

ဒါကိုမြင်တော့ ကင်းလိပ်ချောတို့လည်း ချပေးတဲ့ ကြိုးလှေကားကနေ ကပ်ရပ်တွယ်တက်လာကြတာပေါ့။

‘သင်္ဘောပေါ်က လူတွေကတော့ မတက်နဲ့လို့ မပြောကြပေမယ့် ကြည့်ရတာတော့ မတက်စေချင်သလိုပါပဲ။

‘ငါတို့က ဒီသင်္ဘောကို ဝယ်လိုက်တာ မကြာသေးဘူးကွာ၊ ဟောဒီက တင်မလတ်ရဲ့ အမည်ကို ပေးပြီး တင်မလတ်ခရီးသည်တင် သင်္ဘောအဖြစ် စစ်တွေကနေ တောင်ကုတ်အထိ သွားမှာကွ၊ အဲဒါ

ရွာမှာ မင်းနေတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ဝင်နှုတ်ဆက်မယ်လို့ ရွာ
ဘက်ကို သင်္ဘောဦးအလှည့်မှာ သောင်တင်နေတော့တာပဲကွ၊ အခုမှ
ခက်သွားတာ

လေးလဦးအောင်သာက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြီးလိုက်တယ်။
သူက ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့လူ၊ ကြုံရာကျရာမှာ စကားကို
အဆင်ပြေအောင် ပြောပြီး ဂျင်ပေါ်ထုံးသုတ် လူလည်လုပ်ရင်း စီးပွား
ဖြစ်လာတဲ့သူ။

အခု သူတို့လာတာက တောင်ကုတ်အထိ မိသားစုသွားပြီး
တောင်ကုတ်ကမှ ရိုးမတောင်ကို ကျော်ပြီး ပြည်ကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်
ပြန်မှာ။

အခု လမ်းခုလတ်မှာ သူခန့်ထားတဲ့ မာလိန်မှူးအသစ်
ဦးခင်မောင်၊ စက်ခန်းအုပ်မောင်ကြီးတို့ရဲ့ ရေကြောင်းမကျွမ်းကျင်မှု၊
ဦးအောင်သာမိန်းမ ဒေါ်ကြင်စိန်ရဲ့ အကြောက်လွန်ပြီး ကမ်းခြေဖက်
ကို ကပ်ကပ်ပြီး မောင်းခိုင်းမှုတွေကြောင့် ကမ်းခြေရေတိမ်တိမ်မှာ
လာသောင်တင်နေတာ။

ဒါကိုပဲ ဦးကျော်စိုးကို လာနှုတ်ဆက်သလိုလိုနဲ့ လုပ်ဇာတ်
ခင်းလိုက်တာလေ။ (လူလည်ကြီးပေါ့)

ဒီလိုလုပ်မှ ဒီရွာမှာ ရွာခံတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို သူတို့
ရကြမှာကိုး။ ဒီလို ရွာခံထဲကမှ အသိအကျွမ်းမရှိရင် လူမနီး၊ သူမနီး
ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ဓားပြတွေ ဘာတွေ တိုက်ခံရမှာကိုလည်း သူက
စိုးရိမ်သေးတယ်လေ။

ဦးကျော်စိုးကတော့ ခုလို သင်္ဘောပိုင်ရှင်ကြီးကိုယ်တိုင် သူ
ဆီကို သင်္ဘောနဲ့ ရောက်လာတာကို ဂုဏ်ယူမဆုံးပဲပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို အင်တိုက်အားတိုက်ပေးဖို့
သဘောတူလိုက်တယ်။

အသားဖြူဖြူ ချောချောကောင်မလေးကိုလည်း တင်မလတ်

ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကင်းလိပ်ချောတို့ရင်ထဲ ကုလားဘုရားပွဲ
လှည့်သလို တဒိန်းဒိန်းခုန်လို့။ ကောင်မလေးအကြည့်က ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာလိုက် သူတို့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလိုက်နဲ့ ခလုတ်က
သင်းပေါတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ လှည်းအိုကြီးကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းသလို
ခန္ဓာကိုယ်တွေပါ တစ်ဒိုင်းဒိုင်း မြောက်တက်သွားရသလား မှတ်နေ
ရတယ်။

အဲဒီမှာ သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေရဲ့အဓိကပြဿနာက ဒေါ်ကြင်
စိန်ရဲ့ အကြောက်လွန်ပြီး သင်္ဘောပေါ်က အောက်ကို မဆင်းဝံ့တဲ့
ပြဿနာပဲ။

သင်္ဘောမှာက ရေအလုံအလောက်ပါပေမယ့် ရေရှည်မှာတော့
ရေအခက်အခဲ ရှိနိုင်တယ်။

ဒီတော့ ရွာထဲဆင်းဖို့ အမျိုးမျိုးတိုက်တွန်းကြပေမယ့် ဒေါ်ကြင်
စိန်က မဆင်းရေးချ မဆင်း။

ငွေဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ။ စားစရာကို ဝယ်စားမယ်။
ရေမလုံလောက်ရင် ဝယ်မယ်ချည်းပဲ ပြောပြောနေတော့တာပဲ။

တကယ်ဆိုရင် ဒေါ်ကြင်စိန်သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းခဲ့ရင် ရွာထဲ
က ပဲ့ထောင်တစ်စီးစီးနဲ့ တောင်ကုတ်အထိ ပို့ပေးနိုင်တယ်။

ဒီရွာမှာက ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူတွေ ရှိတယ်။
သူတို့က ငါးခြောက်လှန်းပြီး ငါးခြောက်တွေကို တောင်ကုတ်အထိ
သွားရောင်းနေကျ။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒေါ်ကြင်စိန် သင်္ဘောပေါ်က လုံးဝ
မဆင်းတာ။

ဒီတော့ သင်္ဘောလုံခြုံရေးကို စီစဉ်ဖို့ ဦးကျော်စိုးခမျာ ရွာက
လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရတော့တယ်။

ကျေးရွာလူကြီး ဦးသာစိန်ကလည်း သဘောကောင်းရှာပါ
တယ်။

ကာလသားခေါင်းနဲ့ အဖွဲ့တွေက ညဖက်မှာ လှေတစ်စီးနဲ့ သင်္ဘောဘေးမှာ စောင့်ကြတဲ့။

ကာလသားတွေလည်း အကြိုက်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

မကြိုက်တာက သင်္ဘောသားတွေ သူတို့က ရွာမြင်တာနဲ့ အရက်ကလေး၊ နေရည်ကလေးကအစ သောက်ချင်ကြတာ။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်ကြင်စိန်တို့ မိသားစုက သင်္ဘောပေါ်မှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတော့ သူတို့ခများမှာ ရွာကို မြင်ပါလျက်နှင့် အရက်မသောက်ရ၊ ဆင်းမလည်ရ ဖြစ်နေကြရပါရော။

ညဘက်ရောက်တော့ ဦးကျော်စိုးက အိမ်ရှင်ပီပီ သူ့အိမ်က ကြက်မကြီးကို ရိုက်သတ်ပြီး ဧည့်သည်ဦးအောင်သာတို့ စားဖို့အတွက် ညစာကို လာပို့တယ်။

သင်္ဘောပေါ်မှာကလည်း စားစရာတွေ အပုံကြီးပါလာသေးတယ်။ ဝက်အူချောင်း၊ အမဲခြောက်၊ ငါးခြောက်တွေဆိုတာ တစ်လလောက် စားလို့တောင် ကုန်ချင်မှကုန်မှာ။

ဒါတောင်မှ ဦးအောင်သာက ထမင်းဟင်းတွေ လာပို့တဲ့ ဦးကျော်စိုးတို့ သားအဖကို အားနာစကားလေးတောင် ပြန်မပြောပဲ လက်ခံလိုက်တယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ သင်္ဘောနဲ့ မနီးမဝေးနေရာမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ ကာလသားငါးယောက် တာဝန်ကျတယ်။

ကျားကြီး၊ ဖင်ချွန်၊ ခြင်မကိုက်၊ ဗာဂျာစိုးမြင့်၊ ဂေါ်ရခါးတို့ပေါ့။ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတော့ မပါဘူး။ ဒင်းတို့က ကင်းငှားစောင့်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ကင်းမှာပဲ ကိုယ်စောင့်စေပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကင်းလိပ်ချော မနေပါဘူး။ ညကိုးနာရီမထိုးခင် ကတည်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနဲ့ သင်္ဘောနားရောက်လာတာ။

သူ့နောက်က တာတီးတူးလည်း ပါလာတယ်။

နဂိုက ငါးယောက်ပဲ ရှိနေတဲ့ လှေမှာနှစ်ယောက်တိုးလာတာနဲ့ အသံဗလံတွေ ထွက်လာတော့တာပဲ။

‘ဟေ့ကောင်... သီချင်းဆိုရအောင်ကွာ’

ကင်းလိပ်ချောအပြောကို ဗာဂျာစိုးမြင့်က လက်ကာပြတယ်။

‘ငါ့ဗာဂျာမရှိတော့ဘူးကွ၊ နေ့ခင်းက အဖေ့ကို အပြေးသွားခေါ်တာ ဘယ်နားကျကျန့်နဲ့လည်း မသိတော့ဘူး’

အဲဒီမှာတင် ကျားကြီးက ဝင်ပြောတယ်။

‘ဒါဆို ငါ့ပုလွေ သွားယူမှ ဖြစ်မယ်’

‘အေး... ငါလည်း အိုးစည်သွားယူမယ်’

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့အဖွဲ့ နိုင်ရာပိုင်ရာ တူရိယာတွေ အိမ်ပြန်ယူပြီး လှေပေါ်မှာ ပြန်ဆိုကြတဲ့နောက် တူရိယာသံတွေကို ကြားကြရပါတော့တယ်။

‘အရက်တစ်ခွက်သောက်ပါလို့ ××× မယားက ကွာမယ်ဆို ××× သားမောင်က ငို×××’

ကင်းလိပ်ချောရဲ့ အသံမြဲကြီးကြောင့် သင်္ဘောပေါ်က ထမင်းစားပွဲမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့ ဦးအောင်သာ တွန့်သွားရတယ်။

အိုးစည်သံ၊ လင်ကွင်းသံ၊ ပုလွေသံ၊ ယုတ်စွအဆုံး တီးစရာမပါတဲ့ လူက လှေနံရံကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး စီးချက်လိုက်နေတယ်။

‘ထူးလည်း ထူးတယ် ××× မူးလည်း မူးတယ်××× တို့ကိုကြီးကျော်×××’

ဘယ်သူမှတော့ စောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူ့နဂိုရှိပြီး သား သီချင်းကိုပဲ ဆိုကြတာ။

ဒါပေမယ့် အရက်သောက်နေတဲ့ ဦးအောင်သာ ဆက်မသောက်ရဲတော့ဘူး။

ကိုယ်က သောက်နေပြီး ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သားအရွယ်တွေက လှောင်ပြောင်နေတာကို ခံနေရသလိုပဲ။

ဒါနဲ့ ဦးအောင်သာ ဆက်မသောက်တော့ပဲ သင်္ဘောပေါ်မှာ
သုံးတဲ့ မီးစက်အသေးလေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး
မှောင်ကျသွားပါရော။

လှေပေါ်က အဖွဲ့ကတော့ အခုမှ အာစွတ်ရုံရှိသေးတာပဲ။
သင်္ဘောမှောင်ကျလည်း သူတို့ ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘူး။ တစ်ပုဒ်ပြီး
တစ်ပုဒ် ဟဲနေလိုက်ကြတာများ မပြောပါနဲ့တော့။

* * *

အခန်း (၂)

ဒီကနေ့တော့ ပင်လယ်ဒီရေတက်ခိုက်နဲ့ ဗာဂျာစီးမြင့်တို့
ထမင်းလာပို့ခိုက်နဲ့ ကြုံတယ်လေ။

ဒီရေက မနက်ပိုင်းတက်နေတုန်း သင်္ဘောသားတွေကလည်း
သောင်တင်နေရာက လွတ်လိုလွတ်ငြား စက်ကို မောင်းကြည့်နေကြ
တယ်။

တင်မလတ်သင်္ဘောဆိုတာ သင်္ဘောအငယ်စားလေးပေမယ့်
ကမ်းရိုးတန်းမှာ သွားနိုင်တာဆိုတော့ ရေစူးနက်တယ်။ ရေတိမ်ရင်
မောင်းလို့မရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေက သောင်ခုံမှာ လာတင်
နေတာ။

တစ်မနက်လုံး ကြိုးစားကြပေမယ့် ရေသာပြန်ကျသွားရော
သင်္ဘောက လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး။

ရေအတော်စစ်သွားမှပဲ ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့ ဖင်ချွန်းတို့ သင်္ဘောဆီ
ကို လှေနဲ့ ကူးလာခဲ့ကြတယ်။ ပါလာတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေကို
ကြိုးနဲ့ ဆွဲတင်ခိုင်းပြီးမှ လှေကို သင်္ဘောမှာချီပြီး လူတွေက ကြိုးလှေ
ကားနဲ့ တက်ခဲ့ကြတယ်။

ငါ့တူတို့ ခုလို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးကြတာ ကျေးဇူးပါ

ပဲကွာ၊ ဦးကြီးတို့က သောင်တင်ခါစမှာတော့ အားငယ်နေကြတာကွ၊ ခုတော့ စိတ်ညစ်တာက စိတ်ညစ်တာပဲ၊ အားတော့မငယ်ကြတော့ဘူး၊

ဦးအောင်သာက ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်တော့ ဗာဂျာ စိုးမြင့်နဲ့ ဖင်ချွန်း ဖရဏာပိတိ ဝှမ်းဆီထိသွားကြတာပေါ့။

ဖင်ချွန်းကတော့ ဦးအောင်သာ ကျေးဇူးတင်တာထက် ကော်ဖီ ဗန်းကလေးကိုငိုပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ တင်မလတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို မြင်ရတာက ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာသလိုပါပဲ။

ဗာဂျာစိုးမြင့်လည်း ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။

‘အစ်ကိုတို့ သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်’

အလဲ့ တယ်သာယာပါကလား။

နှစ်ကောင်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူပြုံးလိုက်မိကြပြီးမှ ဦးအောင်သာ ရှေ့မှာမှို မျက်နှာပိုးသတ် လိုက်ကြရတယ်။

‘ဪ... ကော်ဖီသောက်ကြကွ၊ ဒါနဲ့ ငါတို့က မောင်စိုးမြင့် နော်၊ ဟိုသူငယ်ကရော နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

ဦးအောင်သာက ပြုံးဆိုမေးလိုက်တာကြောင့် စိုးမြင့်က လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြီး...

‘သူက ဖင်ချွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဦးလေး’

ပြောလိုက်မိတော့ ဖင်ချွန်းမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် ဗာဂျာ’ လို့ ပြန်အော်ပြီး ရှက်ကိုးရှက် ကန်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။

စဉ်းစားကြည့်လေ ဒီဗာဂျာဆိုတဲ့ကောင် ပြောလိုက်တာက တင်မလတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာပါ။ ဒါ သူ့ကို သက်သက် ဗာဂျာစိုးမြင့် ဒေါက်ဖြုတ်တာ။

‘ကျွန်တော်က မောင်တင်မောင်ပါ ဦးလေး’

‘ဪ’

တင်မလတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လာချပေးတဲ့ ကော်ဖီကို ပြိုင်တူသောက်မိကြပေမယ့် အရသာချင်း မတူကြဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဖင်ချွန်းသောက်တဲ့ အရသာက ချိုနေပြီး ဗာဂျာစိုးမြင့်သောက်တဲ့ ခွက်က ချိုပေါ့ပေါ့ကလေး။

ကော်ဖီနှစ်ခွက်စလုံးကုန်တော့မှပဲ အရသာမတူတဲ့ အကြောင်း ရင်းကို သိရတော့တယ်။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးပေါ့။ တရားခံက သူ။

နဂိုကမှ လငပုတ်ဖမ်းသလို ရှိနေတဲ့ မျက်နှာစုစု မဲ့မဲ့ကြီးကို တမင်ရွံ့ပြီး မယ်ကုဏ် လေတစ်ခြမ်းဖြတ်ထားခဲ့ရတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ဝင်လာ ပြီး...

‘ဟဲ့... သမီး အမေသောက်မယ့် ကော်ဖီခွက်ကို မပြောမဆိုနဲ့ ဘာလို့ ယူသွားတာတုန်း’

အဲသလို ပြောလိုက်တော့ တင်မလတ်က ဖင်ချွန်းနဲ့ ဗာဂျာ စိုးမြင့်ကို အားတုန့်အားနာ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကြည့်ရင်း...

‘မေမေကလည်း သမီးနောက်တစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါမယ်၊ ခဏစောင့်နော်’

‘ဟဲ့... အမေက နှမော့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ အမေ သောက်မယ့် ကော်ဖီခွက်ထဲမှာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေ ထည့်ထားလို့ဟဲ့’

‘ဟင်... ဟုတ်လား’

တင်မလတ် ပြုံးသွားသလို (မျက်လုံးကိုဆိုလို၏။) ဗာဂျာ စိုးမြင့်နဲ့ ဖင်ချွန်းလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှုံ့သွားကြတာပေါ့။

‘ဟုတ်တယ် သဘောပေါ်စတက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ဝမ်းချုပ် သလို ဖြစ်နေတာနဲ့ ဖောဖောသီသီလေးသွားအောင် ဆေးများများထည့် ထားတာ၊ ဒီအတိုင်းသောက်လို့ မရဘူး သမီးရဲ့၊ အဝင်ဆိုးချက်က လွန်တယ်၊ ဒါကြောင့်...’

‘ဟောတော့’

ဦးအောင်သာကလည်း အားနာတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့။

ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့ ဖင်ချွန်းတို့ကတော့ ဝမ်းနုတ်ဆေးပြင်းပြင်း ဆိုကတည်းက ဖင်က တကြွကြွဖြစ်နေကြပြီ။

ဆက်မနေရဲကြတော့ပဲ ကြိုးလှေကားကနေ မြန်မြန်ဆင်းပြီး လှေနဲ့ ပြေးခဲ့ကြရတာပေါ့။

ကံစမ်းမဲက ဘယ်သူပေါက်မလဲမှ မသိတာ။

အမှန်တကယ်လည်း ပြင်းတဲ့ ဝမ်းနုတ်ဆေးပါပဲ။

ဖင်ချွန်းခမျာ ကိုင်းပင်ရှည်တွေကြား ပြေးဝင်ထိုင်လိုက် ပြန် ထွက်လာလိုက်၊ ပြေးဝင်သွားလိုက်နဲ့ တစ်နေ့ကို ကုန်ပါရော။

အစွမ်းထက်လိုက်တဲ့ ဝမ်းနုတ်ဆေး တကယ်ကို လက်လန် တာ၊ သူတို့ဆီမှာက အိမ်သာဆိုလို့ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်ပဲ ရှိတာ။

ကျန်တဲ့နေရာမှာကတော့ ကိုင်းတောထဲပဲ ပြေးလိုက်ကြတာ။

ဖင်ချွန်းခမျာ နဂိုက ချွန်းနေတဲ့ ဖင်လေးရှုံ့သွားပြီလား အောက်မေ့ရမလောက်ပါပဲ။

ဗာဂျာစီးမြင့်ကတော့ အလိုက်တသိနဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက် နံနက်စာကို လာပို့ရှာပါတယ်။

ဖင်ချွန်းကတော့ ဆာနေတာနဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို ချိန်နဲ့ကလေး လှမ်းယူရင်း ဘာဟင်းလဲလို့ မေးတယ်။

‘ဝက်သားအဆီတုံးရယ်၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းရယ် ရှယ်လုပ်လာ တာ သူငယ်ချင်း အားရပါးရသာစား’

တော်တော်အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ချင်း။

* * *

ညဘက်ကျတော့ သင်္ဘောကြီးကို စောင့်ပေးဖို့ ကာလသား တစ်ဖွဲ့ တာဝန်ကျပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီညမှာတော့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီတူး လုံးဝ သင်္ဘောနားကို မလာရဘူး။ ရွာလူကြီးဦးဘအုံးက အမိန့်ထုတ်ထား တယ်။

မနေ့ညက ပဲဟင်းစားလက်လွန်သွားလို့ ညကြီးမင်းကြီး တောထိုင်ဖို့ ပြေးလာတာ မြွေပါး၊ ကင်းပါးရန်ကြောက်လို့ ကင်းသမား တွေဆီက ဓာတ်မီးခဏယူမယ်လို့ ကင်းတဲဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက် ပါတယ်။ ကင်းငှားနှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့လို့တဲ့။

ကင်းလိပ်ချောတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ညကြေး အဖြတ်ခံ ရတယ်။ ဒီညလာစစ်လို့မှ မတွေ့ရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြုတ် ပဲလို့ ကြိမ်းလိုက်သေးတယ်။

ကင်းလိပ်ချောတို့ ဆွေးဆွေးနဲ့ပဲ ကင်းတဲမှာ ခြင်ကိုက်ခံနေ ရတာပေါ့။

ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျတော့ ဦးဘအုံး ကင်းတဲဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာတာ တွေ့ရတယ်။

‘ဟေ့... ကင်းသမားတွေ’

‘ရှိပါတယ် ဦးလေးအုံး’

နှစ်ယောက်သား မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးပြီး ထထိုင် ကြတယ်။

ဦးဘအုံးက ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ယူပြီး ကိုင်းတောထဲဘက် ကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ပါလေရော။ ဒီတော့မှ ကင်းလူကြီးရဲ့အထာကို ကင်းလိပ်ချောတို့ သိရတော့တာပေါ့။

ဦးဘအုံးက ကိစ္စဝိစ္စပြီးလို့ ဓာတ်မီးပြန်အပ် အိမ်ကို သော့ သော့လေး ပြန်အသွားမှာမှ ကင်းသမားနှစ်ယောက်လည်း ကျည်ဆံ ရထားရဲ့ လျှင်မြန်မှုမျိုးနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို လစ်ကြပါလေရော။

ဪ... တင်မလတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို ငမ်းချင်ကြ သကဲ့။

ကံဆိုးချင်တော့ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ အပေါင်းအပါဖြစ်တဲ့ တာတီတူး ဦးဘအုံးအိမ်ကို မျက်စိသူငယ်နဲ့ ရောက်လာရတော့တာပဲ။

အဖြစ်က ဦးဘအုံး ဒုတိယအကြိမ် အိမ်သာတက်ဖို့ ကိုင်း တောဖက်ကိုအလာမှာ ဓာတ်မီးယူမယ်လည်း ကြံရော ကင်းသမားတွေ မရှိတော့လို့ပါပဲ။ သေစမ်း။

ဒီနှစ်ကောင် ကင်းလူကြီးနဲ့ ဒုတိယမိတ္တူကြရ ပြန်ပြီပေါ့။

‘ကဲ... မင်းတို့ ဘာငြင်းမလဲ၊ ပထမအကြိမ် ကင်းစစ်တော့ မင်းတို့ ရှိတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီညအတွက်လည်း ညကြေးဖြတ်မယ်’

ဦးဘအုံးကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား ဖြတ်မယ်ဆိုတာကြီး ပဲ။

‘မဖြတ်ပါနဲ့ ဦးလေးအုံးရယ်၊ ဟိုဘက်လမှတောက ဒေါ်လေး နဲ့ ဂျိုင်းဆိုလည်း ဂျိုင်းပေးပါမယ်’

ကင်းလိပ်ချော အညှာကို ကိုင်ပြီး လေပြေလေးနဲ့ မှုတ်လိုက် တယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးကို ကင်းလိပ်ချောတို့က ပိုင်ပြီး သားဗျ။

ကိုတာတီးတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သူ့အားနည်းချက် သူ့အညှာ ကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ပျော့ပြီး ပျော်ဆင်းသွားလိုက်တာ၊ နောက်ဆုံး အေအိုင်ဒီအက် ဝေဒနာသည်ဘဝကိုရောက်ရော။

ခုလည်းကြည့်။ ကင်းလူကြီးဦးဘအုံးကို သိသမျှ ကြားသမျှ အညှာကိုင် အပိုင်ချိုင်တော့မယ်။

‘မင်းတို့ အောင်သွယ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ငါဘာသာငါ ကြီး စားလို့ အခုဆို သေးသေးနဲ့ ငါအဆင်ပြေနေပြီကွ’

ဦးဘအုံးက ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟင်... တကယ်... တကယ်’

ဒါပဲ။ အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီမို့ ကင်းလိပ်ချောက လိုအပ်တာ ထက် ပိုပြီး အိုဗာဆိုက်တင်တွေ ဘာတွေ လုပ်ပြနေလိုက်တယ်။

ဦးဘအုံးကိုလည်း ချီးကျူးတဲ့အကြည့် အထင်ကြီးတဲ့အကြည့် မျိုးတွေ ကြည့်ပစ်လိုက်တာပေါ့။

‘တကယ်ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကို ငါက ညာရမှာလား’

‘ဒါဆိုရင် ပွတာပဲ ဦးလေးအုံးရာ၊ ဦးလေးအုံးနဲ့ ဒေါ်သေးနဲ့ ဆို နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပမာ ××× တင့်တယ်သူတို့ပါ ××× နှစ်ဖက်သော မိဘဆွေမျိုး×××’

‘ဟိုး... ဟိုး... ဟေ့ကောင် တော်တန်တိတ်’

ကင်းလိပ်ချောက ကင်းမစောင့်တဲ့ အပြစ်က လွတ်အောင် ကြံဖန်နူးနပ်ပြီး သီးချင်းဆိုပြ။ တာတီးတူးက ကပြ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ဦးဘအုံးက အလောတကြီး တားလိုက်တာနဲ့ ဖီလင်တောင်အောက်သွား ကြတယ်။

‘သူနဲ့ ငါ့ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက သဘောမတူကြဘူးကွ၊ သူက မဆိုးမ၊ ငါက လူပျိုမို့ ငါ့အမျိုးတွေကလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ငါက အသက်ငါးဆယ်၊ သူက သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေးလို့ သူတို့ဖက်ကလည်း သဘောမတူကြဘူး’

‘ဒါများ မခက်ပါဘူး ဦးလေးအုံးရာ၊ ခရုမှာလည်း အခွံနဲ့ လူမှာလည်း အကြံနဲ့ ဆိုသလိုပေါ့’

‘ခရုအဆံ လူအကြံပါကွာ’

‘အေးပါ အဆံပဲ ထားလိုက်ပါ၊ လူကြံရင် ဘောလုံးကွင်းက ဝိုးတိုင်တောင် တုတ်ခနောင်း ဖြစ်သေးတာပဲဗျာ’

‘ဟာ... မင်းတို့ တော်တော်ယုတ်ပတ်တဲ့ ကောင်တွေကွာ’

‘ဒါယုတ်ပတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးလေးအုံးရဲ့၊ လည်တာ၊ ဖျံကြတာ၊ လာဘ်မြင်တာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်တာခေါ်တယ်’

ဒီလိုနဲ့ပဲ အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာ ဆိုသလို တစ်ညကင်းကြေး မဖြတ်တဲ့အပြင် အရင်နေ့က ဖြတ်ထားခံရတဲ့ အတွက်ပါ ပြန်ပေးမယ်လို့ ဦးဘအုံးက ပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဦးဘအုံးဖက်က တောင်းဆိုချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူ့အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းဆီက အုတ်ငါးထောင်မှာထားတာ ဒီကနေ့ ရောက်မယ်။ အဲဒါကို ကမ်းနားကနေ သူ့အိမ်ရှေ့အရောက် သယ်ပေးရမယ်တဲ့။

အဲဒီတော့မှ ဦးဘအုံး သူတို့ကို ဖျံကျမှန်းသိရတော့တယ်။

ကဲ... ဘယ်နှယ့်ရှိစ၊ နေနှင့်အုံးပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောလည်း စိတ်ထဲမှာပဲ တေးထားလိုက်ပြီး စက်တပ်သမ္မန်နဲ့ ပါလာတဲ့ အုတ်ငါးထောင်ကို သူ့ဘော်ဒါတွေ အကူအညီနဲ့ သယ်ပိုးနေရတော့တာပေါ့။

ဝမ်းလျှောလို့ ဖင်ရှုံ့နေတဲ့ ဖင်ချွန်းကလွဲရင် ကျန်ကာလသားတွေ တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းကူကြတာမို့ တစ်ရက်တည်းနဲ့တင် ကိစ္စက ပြတ်သွားတယ်။

ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတူးတို့ ရလိုက်တဲ့ အမြတ်ကတော့ ကင်းမှာသုံးတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက်ကို ဦးဘအုံး လက်မှာအပ်ပြီး ဦးဘအုံး ကိုင်းတောထဲကို ကြိုက်သလောက်သာ တိုးပေးတော့။

ကင်းလိပ်ချောတို့လည်း သင်္ဘောကြီးဘေးမှာ သီချင်းကြိုက်သလောက်ဆိုဖို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှုရသွားတယ်။

ညကြေးတွေ ဘာတွေလည်း မဖြတ်ကြေးပေါ့။

သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ တင်မလတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးက ရွာခံကာလသားတွေနဲ့ အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေပြီ။

(ရင်းနှီးအောင်လည်း ဒီဇနာတွေက အတင်းကို တွယ်ကပ်ပေါင်းသင်းနေကြတာကိုး၊ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် တင်မလတ်ကို ဝိုင်းကြောင်နေကြတာပေါ့။)

တစ်နေ့ တင်မလတ်က ဗာဂျာစီးမြင့်ကို မေးတယ်။

‘အစ်ကိုစိုးမြင့်ကို ဗာဂျာလို့ ဘာလို့ခေါ်ကြတာလဲဟင်’

‘ဟဲ... ဟဲ ကိုယ်က ဒီရွာမှာ ဗာဂျာကို ကောင်းကောင်း မှုတ်တတ်လို့လေ တင်မလတ်ရဲ့’

ဗာဂျာစီးမြင့်က ရင်ကော့ခေါင်းမောနဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင်ကို တက်ပြလိုက်တယ်။

‘ဒါဆို မှုတ်ပြ’

‘ကိုယ့်ဗာဂျာက ဟိုတစ်နေ့က ညီမတို့အဖေခိုင်းလို့ ကိုယ့်အဖေကို ပြေးခေါ်ရာမှာ ဘယ်နားကျခဲ့မှန်း မသိဘူး တင်မလတ်ရဲ့’

‘ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်၊ တင်မလတ်မှာ ရှိတယ်၊ တင်မလတ်ဗာဂျာလေးကို မှုတ်ပြနော်’

သွားရည်လောက်ပဲ ကျရရှာတာ။

တင်မလတ်က သူ့ဗာဂျာလေးကို ယူပေးတယ်။ ဗာဂျာလေးက အမွှေးနံ့သာတွေများ ဆွတ်ထားသလား မသိဘူး သင်းသင်းလေး။

စိုးမြင့်က လက်ဖဝါးနဲ့ ကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှာတော့ လျှာဖျားလေးနဲ့ အသံစမ်းလိုက်တယ်။

စိုးမြင့်တစ်ယောက် ဗာဂျာမှုတ်လာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ တင်မလတ်ဗာဂျာလေးကို မှုတ်ရတာလောက် အာတွေ့တာ မရှိသေးဘူး။

သီချင်းတွေကို ရသမျှ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်။ တင်မလတ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက် မှုတ်လိုက်နဲ့ မနားတမ်းကို လက်စွမ်း၊ အဲ... ပါးစပ်စွမ်းပြနေတော့တာပေါ့။

မကြာပါဘူး၊ ဗိုက်က ရစ်လာတယ်၊ ရစ်ပါလေစေ အောင့်နိုင်သလောက် အောင့်ထားပြီး မှုတ်နေလိုက်တာ လုံးဝမအောင့်နိုင်တော့မှပဲ။

‘အချစ်ရေ ××× ကိုယ်ဆက်ပြီး မအောင့်နိုင်တော့ဘူး ×××’

ဗာဂျာစိုးမြင့်တစ်ယောက် ကြိုးလှေကားပေါ်က အပြေးဆင်း
လှေကို ကြိုးဖြုတ် အသည်းအသန်လှော်ပြီး ကိုင်းတောအရောက်
ပြေးရပါရောလား။

တင်မလတ်ကတော့ ဗာဂျာစိုးမြင့်အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း တခစ်
ခစ်နဲ့ ရယ်မောမဆုံး။

* * *

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကင်းလိပ်ချောတို့အမေ ထမင်းအိုး
တည်ဖို့ မီးမွှေးနေရာက အသံဗလံတစ်ချို့ ကြားမိလို့ နားစွင့်နေရင်းက
သူ့သမီးကို လှမ်းမေးတယ်။

‘သမီးရေ... ဟိုဖက် စပါးပုတ်ကြီးနောက်မှာ သင်းခွေချပ်
တွေ ရောက်နေလား မသိဘူး၊ သင်းခွေချပ် အီးပေါက်သံကြားတယ်’

သူ့သမီး ကင်းမုံက အံ့သြသွားတာပေါ့။ ကင်းမုံရဲ့ အမည်ရင်း
က အေးမုန်။

ဒါပေမယ့် ကင်းမျိုးမပျောက်ပျက်စေရအောင်ဆိုပြီး အေးမုန်
ကနေ ကင်းမုံလို့ ရွာကလူတွေခေါ်ကြတာ။

အမေလုပ်တဲ့ ဒေါ်ဆန္ဒင်းမကင်းကြီးက စပါးပုတ်နောက်ကို
ထပြီး သွားကြည့်တော့ ကင်းမုံက ကြိတ်ပြီးရယ်နေတယ်။

‘ဟဲ့... သိန်းဖြူ၊ ပုတ်နောက်မှာ ပါးစပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်
ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

မိခင်အော်သံကြောင့် ကင်းလိပ်ချော လန့်သွားပြီး မှုတ်လက်စ
ဗာဂျာကို ရပ်လိုက်ကာ မိခင်ဖြစ်သူကို အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။

ပြီးမှ...

‘အမေကလည်းဗျာ၊ လန့်သွားတာပဲ၊ ဒီမှာ ဗာဂျာအမှတ်ကျင့်နေတာ’

‘ဗာဂျာအမှတ်ကျင့်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဗာဂျာဆိုတာ ဘာလဲ ကျင့်လက်စနဲ့ ငါ့မီးဖိုကိုပါ ကူပြီး မီးမှုတ်ပေးသွားစမ်း’

ဒီလိုနဲ့ ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် ဗာဂျာမမှုတ်ဖြစ်တော့ဘဲ မီးဖိုဘေးမှာ ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း မီးပြောင်းမှုတ်နေတော့တာပါ။

စိတ်ထဲကတော့...

‘သွားပါပြီ အမေရယ်၊ ဟိုကောင်ငစိုးမြင့်ကို မခံချင်လို့ ဗာဂျာမှုတ်ကျင့်နေတဲ့ဟာကို သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်’

တင်မလတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဗာဂျာမှုတ်တာကို သဘောကျပြီး ဗာဂျာစိုးမြင့်ကို မျက်နှာသာပေးနေတယ်လေ။ ဒါကို ကင်းလိပ်ချောတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးက မကျေနပ်ကြဘူး။

အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဗာဂျာမှုတ်ကျင့်နေကြတာ။

အခုလည်း ကင်းလိပ်ချောက ဗာဂျာစိုးမြင့်ဆီက တင်မလတ်ရဲ့ ဗာဂျာလေးကို အချို့သတ်ငှားလာပြီး ကြိတ်ကျင့်နေပါတယ်ဆိုမှ အမေကလာပြီး ကျွဲငှက်ပူမှတော့ ကင်းလိပ်ချော ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဗာဂျာစိုးမြင့် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး...

‘ဟေ့ကောင်... ကင်းလိပ်ချော၊ ဗာဂျာကို ယူလာခဲ့ဖို့ တင်မလတ်က မှာနေပြီကွ၊ ငါသွားမှဖြစ်မယ်’

‘ဟာကွာ... ငါငှားလာတာ တစ်နာရီတောင် မရှိသေးဘူး၊ မင်းကလည်း’

‘ခုဟာက တင်မလတ်က သူ့ဗာဂျာကို ယူလာပြီး မှုတ်ပြဖို့ ခေါ်နေလို့ပါကွာ၊ နေခင်းဖက်ကျမှ မင်းကြိုက်သလောက် မှုတ်တော့’

အဲဒါပဲ ခုတော့ ကင်းလိပ်ချော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဗာဂျာပိုင်ရှင်က ပြန်တောင်နေမှတော့ ပြန်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူက လက်မလျှော့ဘူး။

သူတို့အိမ်တစ်အိမ်ကျော်က ကျော်ကြီးရဲ့ ပုလွေကို ငှားပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဒါကို သူ့ညီမ ကင်းမုံက မြင်တော့...

‘အစ်ကိုကြီး သတိထားလည်း ကျင့်ဦးနော်၊ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီး ပုလွေမှုတ်တဲ့ အသံကို အမေကြားသွားပြီး စပါးကြီးမြွေခွေပြီး အီးပေါက်တဲ့ အသံလို့ ထင်နေဦးမယ်’

ကင်းလိပ်ချော ဘာမှပြန်မပြောရဲတော့ဘူး။ ပုလွေကို ကိုင်ရက်တန်းလန်း ရွာတောင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ခနီတောကဖြတ်ရင် လမုချောင်းရှိတယ်။ ပင်လယ်က ဖြာထွက်လာတဲ့ ချောင်းလက်တက်ကလေးပေါ့။ ဒီချောင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ လမုတောရွာရှိတယ်။

နှစ်ရွာကို ပျဉ်တံတားလေးထိုးပြီး ဆက်ထားတယ်။

ကင်းလိပ်ချော ပုလွေကိုင်ရင်း ဟိုဘက်ရွာကို တံတားကတစ်ဆင့် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရွာရဲ့ မြင်ကွင်းတွေက တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာမတူဘူး။ ချောင်းရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာတော့ အုန်းပင်တွေက တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင်ယှက်နေအောင် တောကြီးဖြစ်နေတယ်။

တကယ်ဆို ဒီရွာက လမုတောမဖြစ်ဘဲ အုန်းတောလို့ ခေါ်ဖို့ ကောင်းတာ။

လမုပင်တွေက ရွာရဲ့မြောက်ဖက်မှာရှိတယ်။ အုန်းပင်လောက်တောင် မများဘူး။

တံတားက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ငါးလှမ်းစင်တွေကို အုန်းအပြားတွေနေတယ်။

နှစ်ရွာစလုံးရဲ့ ငါးလှမ်းလုပ်ငန်းကတော့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်
ပဲ။

လှေတွေကိုလည်း အဲဒီမှာပဲ ထားကြတယ်။

ပင်လယ်သဲသောင်ပေါ်မှာတော့ လေအရမ်းတိုက်တာရယ်၊
ရေတက်ချိန်မှာ ငါးလှမ်းလို့ အဆင်မပြေတာရယ်ကြောင့် လှေလည်း
မထားကြဘူး။

ကင်းလိပ်ချော လမုတောဖက် လျှောက်လာမိတဲ့အခါ ရွာခံ
ကာလသားခေါင်း ဟာဂျူလီ၊ မှင်စာပု၊ နောက်ပိုင်းမင်းသားဖိုးကဲတို့
သုံးဦးသား သူ့ဆီကို အားရဝမ်းသာ လျှောက်လာကြတယ်။

‘မင်ဂလာဘာ ကင်းလိပ်ချော’

သူတို့ အသံက မင်္ဂလာပါလို့ မထွက်ဘူး။

ဘကြီးအိမ်က ခွေးချောင်းဆိုးတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ပြောကြတာ
ဆိုတော့ မင်ဂလာဘာလို့ အသံထွက်တာပေါ့။ တမင်လုပ်ပြီး ပြောကြ
တာလေ။

ကင်းလိပ်ချောက လက်ထဲက ပုလွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
အဲဒီသုံးကောင်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘မလာစဖူး အလာထူးပြီး တစ်ကိုယ်တည်းပါလား ကင်းလိပ်
ချောရဲ့’

ဟာဂျူလီဆိုတဲ့ကောင်က မီးမှုတ်တဲ့ပြောင်းလောက်ရှိတဲ့
လက်မောင်းနှစ်ဖက်ပေါ်ကို ကျွံကျနေတဲ့ စွတ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်ရဲ့ လက်
တစ်ဖက်ကို ပခုံးပေါ်ပြန်ပို့ရင်း ကင်းလိပ်ချောကို အကဲခတ်သလို
ကြည့်ပြီး ပြောတာ။

‘ဟ... လက်ထဲမှာ ပုလွေကြီးနဲ့ပါလား၊ ကေန္တတို့သူငယ်ချင်း
ပုလွေမှုတ်ကျင့်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်’

မှင်စာပုဆိုတဲ့ ကောင်က မေးတယ်။

‘အေး... ဆိုပါတော့ကွာ’

မှင်စာနဲ့ ဖိုးကဲတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်မိ
အောင် မျက်နှာလွှဲနေကြတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရင် ရယ်ချင်မိမှာ
လေ။

ဟာဂျူလီကပဲ ကင်းလိပ်ချော လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်း
ကိုင်ရင်း...

‘ဒါဆို အတော်ပဲကွာ၊ ဒို့ရွာမှာ လူသစ်တစ်အိမ် ပြောင်းလာ
တာ ရမ်းဗြဲကလေ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ပုလွေမှုတ်အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့
ခင်သန်းဆိုတဲ့ကောင်ပါတယ်ကွ၊ သူ့ဆီသွားသင်ပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့က
ဗာဂျာစိုးမြင့်တောင် လာတာတွေ့လိုက်တယ်’

‘ဟေ’

ကင်းလိပ်ချော စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ အမှန်တော့ အံ့လည်း
အံ့သြသွားတာ၊ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်မျက်နှာကတော့ စပ်ပြဲပြဲနဲ့ မှင်စာ
ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူကသေးသေး ပါးစပ်က ပြဲပြဲနဲ့ မချိုမချဉ်
လုပ်ထားတဲ့ ပုံက။

ဖိုးကဲဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်း သူက လက်သီး
ပုန်း နောက်ကနေ ကျပ်ကျပ်ပေးတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို နောက်
ပိုင်းမင်းသားလို့ခေါ်တာ တကယ်ဆို ချွန်တွန်းလို့ခေါ်ရမှာ။

ဟာဂျူလီကတော့ မပြောနဲ့တော့ လက်မောင်းက ကျူရီး
လောက်ရှိတာ။

ခြေသလုံးက ပုလွေရိုး၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်
ကို ဟာဂျူလီလို့ခေါ်တာ။

သုံးကောင်စလုံး သိပ်တော့မယုံရဘူး။ ဒါပေမယ့် ခါတိုင်းဆို
ဗာဂျာစိုးမြင့် ဗာဂျာမှုတ်နေတာကိုတောင် ‘တော်စမ်းပါ ဗာဂျာရာ၊
နင့်ဂွီဂွမ်ဂွမ်ကြီးကို သိမ်းထားစမ်းပါ၊ နားကလော့လွန်းလို့’ ဆိုပြီး
ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောခဲ့တာ။

ခု သူချိုးနှိမ်ခဲ့တဲ့ ဂွီဂွီဂွမ်ဂွမ်ကြီးကောင်းမှုနဲ့ပဲ ဗာဂျာစိုးမြင့်

တစ်ယောက် တင်မလတ်ရဲ့ အလေးပေးမှုကို ခံနေရပြီလေ။ ဒါကြောင့် သူလည်းမခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားနေတာ။ အဲ ကြိုးစားမလို့လုပ်နေတာဆို ပိုမှန်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း ပုလွေအမှုတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ခင်သန်းဆို တဲ့ကောင်ဆီမှာ တပည့်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

‘အဲဒီခင်သန်းက ဘယ်မှာလဲကွ’

‘ရွာစွန်ဖက်မှာ၊ အရင်ဦးမောင်တူးတို့နေသွားတဲ့ အိမ်လေ၊ ဦးမောင်တူး ရောင်းသွားတာ’

‘အေး... သိပြီ’

ကင်းလိပ်ချော ပုလွေကိုကိုင်ပြီး ထွက်လာတော့ ဟာကျူလီ က လှမ်းပြောတယ်။

‘ခင်သန်းနဲ့တွေ့ရင် မင်းပုလွေကို ထုတ်ပေးလိုက်၊ ဟိုက သေချာမှုတ်ပြလိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း ပုလွေအမှုတ်သင်ပေါ့’

ကင်းလိပ်ချော ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဦးမောင်တူးနေခဲ့တဲ့ အိမ်ဖက် ကို အသော့ကလေးလျှောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဗြန်းကနဲ မဝင်ရဲသေးဘူး။ လူသစ်တွေဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့က စိမ်းနေတာကိုး။ ဒါနဲ့ပဲ...

‘ဗျို... အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့’

ကင်းလိပ်ချောခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲကနေ ဆံပင်ရှည်ပွ ယောင်းယောင်းနဲ့ စပိုရှုပ်အစိမ်းရောင်အစင်းနဲ့ လုံချည်ပြောင်အစိမ်း ရောင်ကိုဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

‘ဟေ့... ခင်သန်းရှိလား’

ကင်းလိပ်ချောက ခပ်တည်တည်နဲ့ မေးလိုက်တော့ ထွက်လာ တဲ့ကောင်မလေးက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကိုကြောင်ပြီးကြည့်နေ တယ်။

မျက်တောင်မှာလည်း အတုတွေထင်ပါရဲ့။

မျက်လုံးမှာလည်း အမည်းရောင်ဘာညာနဲ့ ဆိုးထားသေး တယ်။

‘ဘာကိစ္စလဲဟင်’

လို့ လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြန်မေးတယ်။

ကင်းလိပ်ချောက...

‘ဒီလိုပါ ခင်သန်းကို ပုလွေမှုတ်ခိုင်းမလို့ အဲ... ငါလည်း သင်မလို့ပါ’

ကင်းလိပ်ချောက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ထွက်လာတဲ့ကောင်မ လေးရဲ့ မျက်နှာရဲကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဪ... လာလေအစ်ကိုလေး အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး’

ကောင်မလေးခေါ်တာနဲ့ ကင်းလိပ်ချော အိမ်ပေါ်ကို လှမ်း တက်လိုက်တာပေါ့။

‘ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း... မရှိကြဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ပုလွေမှုတ်သင်မလို့ ဆို’

‘အေး... ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်သန်းဆိုတဲ့ လူရော’

‘ဟင်း ဟင်း... ဟင်းဟင်း... ခင်သန်းဆိုတာ သူများလေ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ လာလေ သင်ပေးမယ်’

‘ဟာ’

သွားပြီ။ ကင်းလိပ်ချောတို့ အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့သမျှ ဒီတစ်ပွဲတော့ နှစ်ပစ်ခံလိုက်ရပြီပဲ။

ခုမှပဲ ခင်သန်းဆိုတဲ့ ကောင်မကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ တော့တယ်။

ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်သန်းဆိုတာ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ အချော်တ ကောက်ကြီး အချောက်ကြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

‘အစ်ကိုလေးကို ခင်သန်း ကောင်းကောင်းသင်ပေးမှာပါ’

ခင်သန်းဆိုတဲ့ ကောင်ထီးမကြီးက ကင်းလိပ်ချောနားကို စားတော့ဝါးတော့မလို မျက်လုံးနက်နက်ကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ငါမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လာပါ အစ်ကိုလေးရဲ့’

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ခင်သန်းက လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

ကင်းလိပ်ချောက လက်ကိုရှောင်အလိုက်မှာ ခင်သန်းရဲ့ လက်က ကင်းလိပ်ချောရဲ့ပေါင်ကို ကိုင်မိသွားတယ်။

ကင်းလိပ်ချောလည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ ကပျာကယာပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ကြာရင် သူ့ဘဝ ခင်သန်းဆိုတဲ့ ယောက်ျားမကြီးလက်ထဲမှာ ရေစုန်မျောတော့မှာလေ။

‘အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး... ဟယ်တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သူပဲ ပုလွေမှုတ်သင်မလို့ဆိုပြီးတော့ ဟင်း’

ခင်သန်းဆိုတဲ့ အခြောက်ကြီးရဲ့အသံက အော်ဂလီဆန်စွာ ကင်းလိပ်ချောနားထဲ ကပ်ပါလာတယ်။

‘ထို့... ခွေးမသား ဟာကျူလီ၊ ငါ့ကို တုတ်ထည့်လိုက်တာတောက်’

ဒေါသနဲ့ လျှောက်လာလိုက်တာ ကိုယ့်ရွာကိုကိုယ် ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

ဟာကျူလီတို့ကတော့ နောက်ကနေ တိတ်တဆိတ်လိုက် ကြည့်ရင်း ရယ်လိုက်ကြတာ အူကိုနာလို့။

သူတို့ချည်းခံစားရတာ အားမရလို့ ပရိတ်သတ်တွေကို မျှဝေခံစားနိုင်အောင် တစ်ရွာလုံးတွေ့သမျှလူတွေကို ပြောလိုက်ရယ်လို့ကနဲ့

နာရီပိုင်းတောင် မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဗျိုက်တော့ရွာကိုပါ အဲဒီသတင်းရောက်ရှိလာပါတော့တယ်။

ကင်းလိပ်ချောလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ကျားကြီးရဲ့ ပုလွေကို နီးရာသစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ ပုလွေခမျာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားတဲ့အထိပဲ။

ခုထက်ထိ ရင်တုန်က မပြေသေးဘူး။

ခင်သန်းဆိုတဲ့ အခြောက်ကြီးကို မျက်လုံးထဲကကို မထွက်တာ။

‘ကံကောင်းလို့... ကံကောင်းလို့ လူပျိုရည်မပျက်တာ’လို့ စဉ်းစားရင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားတော့တယ်။

* * *

အခန်း (၄)

ကင်းလိပ်ချော မနေ့ကကိစ္စနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ထိုင်နေတုန်း သူ့ညီမကင်းမဲ့က ငါးကြီးတစ်ကောင်ပိုက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ငါးကြီးလည်းတွေ့ရော ကင်းလိပ်ချော အတွေးတစ်ခုကို လက်ခံ ရလိုက်ပြီး...

‘ဟာ... ငါ့ညီမလေး နင်ငါးကြီးကို ဘယ်ကရလာတာလဲ’

‘ဘကြီးသာခင်တို့ လှေကလေ၊ ဒီနေ့ သူတို့ ငါးအရများတာနဲ့ နေလှန်းဖို့လာခေါ်လို့ ငါးခွဲလိုက်သွားတာ၊ ဒါက ငါးခွဲခပေးလိုက်တာလေ’

ကင်းမဲ့က ငါးခွဲခရလာသော ငါးကြီးကို မြှောက်ပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘အဲဒီငါး ငါ့ကို ပေးပါလားဟာ’

‘အမယ် ဘာလို့ပေးရမှာလဲ’

‘ဟိုလေဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သောင်တင်နေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်က ဧည့်သည်တွေကို သွားပေးမလို့ဟ’

‘အမလေးတော်... ဒီမှာဖြင့် တစ်နေ့ကုန်ငါးဗိုက်တွေခွဲ၊ အူတွေနုတ်နဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး သရက်သီးဆားရေစိမ် ဖြစ်အောင်လုပ်မှ ဒီငါးတစ်ကောင်ပဲ ရခဲ့တာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေကို ပေးရမယ်လို့ အစ်ကိုရယ် စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး’

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

၅၅

‘ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ့်ရွာမှာ ဒုက္ခရောက်ပြီး ရောက်လာကြတာပဲဟာ၊ ကိုယ်က စေတနာသန့်သန့်လေးနဲ့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းလိုက်ရင် ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဟာ’

‘တော်ပါ အစ်ကိုရ၊ ကုသိုလ်မရလည်းနေပါစေတော့၊ တစ်နေ့ကုန်လုပ်ခဲ့ရတာ ခုတောင်လက်က စပ်နေတုန်း၊ မပေးနိုင်ပါဘူးနော်’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဒီငါးကို ဧည့်သည်တွေကိုပေးလိုက်၊ အစ်ကို ဟိုတလောက ကြာနွယ်ရိုးဘုရားပွဲမှာ ကံစမ်းမဲပေါက်လို့ရတဲ့ လက်ပတ်နာရီလေးကို ညီမလေးလိုချင်လို့ဆို၊ အဲဒါယူလိုက်လေ’

‘တကယ်’

ကင်းမဲ့ သူမအသားကို သူမဆွဲဆိတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလားလား အမလေးနာလိုက်တာ။ အင်း... ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။

ကြည့်စမ်း။ သူမရဲ့ အစ်ကိုက ကံစမ်းမဲရတဲ့ လက်ပတ်နာရီလေးကို ပေးမလို့တဲ့။

မဲပေါက်ခါစတုန်းကများ သူမအစ်ကို ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် မြှောက်ဆွ၊ မြှောက်ဆွနဲ့ သူမလိုချင်လို့ အမျိုးမျိုးတောင်းတာတောင် ရန်လုပ်ပြီး မပေးခဲ့ဘူးလေ။

ခုတော့ ငါးတစ်ကောင်နဲ့ လဲမလို့တဲ့။

ငါ့အစ်ကို ပယောဂများဝင်ပူးနေသလားလို့ ကင်းမဲ့စမ်းသလို ကြည့်နေမိတယ်။

‘ဟဲ့... ဘာကြည့်နေတာလဲဟ၊ ဘယ်လိုလဲ လဲမှာလား’

‘အစ်ကို တကယ်နော်’

‘တကယ်ပါဟ၊ ငါဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲ’

‘ကဲ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော ရော’

ကဲ... ကင်းမဲ့ကလည်း နာရီလေးမျက်နှာနဲ့ ငါးကြီးကို ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်တော့ အိုကေပေါ့။

ကင်းလိပ်ချော ငါးကြီးကိုဆွဲပြီး အောင်ပွဲရစစ်သူကြီး တစ်ယောက်လိုဟန်ပန်မျိုးနဲ့ ရင်ကျောပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။

‘ဟင်’

ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်တာနဲ့ သူ့အံ့သြသွားရပြီ။ ကြည့်ကြပါဦး၊ နှစ်ရွာလုံးမှာရှိသမျှ လှေတွေ၊ သမ္ဗန်တွေစုပေါင်းပြီး သင်္ဘောနားကို ရောက်နေကြတယ်။

‘ဘာလုပ်နေကြတာတုန်းဟ’

ကင်းလိပ်ချောက လမ်းမှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဖင်ချွန်းကို မေးကြည့်လိုက်တော့...

‘ညဘက်ရေတက်ရင် သင်္ဘောကိုကြိုးတုတ်ပြီး ဆွဲပေးကြမလို့ကွ၊ အဲဒါလူအကုန်၊ လှေအကုန်၊ ရွာမှာရှိတဲ့ကြိုးအကုန်ပဲ စုနေကြတာ’

‘ဒါဆိုငါက ဘာလို့ဒီကိစ္စကို မသိရတာလဲ’

‘မသိဆို နင်ပဲကျားကြီးရဲ့ ပုလွေကိုရိုက်ချိုးတုန်းကချိုးပြီး လျော်ပေးရမှာစိုးလို့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ ပုန်းနေပြီးတော့’

‘ဟာကွာ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ သူ့ပုလွေများ ဝါးတစ်လုံးချိုးပေးလိုက်ရင် ရတယ်၊ ခုဟာက’

ကင်းလိပ်ချော ဆက်မည့်စကားကို မဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်တကယ်လည်း သူမထွက်တာက ကျားကြီးပုလွေကြောင့် မဟုတ်။ ဟိုခင်သန်းဆိုတဲ့ အခြောက်ကြောင့် ရှက်ရှက်နဲ့ မထွက်တာ။

ဒါပေမယ့် ဒါကိုထုတ်ပြောလိုက်ရင် ဖင်ချွန်းချိုးခြောက်ရေနူးပြီး ဟားဦးမှာ ကျိန်းသေသည်။

ဒါကြောင့် ချော်လဲရောထိုင်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်လို့ တွေးလိုက်ပြီး...

‘ကျားကြီးပုလွေကို ဝါးဆယ်လုံးအစား ပြန်လျော်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ’

‘ဟေ့ကောင်... ရလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ သူ့ပုလွေက ဝါးနဲ့ လုပ်တာမှန်ပေမယ့် သူ့အဖိုးလက်ထက်ကတည်းက မှုတ်ခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒါနင်က ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေအောင်ရိုက်ချိုးလိုက်တော့ ဟိုကတင်းပြီး ကျိန်းနေတော့တာပေါ့ဟ’

‘ဘာလဲ ငါ့ကို ဘယ်ကျိန်းနေလို့လဲ’

‘ဟိုတင်မလတ်ကို ရအောင်ပိုးပြီး နင့်ကို လက်စားချေမလို့တဲ့လေ’

ဟိုက်... သူကဖြင့် တင်မလတ်ကို ခုမှပိုးမယ်ကြံကာရှိသေးကလဲ့စားချေပြီး ရအောင်ယူမယ့်လူက ပေါ်နေပြီ။ အင်း တင်မလတ်က လေးအတွက် ကင်းလိပ်ချောပြိုင်ဖက်တွေကလည်း တစ်ရွာလုံးလိုလိုပါပဲလား။

‘ဟေ့... လဒ ဝိုင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ တင်မလတ်ကို ငါဆိုတဲ့သင်္ဘောသားချောလေး ဖင်ချွန်းဦးသွားမှာ စိုးလို့လား’

‘အဲဒီမှာသာလဲပြီး သေလိုက်၊ သနားတယ် ဟေ့ကောင်’

‘ငါ့ကို မသနားနဲ့ ကင်းလိပ်ချော၊ သနားချင်သနားရင် မင်းကိုယ်မင်း သနားရမှာ၊ တင်မလတ်ကို ဘာဂျာစိုးမြင့်၊ ကျားကြီး၊ ပြီးတော့ ငါ၊ နောက် တာတီးတူး၊ ဒါတောင် ဟိုဖက်ရွာက ငပွကြီးတွေ မပါသေးဘူး၊ အဲဒီလောက် ဝိုင်းပိုးနေကြတာ၊ မင်းတစ်ယောက်စာ ပိုလာလို့လည်း ဘာမှအရာမယွင်းဘူးကွ၊ ဦးရာလူပဲ ဟဲ့ ဟဲ့’

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲပေါ့ကွာ’

ကင်းလိပ်ချော ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သင်္ဘောပေါ်တက်လို့ ရတဲ့ လှေခါးအထိ ခါးလည်လောက်ရှိတဲ့ ရေကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့တယ်။

သင်္ဘောထိကူးပို့မယ့် လှေကမရှိဘူးလေ။

ခါးထိရေရွံ့စိုပြီးတက်လာတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကို တင်မလတ်ကမြင်တော့ အားနာပါးနာနဲ့ ဆီးကြိုရှာတယ်။

‘ဟယ်... ကိုကင်းလိပ်ချော၊ အဲဟုတ်ပေါင် ဘွာ... ဘွာ...
ဟို... ဟို... နာမည်က လျှာဖျားလေးတင် မေ့သွားလို့ပါ’

‘ကိုသိန်းဖြူလေ မလတ်ရဲ့’

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဂွက်တော်က ဝင်ပြောလိုက်တဲ့အသံ ကြားရ
မှပဲ ကင်းလိပ်ချောလည်း သင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့လူတွေကို သတိပြုမိ
တော့တယ်။

ဦးကျော်စိုး၊ ဦးသာရင်၊ ဦးပေါ်လာ၊ ပြီးတော့ ရွာထဲက
ဂွက်ထော်မ၊ စိန်ဂျို၊ မိပန်းတို့ကိုး။

‘ဆောရီးနော်... ကိုသိန်းဖြူ’

တင်မလတ်ရဲ့ အခေါ်အပြော ညက်ညောပုံလေးနဲ့တင်
ကင်းလိပ်ချောတို့ ငါးကြီးတစ်ကောင် ပေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။ ငါးကြီးတစ်
ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးကလည်းနည်းလို့လား။ ကံစမ်းမဲနာရီ တစ်လုံးစာကြီး
များတောင်။

‘ဟဲ ဟဲ... ရပါတယ်၊ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်ပါ၊ ရော...
ဒါက မလတ်တို့ချက်စားဖို့’

‘အဟင်း... အဟင်း... ကျေးဇူးဂေါ်ဖီလာပါပဲရှင်’

တင်မလတ်က ခပ်ရွှန်းရွှန်းလေးပြောရင်း ငါးကြီးကို လက်ခံ
လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ကိုဝင်သွားတော့ ဂွက်ထော်မကလည်း
တင်မလတ်နဲ့ ကပ်ပြီးပါသွားတယ်။

အထဲမှာက လငပုတ်ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း
ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တွေ စားသောက်နေရာက ဂွက်ထော်မပါလာတော့
အတင်းမျိုချပစ်လိုက်တာ။ စားလက်စ မုန့်တွေ နင်သွားလေရဲ့။

‘အော်... အမေ ကိုကင်းလိပ်ချောကြီး ငါးလာဖို့တာလေ၊
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ အမေရဲ့’

ဒေါ်ကြင်စိန် စားပိုးနှင့်နေရာကနေ သွားရည်တွေကျလာ
တယ်။ ငါးက ကြီးတာကိုး။

‘ဝု... ဂလု... ဒါ... ဒါဘာငါးလဲဟင်’

ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး နင်နေတဲ့ မုန့်တွေကို မျိုချ
လိုက်ရင်း အမောတကော မေးတော့ ဂွက်ထော်မက...

‘ဒါ ငါးဝက်တဲ့ ဂျီးဒေါ်ရဲ့၊ ဝက်သားလိုပဲ အဆီတွေ အထပ်
ထပ်နဲ့ စားရတာအရသာရှိလို့ ဝက်သားကို တင်စားပြီးခေါ်တာ’

အဲသလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဒေါ်ကြင်စိန်ချော ရင်ဘတ်ကို
ဖိပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားတယ်။ တင်မလတ်လည်း သူမအမေ
နောက်ကို အပြေးကလေး လိုက်သွားတာပေါ့။

‘ဝေါ့... ဝေါ့’

ဒေါ်ကြင်စိန် သင်္ဘောပေါ်ကနေ တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ အန်ချလိုက်
တာ လှေကားပေါ်က တက်လာတဲ့ ဦးအောင်ဘုပေါ်ကို ကျတော့မလို့
နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်။

အန်နေမှန်းသိတော့ ဦးအောင်ဘုလည်း လှေကားပေါ်က ခုန်
ဆင်းပြီး ကမ်းဘက်ကို ပြန်ပြေးရတာပေါ့။

ကမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကတော့ တစ်ယောက်လက် တစ်
ယောက် ကုတ်ရင်း...

‘ကင်းမလက်မဲကြီး ငါးကြီးအန်ဖတ်ရလာပြီကွ’

အဲသလို မကြားတကြား ပြောနေကြတာနဲ့ ကင်းလိပ်ချောတို့
အဖေ ဦးအောင်ဘုမလည်း သင်္ဘောနားမကပ်ရဲတော့ဘဲ လှေတစ်စီး
ပေါ်တက် ကြိုးဆိုင်မယ့်သူတွေနဲ့ပဲ ရောပြီး လုပ်အားပေးနေရတော့
တာပေါ့။

သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်က ငါးဝက်မဲကြီးကို ယူပြီး
ပြန်ပေးဖို့ တင်မလတ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာမို့ တင်မလတ်လည်း
အားနာနာနဲ့ပဲ ကင်းလိပ်ချောကို ငါးကြီးပြန်ပေးလိုက်ရတယ်။

ကင်းလိပ်ချောလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ငါးကြီးကို ပြန်ယူပြီး
စပ်ဆုတ်လာရတာပေါ့။

အိမ်ရောက်ပြီး ငါးကြီးကို သူညီမကင်းမဲ့ကို ပြန်ပေးလိုက်တော့ ကင်းမဲ့မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။

သူက နာရီလေးရလို့ ပျော်နေတာ။ ငါးကြီးကို ပြန်ပေးပြီး သူမအစ်ကို ကင်းလိပ်ချောက နာရီကို ပြန်တောင်းမှာ စိုးရိမ်နေတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောကတော့ နာရီကို မပြောနဲ့ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။

ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ရွာထဲလျှောက်လာတာ ကင်းလူကြီး ဦးဘအုန်းအိမ်ရှေ့ ရောက်လာတယ်။

ဦးဘအုန်းက သူ့အိမ်ရှေ့က အုတ်ပုံကြီးကို ထုံးတွေနဲ့ သုတ်ပြီး အမှတ်အသားလုပ်နေတာ။

ကင်းလိပ်ချောကိုလည်း တွေ့ရော။

‘ဟာ... ကင်းလိပ်ချော အတော်ပဲ ရွာထဲမှာ လူငယ်တွေ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူးကွ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်ကုန်ပြီ၊ မင်းကိုတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီအုတ်ပုံကို ထုံးတွေနဲ့ မှတ်ပေးစမ်းပါကွာ’

ကဲ... ဘယ်နှယ့်ရှိစ။

သူက ကင်းလူကြီးလေ ပြဿနာအတိုအစလေးတွေကို နားလည်မှုရထားတာလည်း မကြာသေးတော့ ကင်းလိပ်ချော ဘယ်လိုမှ မငြင်းရဲဘူး။

ထုံးရေပုံးထဲ ဝါးခြမ်းပြားထည့်ပြီး အုတ်ပုံကို လိုက်မှတ်ပေးနေရတော့တာပေါ့။

အရေးထဲ တာတီးတူးကလည်း ဘယ်ကဘယ်လို လမ်းမှားရောက်လာလည်း မသိဘူး။

လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့ ယောင်တိယောင်ချာ လျှောက်လာတာကို ကင်းလိပ်ချော လှမ်းမြင်နေရတယ်။

သတိပေးရအောင်ကလည်း ဦးဘအုန်းက သူထုံးသုတ်တာကို ရပ်ကြည့်နေတော့ ခက်နေတာပေါ့။

ဒီတကလည်း မနပ်ဘူး။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဆိုသလို ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးကို လျှောက်လာတာ။

‘ဟေ့... တာတီးတူး’

‘ဗျာ... ဦးလေးအုန်း’

‘မင်းလာဦး... လာဦး၊ ဟိုမှာ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ ငါ့အုတ်ပုံကို ဝိုင်းမှတ်ပေးစမ်း၊ ဒီကောင် တစ်ယောက်တည်းဆို ကြာနေမှာစိုးလို့ ကိုင်း... ဘာတုတ်နိုင်သေးလဲ။’

ဦးဘအုန်းက အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော တာတီးတူးကို လှမ်းခေါ်ကာ ကင်းလိပ်ချောနှင့်အတူ အုတ်ပုံကို ထုံးသုတ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် တာတီးတူး မသက်မသာမျက်နှာနှင့် ထုံးပုံးနှင့်တုတ်ကို ဆွဲကာ ကင်းလိပ်ချောနားကို ရောက်လာတယ်။

‘မင်း ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား’

‘ဘာကို ခွင့်တောင်းရမှာလဲ’

တာတီးတူး အမေးက အဆက်အစပ်မရှိတာနဲ့ ကင်းလိပ်ချောက ပြန်မေးလိုက်တယ်။

‘ဟာကွာ... ညဘက်မှာ ကင်းကို အွန်ဂျူတီယူပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ သင်္ဘောဆွဲအဖွဲ့နဲ့ ကူဖို့လေ’

‘ဘာလဲဟာ အွန်ဂျူတီဆိုတာ’

‘အွန်ဂျူတီတောင် မသိတော့ပြန်ဘူးလား ကင်းလိပ်ချောရာ၊ မြို့မှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ မောင်သင်ပြောတာလေကွာ၊ သူသွေးလျှူတုန်းက အွန်ဂျူတီနှစ်ရက် ရတယ်တဲ့။ အွန်ဂျူတီဆိုတာ အလုပ်ဆင်းစရာမလိုဘဲ အိမ်မှာနေရင်း အလုပ်ချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်တယ် ဆိုတာကွာ’

‘တို့က သွေးမှမလှူတာ’

‘လှူတယ်လေကွာ၊ ညတိုင်း ခြင်ကိုက်ခဲနေရတာ’

‘ခြင်ကိုက်တာနဲ့ အိပ်ရတာ ရမလားကွ၊ ဦးဘအုန်းက မင်း ပထွေးမှ မဟုတ်တာ’

‘စကားအဖြစ်ပြောတာလေကွာ၊ တို့က ဒီနေ့ ဦးဘအုန်းရဲ့ အုတ်ပုံကို ထုံးအမှတ်လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီအတွက် ကင်းညကြေးမဖြတ်ဘဲ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သွားလုပ်အားပေးဖို့ ဦးလေးအုန်းနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပါလား’

ကင်းလိပ်ချော အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နေလိုက်တယ်။

သူ့မျက်စေ့ထဲမှာတော့ ငါးကို အတင်းပဲ ပြန်ပေးခိုင်းနေတဲ့ ဒေါ်ကြင်စိန်ရဲ့ မယ်ကုဝဏ် မျှော့တွယ်ခံရတဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်နေတယ်။

အခုနေ ဦးဘအုန်းက ဒီတစ်ည မင်းတို့ကို ကင်းလွတ်ခွင့် (ကင်းမစောင့် ညကြေးမဖြတ်ဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုသွားခွင့်) ပေးရင်တောင်မှ သူမလိုချင်တော့ဘူး။ ရှက်နေတာလေ။

ဒါကြောင့်လည်း တာတီးတူးအဆိုတင်သွင်းတာကို အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နေလိုက်တာ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးဘအုန်းရောက်လာတယ်။

တာတီးတူးကလည်း အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အပိုင်ပဲလို့ တွက်ပြီး...

‘ဦးလေးအုန်း ဒီညလေ တစ်ရွာလုံး သင်္ဘောကို ရေထဲက ဆွဲပေးကြမလို့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့လည်း လုပ်အားပေးချင်လို့ ခွင့်တောင်းတာပါ။ တစ်ညတော့ ခွင့်ပြုပါနော်’

‘ဟ... ဒီညတော့ မပေးနိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့မှာ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိတယ်’

ဦးဘအုန်းရဲ့ စကားကြောင့် တာတီးတူးခမျာ နဂိုကမှ ကောက်

နေတဲ့ သူ့နှာခေါင်းရှည်ကြီးကို ပိုပြီး ကုတ်ထားလိုက်တယ်။ ကင်းလိပ်ချောကပါ ဝင်ပြီး...

‘ဦးလေးအုန်းကလည်း ဘာကိစ္စအရေးတကြီးရှိလို့လဲ၊ ဦးလေးအုန်းကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးမယ်လေ’ မရဘူးလား’

‘မရဘူးကွ၊ အင်း... မင်းတို့ကိုမို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ လျှောက်မပြောနဲ့နော်’

ဦးဘအုန်းက ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်လိုက်ရင်းနဲ့ လေသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နဂိုကမှ ခွင့်ချောင်းနေတဲ့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတို့ ပျော်သွားတာပေါ့။

တစ်ရွာလုံးအတွက် သတင်းထူး သတင်းဦးကို သူတို့ရတော့မှာလေ။

‘ဒီည ငါဟိုဘက်ရွာက မသေးကို ခိုးမလို့ကွ’

‘ဗျာ’

နှစ်ယောက်စလုံး ပြူးသွားတာပေါ့။ မျက်လုံးတွေလေ၊ အံ့သြလို့ မဆုံးအောင်ပါပဲ။ ကြည့်... ဒီလောက်ထူးတဲ့ သတင်းဦးကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြီးပြီမို့ မယုံနိုင်စရာ မရှိတော့ဘူးလေ။

ကင်းလိပ်ချောက သတင်းဦးရတဲ့ ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့...

‘တကယ်လား ဦးလေးအုန်းရာ’

‘ဟ... ငါက လူကြီး မင်းတို့ကို ညာရမလားကွ၊ အေး... ဒါပဲနော် မင်းတို့ကို လျှောက်မပြောဖို့ ငါနှုတ်ပိတ်ပြီးသား’

‘စိတ်ချပါ ဦးလေးအုန်းရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဖွတ်တတ်တာက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ လျှောက်ပြီး မပြောပါဘူးဗျ’

‘ဘာလဲကွ ဖွတ်တယ်ဆိုတာ’

‘ဪ... ဆံပင်ကို ပြောတာပါ၊ အိုက်လွန်းလို့ ဖွလိုက်တော့ နဂိုရှိတဲ့ ဆံပင်အုံထက် ကြီးသွားတာမျိုးပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ’

တာတီးတူးက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ကာ ဦးဘအုန်းကို ရှိုးလိုက်တော့ ကင်းလိပ်ချောလည်း မရယ်ပဲ မနေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့...

‘ဟဲ... ဟဲ စိတ်ချပါ ဦးလေးအုန်းရာ၊ လျှောက်မပြောပါဘူး စိတ်ချစမ်းပါ’

ပြေးပြီး ပြောမယ်။ ရပ်ပြီး ပြောမှာပါလို့ ပြောလိုက်သော ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ရင်ထဲက စကားကိုတော့ ဦးဘအုန်း ဘယ်ကြား နိုင်မှာလဲ။

‘အေး... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးချင်တယ်’

‘ပြော ဦးလေးအုန်း ပြော၊ ကျွန်တော်တို့က ဒါမျိုးကို အား ပေးတယ်၊ ဝါသနာလည်း ပါတယ်၊ ဪ... ကျွန်တော်ပါ ခိုးပေးရ ဦးမလား’

‘ဟာ... ဟာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အဲသလောက်အထိတော့ မင်းတို့ကို ငါပေးမစားချင်၊ အဲလေ... မစွန့်စားစေချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ လုပ်ရမှာက ငါ့အိမ်ရှေ့က အုတ်တွေ အရာမယွင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့လောက်ပါပဲ။ ငါ့ကိစ္စ အဆင်ပြေပြီး ပြန်လာမှ မင်းတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးမယ်’

‘အိုကေ ရတယ် စိတ်ချ၊ တစ်လုံးမှ မလျော့စေရဘူး၊ ဦးလေးအုန်း မိန်းမခိုးလာပြီးရင်သာ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ဆိုတာပြော’

‘ဟေ့ကောင်... တာတီးတူး၊ စကားနောက်တရားပါ မပြောနဲ့ ငါခိုးလာတဲ့ မိန်းမကိစ္စ ငါဆက်လုပ်မယ်၊ မင်းတို့က ငါခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်’

‘စိတ်ချ... စိတ်ချ’

နှစ်ယောက်သား အားတက်သရော ထုံးသုတ်တဲ့ ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အပြီးသတ်လိုက်တယ်။

ထုံးသုတ်ပြီးတာနဲ့ ကမ်းခြေကို တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ကြတာပေါ့။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာတော့ လှေတွေ လူတွေကစုံလို့။

သင်္ဘောပတ်ပတ်လည်ကိုလည်း ကြိုးတွေနဲ့တုတ်ပြီး ချည်ထားလိုက်ကြတာ၊ ကောက်ညှင်းထုပ် သင်္ဘောလား ထင်ရတယ်။

ညဘက်ရေတက်လို့ကတော့ ဆွဲချဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။

ကင်းလိပ်ချောက လှေကြိုးချည်ပြီး နားနေကြတဲ့ သူ့ဘော်ဒါတွေကို အချက်ပြပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

သူတို့ဘော်ဒါတွေ အနားရောက်လာတာနဲ့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတို့ နှစ်ယောက်က သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ကျကျနန ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

အပေါင်းအသင်းတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေကြတုန်း ဖင်ချွန်းက ‘စောစောကတည်းက ငါမျှော်နေတာကွ’ လို့ ပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့မှ ကျန်လူတွေလည်း လိုက်ထိုင်ကြတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... သေချာနားထောင်ကြ ဒီမှာ သတင်းထူးပါတယ်ကွ’

ကင်းလိပ်ချောက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်တော့ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကင်းလိပ်ချောဆီ စုသွားကြတာပေါ့။

ဘာသတင်းထူးများ ပြောမလဲလို့ စောင့်နေကြတယ်။ ခဏကြာမှ ကင်းလိပ်ချောက ချောင်းဟန်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းလိုက်တယ်။

‘အဟမ်း... အဟမ်း’

‘ဝါး... ဟား... ဟား... ဟား’

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတော့ ကင်းလိပ်ချော အံ့သြသွားပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

‘ဘာရယ်တာလဲကွ’

‘ဟ... မင်းသတင်းထူးကလည်း အဟမ်း... အဟမ်းတဲ့၊
ဟား... ဟား... ဟား၊ ဟေ့ကောင်... ကင်းလိပ်ချော ဒီထွင်လုံး
တွေက ရိုးသွားပြီးကွ တော်ပါတော့’

ပြောပြီး ဖင်ချွန်းကလွဲလို့ ကျန်လူတွေ ထိုင်ရာကထဖို့ ပြင်
ကြတာပေါ့။

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ ငါတကယ်ပြောတာကွ’

‘ဘာလဲ အဟမ်း... အဟမ်းဆိုတာ တကယ်လား၊ ဟား...
ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟာကွာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါက လည်ချောင်းရှင်းတာ မိန့်
ခွန်းက မလာသေးဘူးလေကွာ၊ ဒီလိုကွ သေချာနားထောင် ဒီည
ဦးလေးဦးဘအုန်း မိန်းမခိုးမလို့တဲ့’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

အားလုံးအံ့အားသင့် သွားကြတုံးမှာ တာတီးတူးကပါ ကင်း
လိပ်ချောစကားကို ဝင်ထောက်လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူခိုးမှာ ဟိုဘက်ရွာက ဒေါ်ပိန်သေး၊ ဒေါ်
သေးလေကွာ’

‘ဒါများကွာ စောစောကတည်းက ပြောလိုက်ရောပေါ့၊ ဟန်နဲ့
ပန်နဲ့များ ကျကျနနထိုင်ပြီး ပြောရတယ်လို့ သတင်းထူးနှောင့်နှေး
တာပေါ့၊

မင်းတို့ ဘယ်က ကြားလာတာလဲ’

‘ဟ... ထိုင်ပြောမှ ဖြစ်မှာကွ၊ ဦးလေးအုန်းက သေသေ
ချာချာ မှာလိုက်တာ လျှောက်မပြောရဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဝိနည်းလွတ်
ထိုင်ပြောတာလေ’

‘ဒါဆို ငါတို့လည်း ဒီစကားကို ထိုင်ပြီးမှ ပြောရတော့မှာပေါ့
ဟုတ်လား’

‘မလိုပါဘူး၊ ဦးလေးဦးဘအုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ
လျှောက်မပြောရဘူးလို့မှာတာ၊ မင်းတို့က ပြေးပဲပြောပြော၊ ရပ်ပဲ
ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြောရတယ်’

‘ဒါဆို အခုပဲ ငါပြေးပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုမှာ
တာကွ ပြောပါဦး’

‘ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးတဲ့’

‘အေး... ငါက ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ရွာထဲက လူတွေပဲ
ပြောမှာ လွတ်တယ်၊ ကိုဘယ်သူနဲ့ မဘယ်သူဆိုတာ တို့ရွာမှာ မရှိဘူး၊
ကဲ... ငါသွားပြီဟေ့’

ပြောပြောဆိုဆို လှလေးစိန်ဆိုတဲ့ကောင် ပြေးလိုက်တာ၊
အသားကမည်းမည်း၊ အရပ်က ပုပုနဲ့ လုံးနေတာပဲ။

တီဦးကြော်ငြာထည့်ရင်တောင် ညဘက်လွင့်မှ သိရမှာ အခု
တော့ ညနေသုံးနာရီမထိုးခင် လှလေးစိန်ရဲ့ ကြော်ငြာအားကောင်းမှု
ကြောင့် တစ်ရွာလုံးသိသွားပါရောလား။

* * *

‘ဗွမ်း’

ဗွမ်းခနဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွဲစိုနေအောင် ရေနဲ့ အပက်ခံလိုက်
ရတော့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေကြရာက နိုးလာကြတာ။

ရေနဲ့ ပတ်သူက ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ။

ကင်းမျိုးကြီး ဦးဘအုန်းပဲလေ၊ ရေစိုလက်စနဲ့ ပုံးကို လက်တစ်
ဖက်က ကိုင်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ခါးထောက်ထားတဲ့ အိုင်တင်ကို
လည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဆယ့်ငါးရက်လောက် ချုပ်နေတဲ့ ဝမ်းကို အတင်းညစ်ထုတ်
နေတဲ့ အာဠာဝကဘီလူးနဲ့ နင်လား ငါလား။

‘ဦးလေးအုန်းကလည်းဗျာ၊ ညက မိန်းမခိုးရင်လည်း ကိုယ့်

အိမ်မှာကိုယ် မင်္ဂလာယူနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စောစောစီးစီး ချိုးတော်
ရေ လာဆက်သနေပြန်ပါပြီ’

ခြုံထားတဲ့ ပုဆိုးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မဖယ်ရင်း ကင်းလိပ်
ချောက ပြောလိုက်တော့။

‘ဘာကွ’

ရေပုံးကို ကိုင်ရက်တန်းလန်းနဲ့ ဦးဘအုန်းကြီး ထခုန်တယ်။

‘မင်းတို့က ဘာကောင်တွေမို့ ချိုးတော်ရေ ဆက်သရမှာလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဦးလေးအုံးရဲ့၊ ဒီမှာ လက်ငင်းပြလိုက်မှာ
နော်၊ ကင်းက ထုတ်ပေးထားတဲ့ ဓာတ်မီးရော ဓာတ်ခဲတွေရော ရေစို
ကုန်ပြီ၊ ဦးလေးအုန်း ပြန်လျော်ပေတော့’

‘အဲ’

ဒီတစ်ခါတော့ အာဠာဝကကြီး ခြုံပုတ်နောက်မှာ အပေါ့သွား
သလို ကုတ်ကုတ်ကလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောကတော့ နိုင်ကွက်ရသွားပြီမို့ ရေစိုနေတဲ့ ဓာတ်
မီးကို ပုဆိုးနဲ့ပွတ်သုတ်သလိုနဲ့ အဖုံးကို တစ်ရစ်ချင်း လျှော့လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ ဓာတ်မီးကို ဦးဘအုန်းရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့
လှမ်းထိုးပြလိုက်တာပေါ့။

မီးက ဘယ်လင်းမလဲ၊ အဖုံးကို လျော့ထားတော့ ဓာတ်မီး
အတွင်းဖင်ဖက်က စပရိန်နဲ့ ဓာတ်ခဲက လွတ်နေတာကိုး။

ဒါပေမယ့် ဦးဘအုန်းကလည်း ဓာတ်မီးကိစ္စထက် သူ့ကိစ္စက
အရေးကြီးတာမို့ ခုနက ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ဟန်ကို
မာန်တင်းပြီး...

‘ညက မင်းတို့ အုတ်ပုံစောင့်ကြတာဆို’

‘စောင့်တယ်လေ၊ ဪ... သိပြီ ဦးလေးအုန်းက ကျွန်တော်
တို့ကို စောင့်ခမုန်ဖိုးပေးမလို့ ထင်တယ်၊ သဒ္ဒါသလောက်ပဲပေးပါ၊
မနည်းရင်ပြီးတာပါပဲ ဦးလေးအုန်းရာ’

‘မုန်ဖိုးတော့ မရဘူး၊ အုတ်တန်ဖိုးကို လျော်ခိုင်းမလို့ကွ၊
ငါ့အုတ်တွေ ပျောက်နေတယ်’

‘အုတ်တွေပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဧကန္တ မဟုတ်မှ
လွဲရော ရှိန်းဆာယာဖိုမောက်ပြီး ကိုယ်ပျောက်သွားတာ ထင်တယ်’

‘နင့်ဖိုးအေ ကင်းမြီးကောက်ကြီး ကိုယ်ပျောက်ရမှာလား၊
ခွီးမှပဲ ငါ့အုတ်တွေပျောက်နေပြီ နင်တို့လျော်ပေး’

ကင်းလိပ်ချောတို့ မနေသာတော့ဘူး၊ ဦးလေးအုန်းရဲ့ အုတ်
တွေပုံထားတဲ့ နေရာကို လိုက်ကြည့်ကြတော့မှ ခြေရာတွေကို ဖျက်ထား
ခဲ့တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ခြေရာတွေက ဦးလေးအုန်းအိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်
လုပ်ခဲ့ကြဟန်တူတဲ့ ခြေရာတွေ ဦးလေးဦးဘအုန်းကတော့ ဒေါသမွန်
နေလို့ ဒါကို မမြင်မိဘူးထင်ပါတယ်။

ကင်းလိပ်ချောတို့ ဦးလေးဦးဘအုန်းအိမ်ပေါ်ကို တက်ကြည့်
ကြတော့မှ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အုတ်တွေ ဖရိုဖရဲပုံထားတာ တွေ့ရတယ်။

‘တောက်... ဘယ်ကောင်လက်ကမြင်းပြီး ငါ့အိမ်ပေါ်လာ
ထားသွားတာလဲ မသိဘူး၊ မင်းတို့ပဲ နဂိုနေရာကို ပြန်စီပေးကြ’

ကင်းလိပ်ချောတို့ မငြင်းသာတော့ဘူး။ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့
အုတ်တွေကို အိမ်ရှေ့အုတ်ပုံ နဂိုရှိရာကို ပြန်စီပေးကြရတာပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ရွာက ကျားကြီးနဲ့ ခြင်မကိုက်တို့ ဖင်ချွန်းတို့
တစ်ဖွဲ့နဲ့ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းကူပေးကြတာ။ သိပ်မကြာခင် အုတ်တွေ
သူနေရာသူ ပြန်ရောက်သွားတော့တယ်။

‘ဒါနဲ့ သင်္ဘောကြီးကော ပင်လယ်ထဲရောက်သွားပြီလား’

ကင်းလိပ်ချောက သူမေးချင်လို့ လျှာယားနေတဲ့ မေးခွန်းကို
မေးပေးတဲ့အတွက် တာတီတူးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖင်ချွန်းက...

‘သဘောက တုတ်တုတ်မှတောင် မလှုပ်ဘူး၊ လှေဆွဲတဲ့ ကြိုးတချို့ပြတ်သွားပြီး လှေတွေမှောက်မလို ဖြစ်ကုန်တာနဲ့ ရပ်ထားလိုက်ရတယ်။ နောက်လရောက်တဲ့ ရက်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရတော့မှာလို့ ပြောသံကြားတာပဲကွ’

ဖင်ချွန်းအပြောကို တာတီးတူးက ဘာမှဖြစ်ပုံမရပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောကတော့ ပျော်သွားတာပေါ့။

ဖြစ်နိုင်ရင် ရေတက်ရက်မရောက်ပဲ ဒီသဘောကြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တစ်သက်လုံး သောင်တင်နေစေချင်တာ။

ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ဒေါ်လငပုတ် အဲ... ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးပဲလေ။

သူက တကူးတကန့် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကြီးများတောင် အလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ယူလာတဲ့ ငါးကို ရွံသလေး ဘာလေးနဲ့ အတင်းပဲ ပြန်ပေးခိုင်းနေတဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်မိပြန်တော့ တင်မလတ်ရဲ့ အနားကိုကပ်ဖို့ စိတ်ကူးအိမ်မက်ကလေးတွေတောင် ပျောက်ပျောက်သွားခဲ့ရတယ်။

ဒီလငပုတ်မကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ကိုတော့ ကင်းလိပ်ချော ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးရဦးမှာပေါ့လေ။

‘ဟူး...’။

* * *

အခန်း (၅)

ကင်းလိပ်ချော အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ညီမကင်းမုံက စိတ်လိုလက်ရ ထမင်းဟင်းတွေ ကျကျနန ခူးခပ်ကျွေးမွေးနေပါလား။ ထူးဆန်းတယ်။

ဒီကောင်မလေး လိမ်မာနေပါလားလို့တော့ တွေးမိပါရဲ့။

ထမင်းစားပြီးပြန်တော့လည်း အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်နေတုန်း ရေဇွေးကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ခဲ အချိုပွဲက အဆင်သင့်ရောက်လာပြန်ပါရော။

တယ်ဟုတ်နေပါလားလို့ တွေးရင်း ညီမဖြစ်သူကင်းမုံကို စောချာအကြည့်မှာ ကင်းမုံက...

‘ကိုကို ဟိုနာရီကလေး ပြန်ယူဦးမှာလားဟင်’

ကင်းမုံမေးသံက စိုးရိမ်သံလေး စွက်နေတာမို့ ကင်းလိပ်ချော သနားသွားတယ်။

‘နင့်ကို ပေးပြီးပြီပဲ၊ အပိုင်ယူလိုက်တော့’

‘ဟေး... ဒါမှ ဒို့ကိုကိုကွ’

ကင်းမုံက ကင်းလိပ်ချောကို ကျောဖက်ကပါ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး...

‘ပြီးတော့ ကိုကို ဟိုဘောင်းဘီကော မဝတ်တော့ဘူး မဟုတ်’

သား

ဟိုက်ရော ဒီတစ်ခါမှ ခွကျနေပြီ။ သူ ဟိုသုံးနှစ်လောက်က တည်းက ဆရာတော်နဲ့ တောင်ကုတ်လက်သွားရင်း ဖျာပုံပေါ်ရောင်းနေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီဆိုလား ဝယ်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဘောင်းဘီကို ဝယ်တုန်းက သူမဝတ်ဘူး။ ဈေးသည်က ‘ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ အတော်ပဲ’ ဆိုလို့သာ ယူလာတာ။

‘နင်က ဘောင်းဘီကို ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဟိုလေ သင်္ဘောပေါ်တက်မလို့’

‘သင်္ဘောပေါ်တက်တာများ ထမိနဲ့ တက်လည်းရတာပဲ။ ဒီရွာမှာ နင်တို့ မတက်ဖူးတဲ့ မန်ကျည်းပင်၊ ငွေပင်၊ လမုပင်ဆိုတာရှိရောရှိလို့လား’

‘မတူဖူးလေ။ ဟိုက လေတဟူးဟူးနဲ့ တိုက်နေတဲ့ဟာကို ပြီးတော့ အနီးအနားမှာ လူတွေနဲ့ဟာကို’

ကင်းလိပ်ချော ခုမှ အတွေးပေါက်သွားတယ်။ ထမိနဲ့ဆိုလေ တိုက်ခံရမှာပေါ့။ တော်နေကြာ ဗျိုင်းအောက်တွေလို သူညီမလေး လေဥတွေဥနေရင် ဒုက္ခ၊ အဲ... ဟုတ်ပေါင် ဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။

ဒီလိုနဲ့ ကင်းမဲ့တစ်ယောက် ဘောင်းဘီကို အပိုင်စားရရှိသွားတယ်။ ကင်းလိပ်ချောကတော့ အိမ်အပြင်ကို ထွက်လာရင်း သူညီမကို သူသတိပေးခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ခံစားခဲ့ရတာပဲဟာ။

‘ဝတ်တဲ့အခါ ဇစ်တတ်ရင်တော့ သတိထားနော်၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်’

‘အင်းပါ အစ်ကိုရဲ့’

ကင်းမဲ့က ပါးပြီးသားပါ အစ်ကို ညပ်မိတဲ့ ကိစ္စကို သူဘယ်မှ မေ့လိမ့်မလဲ။ ဒါနဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာတာပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကို နှံ့နေတာ ဘယ်ကမှ မရဘူး။

နောက်ဆုံး ဂွက်ထော်မဆီမှာမှ တစ်ပုံကြီး သွားတွေတာ ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မ ဘယ်ကရထားပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း မေးကြည့်တော့...

‘ဒါ မတင်မလတ်ရဲ့ ဟာတွေလေ၊ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေနည်းနေလို့ လျှော်ပေးဖို့ယူလာတာ’

‘ငါတစ်ထည်လောက် ဝယ်ချင်လိုက်တာဟာ’

‘ဝယ်လို့တော့ ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူးအေး၊ ဒါပေမယ့် သူက ငါးသိပ်ကြိုက်တာ ငါးနဲ့လဲရင် ရချင်ရမယ်’

ကင်းမဲ့က သူ့အစ်ကို သွားပေးတဲ့ ငါးဝက်ကြီးကို မျက်စေ့ထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။

‘ဒါနဲ့များ ငါ့အစ်ကို ငါးဝက်သွားပေးတာကျတော့ မယူဘူး’

‘အဲဒီကိစ္စအတွက်လည်း မတင်မလတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတာပါဟာ၊ သူ့ခမျာ သူ့အမေရဲ့ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာဘူးဟဲ့၊ ကိုကင်းလိပ်ချောကိုလည်း အားနာနေတယ်။ နင့်ကိုတွေ့ရင် သူဝမ်းသာမှာပါ။ ဘောင်းဘီလည်း တောင်းပေါ့’

‘ဟယ်... မတောင်းပါဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မသိဘဲနဲ့’

‘ငါဝိုင်းပြောပေးပါ့မယ်ဟာ၊ တင်မလတ်က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ကိုတောင် စကဒ်တစ်ထည်နဲ့ ကိုးရီးယားမင်းသမီးတွေ ဝတ်တဲ့ဟာတစ်ထည် ပေးပြီးပြီ’

ကင်းမဲ့အားကျသွားတာပေါ့။ စကဒ်တွေ ဘာတွေတောင် လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုပါလား။ တင်မလတ်ဆိုတာ အရမ်းသဘောကောင်းမှာပဲ။ ယောင်းမတော်ချင်လိုက်တာပေါ့ သူတွေ့ရင်း...

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကင်းမဲ့ပါ သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ငါးလှေဆီက လုပ်ခနဲ့ရလာတဲ့ ငါးကို တင်မလတ်ဆီ ပေးလိုက်တော့ တင်မလတ် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံတယ်။

‘သူက ကိုကင်းလိပ်ချောရဲ့ ညီမ ကင်းမဲ့လေ’

ဂွက်ထော်မ မိတ်ဆက်ပေးတော့ တင်မလတ် ကင်းမဲ့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲတိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး ဝမ်းသာအားရ လေသံမျိုးနဲ့...

‘ဟယ်... ကင်းမဲ့က လှလိုက်တာ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားတာ တကယ်မြို့က မော်ဒယ်လေးကျနေတာပဲ’

ဂွက်ထော်မက တင်မလတ်ရဲ့ နားနားကပ်ပြီး...

‘ဒါတောင် အတွင်းခံမရှိလို့ ဘောင်းဘီကို မဝတ်ဘူးလုပ်နေတာ မလတ်ရဲ့’ ဟု တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောတော့ တင်မလတ်က ရယ်ပြီး...

‘ဟုတ်လား မလတ်မှာ အပိုတွေရှိပါတယ်၊ ကင်းမဲ့ကို လက်ဆောင်ပေးမယ်နော်’

ဂွက်ထော်မတို့က ယူလာတဲ့ အထုတ်ကို ဖြေလိုက်တယ်ဆိုရင် ကြေးမီးပူနဲ့ သင်းသင်းလေးနဲ့အတူ မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ်တွေကို တွေ့ရတယ်။

‘လျှော်တာက ကျွန်မလျှော်တာ၊ မီးပူက ကင်းမဲ့တို့ အိမ်မှာပဲ ရှိတော့ ကင်းမဲ့ပဲ မီးပူတိုက်ပေးတာ၊ သူ့အဖေက မီးသွေးဖုတ်တော့ မီးသွေးပေါတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကင်းမဲ့ရယ်၊ မလတ်က အိမ်နေရင်းအဝတ်ကိုတောင် မီးပူတိုက်ပေးမှ ဝတ်တတ်တာ၊ ဒါဆို ကင်းမဲ့တို့ အိမ်လိုက်ပြီး မီးပူတိုက်ဦးမှပဲ’

‘သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလို့ ရပါ့မလား’

‘ဆင်းလို့က ရပါတယ်၊ အမေက လုံးဝပေးမဆင်းလို့ မဆင်းရတာ ဒီသင်္ဘောမှာနေရတာ ပြီးငွေလာပြီ ကြာရင်ပျင်းတာနဲ့ သေမှာပဲ’

မကြာခင်မှာပဲ သင်္ဘောပေါ်ကို လူတွေတက်လာကြတယ်။

ဖင်ချွန်း၊ ခြင်မကိုက်၊ ဗာဂျာစိုးမြင့်၊ ဂေါ်ရခါး လူစုံတက်စုံပါပဲ။

လက်ထဲမှာတော့ လက်ဆောင်တွေက ကိုယ်စီကိုယ်စီနဲ့ ဗာဂျာ

စိုးမြင့်ကတော့ လက်ဆောင်အဖြစ် အုန်းသီးစိမ်းတစ်လုံးအပြင် လက်ထဲမှာ ဗာဂျာပါ ပါလာတယ်။

‘ကျွန်တော့် ဗာဂျာက မနေ့ညက ပြန်တွေ့ပြီ မလတ်ရေ၊ ဗျိုက်တောစပ်က တွေ့တာ’

‘သိပြီ... သိပြီ၊ ငါ အဲဒီနားမှာ မကြာခဏ နောက်ဖေးသွားနေကျ၊ ကြည့်စမ်း ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး’

ဖင်ချွန်းက ဝင်သောလိုက်တော့ အားလုံးဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြတယ်။

မရယ်စဖူး ဒေါ်လငပုတ်ကြီးပါဝင်ပြီး ပြုံးမိနေတယ်။ ဒေါ်လငပုတ် သူက မရယ်ရတာကြာပြီ။ သင်္ဘောထွက်တဲ့ နေ့ကစပြီး ဒီကနေ့ထိဆိုရင် ဆယ့်ငါးရက်လောက် သင်္ဘောပေါ်မှာ ခြေချုပ်မိနေတာ။

တကယ်ဆို သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းပြီး ဒီပြင်လှေကြီး တစ်စီးနဲ့ ခရီးဆက်ရင်လည်း ရတာကို အကြောက်လွန်ပြီး မဆင်းဝံ့လို့ သူ့ကြောင့် တင်မလတ်နဲ့ ဦးအောင်သာတို့ပါ အချောင်သောင်တင်နေတာ။

စိုးမြင့်က သူ့ဗာဂျာနဲ့ ဖင်ချွန်းကို လှမ်းရိုက်တယ်။

ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ၊ နဂိုက စုပုပ်နေတဲ့ လငပုတ်ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးတောင် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ပျော်လာတယ်။ ရယ်မောခြင်းဟာ အသက်ရှည်ကျန်းမာစေတယ် မဟုတ်လား။

တင်မလတ်အဖေ ဦးအောင်သာကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ဦးကျော်စိုးနဲ့အတူ ရွာထဲကို လိုက်သွားတယ်။

သင်္ဘောပေါ်မှာ တင်မလတ်တို့ သားအမိနဲ့အတူ ရွာက လူငယ်တွေ အကုန်ရှိနေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် ပါမလာတော့ တင်မလတ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ငါးဝက်လာပေးတဲ့နေ့က သူ့အမေကြီး လုပ်ပုံကြောင့် ငါးကို ကိုင်ပြီး ရွာပြန်သွားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကို သူမမျက်စေ့ထဲကကို မထွက်ဘူး။

အခု ကင်းလိပ်ချောညီမ ကင်းမုံကို တွေ့ပြန်တော့လည်း ကင်းလိပ်ချောကို မမေးရဲဘူး။ ကင်းမုံကိုပဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံ နေရတယ်။

ညနေစောင်းလောက်ကြတော့ ဦးအောင်သာနဲ့ ဦးကျော်စိုးတို့ သင်္ဘောပေါ်ပြန်လာကြတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ရွာထဲက ပေးလိုက် တဲ့ လက်ဆောင်တွေနဲ့။

‘မိန်းမရေ... ဒီရွာကလေးကိုတော့ ငါသဘောကျသွားပြီကွ၊ ရွာကလေးကလည်း သာယာတယ်၊ ရွာသားတွေကလည်း သဘောက ကောင်းမှ ကောင်းကွာ’

ဖခင်စကားကြောင့် တင်မလတ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ သူမ ဘက်က တစ်မဲရသွားပြီလေ။ သူမက သိပ်ပြီး ရွာထဲဆင်းချင်နေတာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် သင်္ဘောပေါ်ကနေ အပြင်လောကကို ထွက်လည်ချင်တာ။

‘သမီးလည်း ရွာထဲသွားလည်ချင်တယ် ဖေဖေ’

‘သမီးက ကြိုးလှေကား ဆင်းဝံ့လို့လား’

‘ဆင်းဝံ့တာပေါ့ အဖေရဲ့’

‘ဒါဆို မနက်ဖြန်သွားပေါ့၊ ညည်းအမေကို အဖေ စောင့်ပေး မယ်’

ဦးအောင်သာ ခွင့်ပြုတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်လည်း ဗီတိုအာဏာ မသုံးတော့ဘူး။ ဒေါ်ကြင်စိန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သင်္ဘောပေါ်ကို ငြီး ငွေ့နေပြီလေ။

မဆင်းဝံ့လို့သာပေါ့။ နို့မို့ဆို တစ်ခါတည်း ဆင်းပြီး ရန်ကုန် အရောက်ကို ပြန်သွားချင်နေတာ။

ညနေ ဂွက်ထော်မနဲ့ ကင်းမုံတို့ အိမ်ပြန်တော့ တင်မလတ်က အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေအပြင် ကင်းမုံအတွက် စကဒ်တွေ၊ စပိုရှပ်တွေ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးတယ်။

* * *

ညပိုင်းရောက်တော့ ရွာလူကြီးအဖွဲ့ဝင်ထဲက ဦးတောင်လုံး ကျော် အိမ်မှာ လူငယ်တွေကို အစည်းဝေးခေါ်ထားတာမို့ ရွာရှိလူငယ် တွေ အကုန်တက်ရတာပေါ့။

‘ခုအစည်းဝေးခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဟိုဖက်လမုတောရွာမှာ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝါသဝရဲ့ ဈာပနပွဲရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ရွာသား တွေက ဗလာပွဲ သုံးညထည့်မယ်တဲ့’

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော...

‘ဝေး... ဟေး... ဟေး ဒါမှ လမုတော သူကြီးကွ’

ဘယ်သူက စလိုက်မှန်းမသိတဲ့ လက်ခုတ်သံတွေ ထွက်လာ တာ အတော်ကြာမှ ရပ်တော့တယ်။ ဦးတောင်လုံးကျော်က...

‘ခွီးမှပဲ ငါကဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးဘူး၊ အဲဒီပွဲမှာ ဒီရွာဘက် ကလည်း အကယ်ခမ်းတစ်ဖွဲ့ထည့်မလို့ကွ’

ဒီတစ်ခါညဘာသံကတော့ အရင်တစ်ခေါက်ထက် ပိုကြာ တယ်။ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒီရွာမှာ ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာ မမြင်ဖူးတာ ကြာပါပေါ့လား။

* * *

ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးနှစ်ယောက်သား ကင်းတဲဘက်ကို လျှောက်လာကြတုန်းမှာ တာတီးတူးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက် သလိုနဲ့။

‘ဟေ့ကောင်... ငါတို့ ဦးလေးအုန်းဆီက ဓာတ်မီးဖိုးရယ်၊ ဓာတ်ခဲဖိုးရယ်၊ အုတ်ပုံစောင့်ခဲ မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေး သွားလှုပ်ရှားရ အောင်’

‘အေး... ဟုတ်တယ် သွားမယ်’

နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ဦးဘအုန်းအိမ်ဘက်ကို ချီတက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဦးဘအုန်းကတော့ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်ပြီး အစာမကြေချင်ဘူး။

‘မင်းတို့က ဒီအချိန်ကျမှ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ’

‘ဟာ... ဦးလေးအုန်းကလည်းဗျာ၊ လူတွေတာနဲ့ ဟောက်တော့တာပဲ။ အကြောင်းမဲ့ လာတာမဟုတ်ဘူးဗျ’

ကင်းလိပ်ချောကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား ခုချိန်မှာ သူတို့က စင်ပေါ်ကလေး နေ့သွင်းချေးတဲ့ ကြွေးရှင်ရဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးကို အပြည့်အဝ မုဒ်သွင်းပြီး...

‘အုတ်စောင့်ခ မုန့်ဖိုးရယ် ဒီကနေ့ မနက်က ဦးလေးအုန်းရေနဲ့ ပက်လိုက်လို့ ဓာတ်မီးရော၊ ဓာတ်ခဲရော ဒီမှာ အသစ်ဝယ်လိုက်ရတယ် ကြည့်’

ကင်းလိပ်ချောက ဦးဘအုန်းရှေ့ကို ခါးကြားထဲက ဓာတ်မီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုးပေးလိုက်တယ်။

ဦးဘအုန်းက ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်နဲ့ သေချာကြည့်ပြီး...

‘ဟ... ဒါ အရင်က ဓာတ်မီးအဟောင်းပဲကွ’

‘တူတာနေမှာပါ ဦးလေးအုန်းရာ၊ တစ်ကုမ္ပဏီထဲက ထုတ်တာနေမှာပါ’

‘ဟာ... ဒီမှာ အပွဲကလေးတောင် ငါမှတ်မိသေးတယ်’

‘ဟုတ်တယ် အရင်ကဟာနဲ့ တူမှ ဦးတိုင်းလုံးကျော်တို့က ကင်းစစ်တဲ့အခါ မရိပ်မိမှာမို့ အပွဲကလေးကို တစ်ထေရာတည်းတူအောင် ကျွန်တော်လုပ်ထားတာ’

‘ကဲ... ဒါဆို ဓာတ်မီးအဟောင်းကော’

‘ဟ... ဦးလေးအုန်းကလည်း ဘယ်ရှိတော့မှာလဲဗျ။ ခုကျွန်တော်တို့လာတာ ဦးကြီးတိုင်းလုံးအိမ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်လို့ ပြန်လာတာ၊ ဒီအဟောင်းကြီးကို တွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆူမှာပေါ့၊ စည်းကမ်းမရှိဘူး ဘာညာနဲ့ ပြီးတော့ ဦးလေးအုန်းကြောင့်လို့ ပြောလိုက်ရင် ဦးလေးအုန်းပါ ကျွိုင်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လွှင့်ပစ်လိုက်တာ’

ဦးဘအုန်းတစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဘယ်ရမလဲ ကင်းလိပ်ချောပဲလေ၊ ဟင်း... ဟင်း။

ဦးဘအုန်း ဓာတ်မီးဖိုးနဲ့ ဓာတ်ခဲဖိုးကို အလွယ်တကူပဲ ထုတ်ပေးရတော့တာပေါ့။ မျက်နှာကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဘီလူးသံပုရာသီး ကိုက်မိတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ပဲပေါ့။

‘ဓာတ်မီးပါ ပြန်ပေးလေ ဦးလေးအုန်းရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာနဲ့ ကင်းစောင့်ရမှာလဲ’

‘ဓာတ်ခဲဖိုး ထပ်ပေးလိုက်မယ်ကွာ၊ ငါ့ဆီက ဓာတ်မီးယူပြီး ဓာတ်ခဲထည့်လိုက်’

‘အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ပေး... ဓာတ်ခဲဖိုး’

ဦးဘအုန်းက ဓာတ်ခဲဖိုးကို ထုတ်ပေးနေတုန်းမှာပဲ...

‘ဟ... ကင်းလိပ်ချော မပြီးသေးဘူးလေကွာ’

‘ဟေ့ကောင်... တာတီးတူး မင်းက ဘာကျန်သေးလို့လဲ’

‘ကျန်သေးတယ်လေ ဦးလေးအုန်းရဲ့ မနေ့က ပြောထားတဲ့ အုတ်ပုံစောင့်ခလေ’

‘အုတ်ပုံက မင်းတို့မစောင့်ဘဲနေကြလို့ ငါ့အိမ်ပေါ်ကို ရောက်နေတာလေ’

‘ဒါက လုံခြုံအောင် အိမ်ပေါ်ကို ပို့ထားခဲ့တာပါ ဦးလေးအုန်းရာ၊ မပေးလည်းနေလေ တော်ကြာ ကိုပုဏ္ဏကကြီး လက်တည့်စမ်းရင် ကျွန်တော်တို့တာဝန် မဟုတ်ဘူးနော်’

ကိုပုဏ္ဏက ဆိုတာက မူးလာရင် သွေးဆိုးတယ်။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား ယူတဲ့လူတွေက သူ့ကို အရက်ဖိုးပေးရင်ပေး မပေးရင်ခဲနဲ့ အိမ်ကိုထုတော့တာပဲ။

အမှန်ကတော့ ထုံးစံမရှိကြပါဘူး။ ရွာမှာမင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ညတွေမှာသာ အိမ်ပေါ်ကို ခဲသေးသေးလေးတွေနဲ့ ပေါက်ပြီး ခဲဖိုးတောင်းကြတာပါ။

အလကားနေရင်းတော့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ခဲနဲ့ မပေါက်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးဘအုန်းတို့လို လူကြီးတွေကျတော့ အစိုးရိမ်လွန်သွားတာပေါ့။

နောက်ပြီး သူ့ဘာသာသူနေရင် ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ခုဟာက မုန့်ဖိုးမရရင် ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးဆိုတဲ့ ဒီသေနာနှစ်ကောင်က သွားကျပ်လိုက်ရင်တော့ ပြောမရဘူး။

နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေက ဆက်ပြီး အရစ်က ရှည်နေချင်ဦးမှာ။ ဒါကြောင့်လည်း မုန့်ဖိုးငါးရာ ထုတ်ပေးလိုက်ရတော့တာပေါ့။

ကိုယ်တော်ချောနှစ်ကောင်ကတော့ ဦးဘအုန်းဆီက ပိုက်ဆံရပြီးတာနဲ့ ဟိုဖက်လမုတောမှာ တစ်ဆိုင်တည်းသာရှိတဲ့ ဦးပွကြီးဆိုင်ကို ဓာတ်ခဲအသစ်ဝယ်ဖို့ တစ်ချိုးတည်း လစ်လာခဲ့ကြတယ်။

ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတို့ ဒီနေ့ ‘ခွင်’ တည့်သွားပြီလေ။ ဓာတ်မီးအသစ်ဖိုး လျော်ကြေးနဲ့ အုတ်ပုံစောင့်ခ ငွေငါးရာကတော့ တိန်တိန်မြည် သူတို့အိတ်ကပ်ထဲကို ဝင်သွားတာ။

ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဦးပွကြီး ရှိုးကေ့ဘီဒိုထဲမှာ ဓာတ်ခဲကို ကုန်းနှိုက်နေတုန်း တာတီးတူးက ထန်းလျှက်ခဲ တစ်ထုတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သေးတယ်။

ဒီလိုမျိုးလုပ်တာတော့ ဒီပြင်ဆိုင်မှာဆို မလုပ်ပါဘူး။ ဦးပွကြီးကိုတော့ ကြည့်မရလိုက် လုပ်တာ။

ကင်းလိပ်ချောတို့ ထန်းလျှက်ကလေးငါးရင်း ကင်းတဲကို ပြန်လာတော့ ကင်းတဲပေါ်မှာ လူရိပ်တွေတာနဲ့ ရင်ထိတ်သွားကြတယ်။

‘ဟိုက်... ဦးလေးအုန်းတော့ တို့ကို အနှိုက်ဖမ်းပြီး ညကြေး ဖြတ်တော့မလို့ ထင်တယ် ကင်းလိပ်ချောရေ၊ သတိထားကွ’

တာတီးတူး သတိပေးပြီး ကင်းတဲနား ကပ်လာတော့မှ ဦးဘအုန်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရပြီး တာတီးတူးက...

‘ဟေ့ကောင်... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွ ‘ခွင်’ပဲ ကင်းလိပ်ချော’

‘မင်းကလည်း အလကားနေရင်း ‘ခွင်’ပဲ ချောင်းနေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ငါမြင်ဖူးသလိုပဲကွ’

ကင်းလိပ်ချော ဒီပုံကြီး ငါမြင်ဖူးပါတယ်ပေါ့။ စဉ်းစားရင်း တာတီးတူးလက်ကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။ မှောင်နေတော့ ဗြန်းစားကြီး သေချာမမြင်ရဘူး။

‘ဒီရွာကလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟိုဘက်ရွာမှာလည်း ဒီပုံစံမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဧကန္တ ဒါဥစ္စာစောင့်များ ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ အခု တို့ကင်းတဲဆောက်ထားတဲ့ နေရာမှာ အရင်က သိုက်နန်းရှိတယ်တဲ့’

‘ဘာသိုက်နန်းမှ မရှိဘူး၊ နတ်ရုပ်တွေ လာစွန့်ထားတဲ့ အမှိုက်ပုံကွ၊ နေပါဦး ငါဒီပုံစံမျိုး မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဟက်... ဟက်ချိုး... ဟက်... ဟက်... ဟက်ချိုး’

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်နားကနေ အခြေအနေကို ကုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေပါတယ်ဆိုကာမှ ချုံပုတ်ပေါ်က ပိုးကောင်ကလေး တစ်ကောင်က ကင်းလိပ်ချောရဲ့ နှာပေါက်ထဲကို ပျံပြီး ဝင်သွားလို့ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်ပဲ နှာချေလိုက်တော့ အဲဒီ နှာချေသံကြောင့် ကင်းတဲပေါ်က မိန်းကလေးက သူပါလာတဲ့ ဓာတ်မီးအသေးလေးနဲ့ ကင်းလိပ်ချောတို့ရှိရာကို လှမ်းပြီး ထိုးလိုက်တယ်။

‘ဟယ်... အစ်ကို ကင်းလိပ်ချော’

ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံနဲ့အတူ ကောင်မလေး ကင်းတဲပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး သူတို့ရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာပါလေရော...

‘အစ်ကို ကင်းလိပ်ချော၊ ခင်သန်းလေ မမှတ်မိဘူးလား’

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ကင်းလိပ်ချော တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထသွားတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... အခြောက်မ အဲဒါ အခြောက်မ’

ကင်းလိပ်ချော တာတီးတူးကို လက်ကုတ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တုန်းမှာပဲ ခင်သန်းဆိုတဲ့ ကောင်မ၊ အဲ... ကောင်ထီးမ သူတို့အနားကို ရောက်လာပြီ။

‘အဲတော့ အစ်ကိုတို့က နှစ်ယောက်တောင်မှကိုး ရတယ်လေ၊ နှစ်ပွေ တစ်ပွေလာထားပဲ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး ဟေ့... ဟေ့ကောင် ပြေးတော့’

ကင်းလိပ်ချော တာတီးတူးကို အချက်ပေးပြီး နှစ်ယောက်သား လစ်ကြပါရောလား။ ဒီလိုမှမလစ်ရင် သူတို့နှစ်ကောင်ကြာရင် လူပျို ရှည် ပျက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေတယ်။ ဒါတောင် ခင်သန်းဆိုတဲ့ မရွှေထီးက မလျော့ဘူး။

‘ဟေ့... ကို... အစ်ကို... ကို... ကို မပြေးနဲ့လေ၊ နေပါဦးဆို’

အဲသလိုလည်းပြော တစ်ကိုယ်လုံးခါပြီး လိုက်လာတဲ့ ခင်သန်း လက်ထဲက ဓာတ်မီးလွှတ်ကျသွားတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကင်းလိပ်ချောတို့ သက်သာသွားတာပေါ့။ ခင်သန်းကတော့ အချစ်ဆိပ်တွေ ငယ်ထိပ်ကထွက်ပြီး လွှတ်ကျသွားတဲ့ ဓာတ်မီးတောင် ပြန်ကောက်မနေတော့ဘူး။ ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ မည်း မည်းနှစ်ကောင်နောက်ကိုသာ မဲလိုက်နေတာ။

* * *

တော်တော်လေးကြာလို့ ခင်သန်း စိတ်လျော့ပြီး အိမ်ပြန်သွား မှ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးလည်း ပြန်လှည့်လာပြီး ကင်းတဲပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြတယ်။

‘မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြရင် ကောင်းမယ်ကွာ၊ တော်ကြာ ဟိုအခြောက်မ ပြန်လာရင်ခက်မယ်’

အဲသလို ပြောပြီးတော့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတစ် ယောက်တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြတယ်။

ကင်းငှားစောင့်တဲ့ နေ့ကစပြီး ယနေ့ထိ အမြဲတမ်းအိပ်လာတဲ့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူး ဒီညမှ နိုးနိုးကြားကြား ကင်းသမားတွေ ဖြစ်ကြတာ။

* * *

မနက်လင်းတော့ တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပြီ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းမှာ ပထမဦးဆုံး ကျင်းပရမယ့် ပွဲလမ်း သဘင်ဆိုတာ့ မပျော်ဘယ်သူရှိမလဲ။

ရွာလယ်က ညောင်ညှိပင်ကြီးအောက်မှာ စုရပ်အဖြစ် သတ် မှတ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူလုပ်၊ မြေညှိသူညှိနဲ့ တက်ညီလက်ညီပါပဲ။

ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက် အရောက်မှာတော့ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက် မှာ ဈေးဆိုင်ကလေးတွေ ရောင်းနေကြပြီ။

မကြာပါဘူး။

ယိမ်းကဖို့ စာရင်းပေးထားတဲ့ လူတွေ အလျှိုလျှိုရောက်လာ ကြတယ်။

ကင်းမဲ့က သူ့အစ်ကိုအတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးခဲ့ပြီး ပင် လယ်ကမ်းခြေကိုသွား တင်မလတ်ကို ခေါ်တယ်။

ရွာမှာပွဲလည်းရှိ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်သာကလည်း ခွင့်ပြု ထားပြီးပြီမို့ ဒေါ်ကြင်စိန်လည်း သမီးကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်။

တင်မလတ်တစ်ယောက် ဇောင်းကလွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းမလေး လိုပဲ ဂွက်ထော်မနဲ့ ကင်းမဲ့တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီကို ဆွဲပြီး ပီဘီကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရွာထဲကို လိုက်ခဲ့တာပေါ့။

တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း တင်မလတ်ကို တွေ့ကြ တဲ့အခါ အားလုံးက ပျော်ရွှင်ဖော်ရွှေရွာနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ကြတော့ တင်မ

လတ်ခမျာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ကလေးများပင် စို့လာတဲ့အထိ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ပြောရရင်...

မြို့မှာဆို တင်မလတ်တို့က ဒီလောက်အချမ်းသာကြီး စာရင်းထဲ မဝင်ပါဘူး။ သွားနိုင်လာနိုင် စားနိုင်သောက်နိုင်အဆင့်လောက်ပေါ့။

ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ လူတွေချည်းစုနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာ တင်မလတ်တို့က သိပ်ပေါ်လွင်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။

ခုဒီရွာရောက်မှ တစ်ရွာလုံးက စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရတာ။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားတာ။ ဟိုစကားပုံလိုပဲ ပြောရမလား။ အနုတောမှာတော့ လူချောပေါ့။

ဂွက်ထော်မနဲ့ ကင်းမုံကပါ ဘယ်လက်ရုံး ညာလက်ရုံးအဖြစ်နဲ့ လူကြည့်ခံရတာ ရွာမှာဆို ဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်ခဲ့ကြဘူးတဲ့ ဘောင်းဘီတွေနဲ့ ဟုတ်နေတာလေ။

ကင်းလိပ်ချောကလည်း ကဖီစာရင်းပေးထားတာမို့ ညီမဖြစ်သူ ကင်းမုံသွေးထားခဲ့တဲ့ သနက်ခါးတွေကို ဖွေးနေအောင် လိမ်းပြီး ရောက်လာတယ်။

ပုဆိုးအသစ်၊ အင်္ကျီအသစ်နဲ့ ဆိုတော့ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်လေးတော့ရှိသား။

အကနည်းပြဆရာ မန္တလာပြန်မောင်မောင်တုတ်လည်း ရှိုးတွေ မိုးတွေနဲ့ ရောက်လာတယ်။

မန္တလာပြန်မောင်မောင်တုတ်က ယိမ်းအဖွဲ့သားတွေကို တန်းစီခိုင်းလိုက်တယ်။

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ ငါးယောက်တစ်တန်း၊ နှစ်ယောက်တစ်တန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

‘ဟေ့ကောင်တွေ လေးယောက်တစ်တန်းစီ’

လေးယောက်တစ်တန်းစီလိုက်တော့ ခြောက်တန်းရတယ်။

ပိုနေတဲ့ နှစ်ယောက်က ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူး။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ပိုနေပြီ၊ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူးတို့ နှစ်ယောက်ထွက်ပေးကွာ၊ နောက်မှ လူနှစ်ယောက် ထပ်ရှာပြီး တစ်တန်းလုပ်ပေးမယ်’

တာတီးတူးက ဘာမှမဖြစ်ပဲ ဖယ်ပေးလိုက်ပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောကတော့ တင်မလတ်ရှေ့မှာ အပယ်ခံလိုက်ရလို့ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်သွားတော့တယ်။

တင်မလတ်ကတော့ သူ့ရှေ့မှာတင် ပွဲပယ်ခံလိုက်ရလို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကို လိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ကမဲ့သူတွေနဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကတော့ ကင်းလိပ်ချောတို့ကို ဂရုစိုက်နေဖို့ သတိမရတော့ဘူး။

‘ကဲ... ယိမ်းက ကရအောင် ငါကယိမ်းလိုက်လေ ယိမ်းလိုက်မောင်တို့လို့ ပြောရင် မင်းတို့က ဒီလိုယိမ်းရမယ်နော် ကြည့်ကြ’

မောင်မောင်တုတ်က လက်ကို ယိမ်းပြတယ်။

‘ကဲ... စမယ်၊ ယိမ်းလိုက်လေ ယိမ်းလိုက်မောင်တို့’ လည်းတိုင်ပေးလိုက်ရော။

ယိမ်းအဖွဲ့သားတွေ ဘယ်ဘက်ကို ယိမ်းသူယိမ်း၊ ညာဘက်ကို ယိမ်းသူယိမ်းနဲ့ ကိုယိုးကားယားတွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်တွေရော ကနေတဲ့ ယိမ်းအဖွဲ့သားတွေပါ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတာပေါ့။

‘ဘယ်ဘက်ကို ယိမ်းရမလဲ ဆရာရဲ့’

ဖင်ချွန်းက တန်းထဲကနေ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ စကတည်းက ယဉ်သလိုဆိုသလိုပဲ ဖရီဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ယိမ်းအဖွဲ့ကို ကြည့်ပြီး မောင်မောင်တုတ် နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားတယ်။ အမှန်သူက ပြောရမှာကို သူမေ့သွားတာကိုး။

‘ထမင်းစားတဲ့ ဘက်ကို ယိမ်းကွ၊ ထမင်းစားတဲ့ ဘက်ကို ငါရှေ့က ကပြမယ်၊ ငါလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြ’

အဲဒီလိုနဲ့ တိုက်လာလိုက်ကြတာ သိပ်မကြာပါဘူး။ ယိမ်းလေက မှန်လာရော။ ဆရာလုပ်တဲ့ မောင်မောင်တုတ်ကလည်း အားတက်သရော ဖြစ်လာတော့ မောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ မောရတာက အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက သူ့ဖိနပ်မှာ သုတ်ထားတဲ့ ထုံးတွေပဲ။ ဖိနပ်အဝတ်တစ်ခုလုံးကို စိုနေတော့ သူ့ခြေဖမိုးကို ထုံးက ပေါက်တော့တာပဲ။

အရေးထဲ ခြေကို မြှောက်ရင်း ကပြရင်းနဲ့ သဲတွေက သူ့ဖိနပ်ထဲကို ဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးပါရောလား။

ဒါကြောင့် ခြေဖမိုးကို သဲမဝင်ရအောင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ကပြရတယ်။

ယိမ်းအဖွဲ့တွေကလည်း ခြေဖျားထောက်ပြီး ကကြတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ရူး... ခြေဖျားမထောက်နဲ့ကွ’

ရူးဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာက ထုံးပေါက်တဲ့ ခြေဖမိုးကို သဲတွေဝင်သွားလို့ စပ်လို့အော်တာ။

ဒါကို မသိတော့ ယိမ်းကနေတဲ့ လူတွေက...

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ရူး... ခြေဖျားမထောက်နဲ့ကွ’

ဆိုပြီး လိုက်ဆိုကြပြန်ရော မန္တလာပြန်မောင်မောင်တုတ်ကလည်း...

‘လိုက်... လိုက်... ရူး မဆိုနဲ့ကွ သီချင်းက ခုမှစပ်တုန်း’

‘လိုက်... လိုက်... ရူး မဆိုနဲ့ကွ သီချင်းက ခုမှစပ်တုန်း’

သူပြောသမျှ လိုက်ဆိုနေကြတော့ မောင်မောင်တုတ် ဒေါသတွေ ဖြစ်လာပါရော၊ ခြေထောက်ထဲကလည်း စပ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းမခံမရပ်နိုင်အောင်ပဲ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... တော်’

‘ဟေ့... ကောင်တွေ... တော်’

ကဲ... ကြည့် သူတို့ကတောင် သီချင်းလို အသံအနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ လိုက်ဆိုနေလိုက်သေးတယ်။

ဘေးက လူတွေကတော့ ရယ်လို့ကို မဆုံးတော့တာ။ တင်မလတ်ဆို ရယ်ရတာ အူတွေတောင် နာလာတာ ဗိုက်ကို လက်ကလေးနဲ့ မသိမသာ ဖိထားရတယ်။

ဆရာလုပ်တဲ့ မောင်မောင်တုတ် ဘာစကားမှကို မပြောရဲတော့ဘူး။ ခြေထောက်က အနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံ ရှုံ့တွပြီးတော့ ကပြနေတာ။

အဲဒါကို ဒီလိုကရင် မျက်နှာကို ဒီလိုထားရတယ်လို့များ ထင်သလား မသိဘူး။ ယိမ်းကနေတဲ့ သူတွေကပါ လိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေနေကြတော့။

မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့မနေနဲ့ ပြုံးပြုံးလေးနေ။

လို့ ပြောဖို့ရာကလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြောနေကြဦးမှာ ဆိုတော့ မထူးဖူးဆိုပြီး သူ့ချစ်တပည့် တစ်ရက်သင်တန်းသားလေးတွေကို ကျောပေးပြီး သင်ပြရတာပေါ့။

ဒါတောင် မနည်းသတိထားနေရတာ မတော်လေလည်ရင်တောင် ဒီကောင်တွေ လိုက်လည်ကြမလား မသိဘူး။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကပြီး ထုံးပေါက်တဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တာနဲ့။

‘တန်းဖြုတ်’လို့ အော်ပြီး အကကို ရပ်လိုက်ရတယ်။ အားလုံးကလည်း သံပြိုင်ညီညာစွာနဲ့ တန်းဖြုတ်လို့ အော်လိုက်ကြပြီးမှ ရပ်လိုက်ကြတာ။

အဲဒါသာကြည့် ဘယ်လောက်များလဲလို့။

လမုတောကိုသွားတဲ့ လမုချောင်းတံတားပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ငါးလုပ်ငန်းကြီးကို တင်မလတ် အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

ဒါကြောင့် ကင်းမဲ့တို့နဲ့အတူ ငါးလှန်းထားတဲ့ စင်တွေရှိရာကို

သုံးယောက်သား တစ်ဦးလက် တစ်ဦးဆွဲပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြေးကြတာပေါ့။

လွန်းထားတဲ့ ငါးတွေက အများကြီး ငါးတံခွန်၊ ကက်ကူရံ၊ ငါးလိပ်ကျောက်၊ ငါးနီတူ စတဲ့ ငါးတွေကများတယ်။

လေတစ်ချက်စီ တိုက်လိုက်ရင် ငါးစိမ်းက ညှိတဲ့အနံ့၊ မခြောက်သေးတဲ့ ငါးက ညှိတဲ့အနံ့၊ ငါးခြောက်က နံတဲ့အနံ့တွေ ရောပြီး တင်မလတ် ပထမတော့ပျိုချင်သလို အနံ့ချင်သလိုနဲ့...

ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပဲ အနံ့အသက်ကို ယဉ်ပါးသွားတယ်။

သူတို့ရွာဘက်မှာ အုန်းပင်တွေက တအားဖြစ်ထွန်းတာမို့ ရွာသားတွေက ငါးခြောက်နဲ့ အုန်းသီးတွေကို တောင်ကုတ်က တစ်ဆင့် ပြည်အထိအရောက်ပို့ပြီး ရောင်းချကြတာ။

အုန်းသီးစိမ်းတွေကို ဖောက်ပြီး ကျွတ်မပါပဲ မော့သောက်ရတာ၊ တင်မလတ်အရမ်းကို သဘောကျတာ။ အုန်းရည်ကုန်သွားတော့ အုန်းသီးကို ခွဲပြီး အသားနုနုထွတ်ထွတ်လေးတွေကို ဇွန်းနဲ့ ခြစ်စားရတာလည်း အရသာက ရှိမှရှိပဲ။

အုန်းသီးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးခူးချပေးနေတဲ့ တာတီးတူးက ဖိုးကဲကို လှမ်းအော်ပြီး...

‘ဖိုးကဲရေ... နောက်ဘယ်နှစ်လုံးလောက် ခူးရဦးမလဲကွ’

‘ခူးလို့ရတာ အကုန်သာခူးကွာ’

‘ဟာ... တယ်လည်း ရက်ရောတဲ့ ယောက်ဖပါလား၊ ငါ့ယောက္ခလောင်းကြီးတွေရင်တော့ ရင်ကျိုးရှာတော့မှာပဲ’

‘ခွေးကောင်’

ဖိုးကဲက လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ ဖိုးကဲညီမ ပန်းဝေဝေက...

‘ကာလနာ အုန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပါစေတော်’

လို့ လှမ်းပြီး မေတ္တာပို့တယ်။

‘ပန်းဝေဝေက ကျောင်းနေလား’

ပန်းဝေဝေ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအဖြူကို ကြည့်ပြီး တင်မလတ်က မေးလိုက်တာ။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်နဲ့ ‘ရင်ဘတ်မှာ ယခင်က ကျောင်းတံဆိပ်တွေ ကပ်ထားတဲ့ အရာတွေကို တွေ့ရလို့လေ။’

‘ပန်းဝေဝေ မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မနာမည်က ဝေဝေပါ’

ပန်းဝေဝေက ကမန်းကတမ်း ဖြေငြာယ်။ ဂွက်ထော်မက စပ်ဖြဖြနဲ့ ဝင်ပြီး...

‘သူငယ်ငယ်တုန်းက ဝမ်းတွေလျော့ကြီး တောင်ကုတ်ဆေးရုံကိုတောင် ပို့ပြီး ကုရတာ မလတ်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ပန်းဝေဝေလို့ ခေါ်ကြတာ ပန်းတာလေ... ပန်းတာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး’

တင်မလတ်ရော ကင်းမုံပါ ရယ်လို့ ကဲကြတယ်။

‘ကျွန်မက ကျောင်းတက်ပါတယ်၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေပြီးလို့ ရွာမှာ ပြန်နေတာပါ’

‘ရွာမှာက စာသင်ကျောင်း မရှိဖူးလားဟင်’

‘မူလတန်းပဲ ရှိတယ်၊ ကြာနွယ်စုရွာ မှာတော့ အလယ်တန်း ကျောင်း ဆောက်ထားတာ မကြာသေးဘူး’

‘ကြာနွယ်စုရွာက ဘယ်နားမှာလဲဟင်’

‘ဒီကနေ ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း လေးမိုင်လောက် လျှောက်ရတယ်၊ ကျောင်းတက်ချင်ရင် အဲဒီရွာက အမျိုးတွေအိမ်မှာပဲ နေရင်းတက်ရတာ ခပ်ကြီးကြီးကျောင်းသူတွေ ကတော့ လမ်းလျှောက်ပြီး တက်ကြပါတယ်’

တင်မလတ် ရွာကလေးရဲ့ ချိုင့်မှုကို သိပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။

တာတီးတူးက အုန်းသီးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးခူးပြီး ပစ်ချပေးတာကို မှင်စာငုက ဖမ်းပြီး ဖိုးကဲဆီ ငှက်ပေးတယ်။

ဖိုးကဲက တင်မလတ်အတွက် ဆိုပြီး အဲဒီအုန်းသီးတွေနဲ့ အတူ ငါးနီတူ ခြောက်တစ်ပိဿာလည်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးတယ်။

ဗျိုက်တောဘက်ကို ပြန်ရောက်တော့ လမ်းမှာ ဖိနပ်ရော၊ ထုံးရော၊ သဲတွေပါ ပေါက်နေလို့ ဖိနပ်ကို ချွတ်ကိုင်ပြီး ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းနဲ့ ပြန်လာတဲ့ မန္တလာပြန်မောင်မောင်တုတ်ကို တွေ့ပြီးတော့ တာတီး တူးက သီချင်းလှမ်းဆိုပြီး နောက်လိုက်တယ်။

‘ပေါက်နေပြီxxx ပေါက်နေပြီxxx’

‘xxx ပေါက်ရင်ဖာလိုက်xxx ပေါက်ရင်ဖာလိုက်xxx’

ဖိုးကဲကပါ နောက်ကနေ ဟာမိုနီလိုက်ပေးတော့ မန္တလာပြန် ကြီး နှာခေါင်းကို ရှုံ့တွနေတာပဲ။

တင်မလတ်အတွက်ကတော့ မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှ တွေဟာ ရယ်စရာ ပျော်စရာတွေချည်းပဲလေ။

တာတီးတူး၊ ဖင်ချွန်း၊ ဗာဂျာစိုးမြင့်တို့အကုန်လုံး တင်မလတ် တို့ သင်္ဘောပေါ်အရောက် လက်ဆောင်တွေနဲ့အတူ လိုက်ပို့ကြပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောက ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာပဲ နေခဲ့တယ်။

သူက ဒေါ်လငပုတ်ကြီးကို ကြောက်နေတာကိုး။

သူငယ်ချင်းသစ်တွေနဲ့အတူ သင်္ဘောပေါ်ပြန်လာတဲ့ တင်မ လတ်ကို ဒေါ်ကြင်စိန်က အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အံကြိတ်ကြည့် တယ်။

တင်မလတ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင် သွားတော့ ကျန်လူတွေလည်း ပြန်ဆင်းလာကြတာပေါ့။

သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး တင်မလတ်ကို သောင်း ကျန်းနေပြီ။

‘နင်က အလိုလိုက်ပြီး အမိုက်စော်ကားတာလား မိလတ်၊ ဒီနေ့ဘဝစိရက် အောက်ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ လူတွေပါပိုသိလာတော့ တာပဲ။ နောက်နေ့တွေမှာ နင် ငါနဲ့ပဲနေ ဒါပဲ’

ဒေါ်ကြင်စိန်အာဏာကို လွန်ဆန်လို့မရမှန်း တင်မလတ် သိ တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပြန်မပြောတဲ့တော့ဘဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာပြီး ရွာဘက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိ တယ်။

ရွာထဲက ကလေးတွေဟာ ရေစစ်နေတဲ့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားနေကြတာ အားကျစရာပေါ့။

သောင်တင်နေတဲ့ တင်မလတ်သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာတော့ တင် မလတ်တစ်ယောက် အထီးကျန်အဖော်မဲ့စွာနဲ့။

* * *

အခန်း (၆)

လမုတောရွာမှာတော့ ယိမ်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ လူစုနေကြပြီ။

ယိမ်းကမယ့်သူတွေ စုရုံးစုရုံး ဖြစ်နေကြပြီ။ လေးနာရီထိုးခါ နီးလောက်မှပဲ အကနည်းပြဆရာဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာတော့တယ်။

ဦးဆင်ကြီးနဲ့ ဒေါ်တင်ပု။

နှစ်ယောက်စလုံးက အကတော်တယ်။ ဦးဆင်ကြီးက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အဖွဲ့ကို သင်မယ်။ ဒေါ်တင်ပုက မိန်းကလေးတွေအဖွဲ့ကို သင်မယ်။

ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ဘက်၊ မိန်းကလေးတွေက တစ်ဘက် နေရာယူနေတုန်းမှာ မိန်းကလေးတွေဘက်က အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်တယ်။

‘လုပ်ပါဦးတော့ ဘယ်နှာကြီးမှန်း မသိဘူး၊ အနားရောက်နေလို့’

အသံက မိဆတ်ရဲ့အော်သံ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတော့ မိဆတ်ဘေးမှာ နေရာယူထားတာက အခြောက်မခင်သန်း။

ခင်သန်းကတော့ ဟန်ပါပါ ကနွဲ့ကယနဲ့။

‘များတို့လည်း ဒီရွာသူပဲလေ၊ ယိမ်းကခွင့် ရှိတာပေါ့’

ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

အကနည်းပြ ဒေါ်တင်ပု အနားရောက်လာပြီး...

‘ဒီက သမီးလေး၊ အဲလေ... သားလေးက ဟိုဖက် ယောက်ျားလေး ယိမ်းဘက်ကို သွားရမှာ ဒီမှာက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲကွ’

‘အို... အဒေါ်ကလည်း များလည်းမိန်းကလေးပဲဟာ’

‘မိန်းကလေးဖြစ်ချင်ရင် ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူးကွဲ့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းရှိတယ်’

ခင်သန်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒေါ်တင်ပုလက်ကို ဆွဲပြီး မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ မေးတာပေါ့။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါ်ကြီး၊ များလုပ်မှာပါ’

‘ဟောဟို ကွမ်းအစ်ပေါ်မှာ ကွမ်းညှပ်ရှိတယ်ကွဲ့၊ ထက်က ထက်ပါဘိသနဲ့ အဲဒီ ကွမ်းညှပ်ကို ယူပြီး ဟိုဖက်က ဦးဆင်ကြီးဆီသွားသူကို ဖြတ်ပေးပါလို့ပြောလိုက် သူသိတယ်။ ညှပ်ပြီးရင် ပြန်လာနဲ့လေ’

‘အမလေး... မညှပ်ဘူး... မညှပ်ဘူး၊ ဒါများကို လုပ်ကြတာ မကရရင်လည်း မကတော့ဘူး၊ သွားမယ်’

ခါရမ်းထွက်သွားတဲ့ ခင်သန်းရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်ပြီး...

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတာပေါ့။ မှတ်ကရောပဲ။

များမကြာမီ အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ မညီမညာနဲ့ အကစတိုက်နေကြပြီ။ သူတို့ကတော့ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲတော်ရဲ့ ရွာသားတွေဆိုတော့ ဗိုတွေ ဆိုင်းတွေက ငှားပြီးသား။

သီချင်းတွေ ဘာတွေလည်း ရွေးပြီးသား။

အကတိုက်အပြီးမှာတော့ ဖိုးကဲတို့ ကာလသားတွေက ကိုပေစီအရက်ဆိုင်ကို လာကြတယ်။ သူတို့ လမုတောရွာမှာက ဓနိပင်မရှိဘူး။ ဓနိပင်တွေက ကင်းလိပ်ချောတို့ ဗျိုက်တောရွာမှာပဲရှိတာ။

လမုတောမှာက အုန်းပင်တွေပဲရှိတာ။ နေရည်သောက်ချင်ရင် ဗျိုက်တောကို သွားသောက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် အရက်ကြိုက်တဲ့ ကိုပေစိက သူနဲ့အကြိုက်တူ သူလည်းသောက်ရအောင် အရက်ချက်ရောင်းတာ။ ကိုပေစိရောင်းတဲ့ အရက်က ဘာကောင်းသလဲ မမေးနဲ့။ အရက်ကို လက်ညှိုးမှာ ဆွတ် လိုက်ပြီး မီးခြစ်ခြစ်ပြီး မီးရှို့လိုက်ရင် ဓာဖျစ်ဖျစ်မည်သံပေးပြီးတော့ကို လောင်တာ။

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့တွေ ထတောက်တဲ့အထိပြင်းတဲ့ ကိုပေစိ အရက်ဆိုရင် ဒီရွာတွေတစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီး။

သူ့အရက်ကို ပိုက်ဆံပေးသောက်ရင်းနဲ့ လောကကြီးကို တာ တာပြသွားတဲ့ သူတွေ စုစုပေါင်း သုံးယောက်ရှိပြီ။

ဖိုးကဲတို့က သူတို့အပြင် လူကြီးတွေ ငှားထားတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းက တီးဝိုင်းဆရာတွေကိုပါ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ခေါ်လာကြတယ်။

အတီးဆရာတွေလည်း ရွာက ရွာခံကာလသားတွေနဲ့ ပုလင်းတူ ဗူးဆို့ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်သွားကြပြီး မကြာမီ ကိုပေစိရဲ့ မီးတောက်အရက်တန်ခိုးနဲ့ အာရွင်လျှာရွင် ဖြစ်လာကြတာပေါ့။

အဲဒီအခါမှာ ဖိုးကဲတို့ အကြံသမားတွေက ဝိုင်းတော်သားတွေ ကို သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ အိုကေ လုပ်မယ် ဆိုပြီး အားလုံးက သဘောတူကြတယ်။

ညအရေးက ကောင်းကောင်း။

လကလေးက စောင်းစောင်း။

အဲဒီအချိန်မှာ...

ဗျိုက်တောရွာက ဗာဂျာစီးမြင့်တို့အဖွဲ့ သင်္ဘောကို စောင့် ရှောက်ပေးရတဲ့ ကင်းလှေတွေပေါ်ကနေ ဗာဂျာသံ၊ ပုလွေသံ၊ ဗုံသံ တွေပေးပြီး စည်းမကျ ဝါးမကျ ဆိုနေကြတဲ့ အသံနဲ့ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေကို ဖျော်ဖြေမှု ပြုနေကြလေရဲ့။

‘အိမ်နဘေးက သစ်ပင်မှာxxx ငှက်ဆိုးထိုးသံတွေxxx ကြားရတဲ့ အချိန်တိုင်းလေxxx’

‘xxx အိပ်မရတဲ့ ညတွေလည်းxxx များခဲ့ပြီxxx ဘာ ကြောင့်လဲ’

တင်မလတ်တို့ အဖို့ကတော့ ဒီကိစ္စက ရိုးသွားပြီ။ သင်္ဘော ကြီး သောင်တင်နေတဲ့ ညကစပြီး ဒီအသံတွေကို ကြားလာခဲ့ကြတာ။

ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့အဖွဲ့ ကြားကြားသမျှ သပွူရီသအပေါင်း သူ တော်ကောင်းတွေကို အသံပေါင်းစုံနဲ့ အားပေးဆဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ တိဗ္ဗိလေးတစ်လုံးတောင် ယူမလာမိတဲ့ ဦးအောင်သာနဲ့ ဒေါ်ကြင်စိန် ပြီးတော့ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေအားလုံးဟာ လှေနှစ်စင်းပေါ်ကနေပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဖျော်ဖြေပေးနေကြတဲ့ တေးသံရှင်တွေရဲ့ မဟုတ် တာရော၊ ဟုတ်တာရော ဆိုနေကြတဲ့ မျောက်မင်းအူသံသာသာ သီချင်း စိုသံတွေကို အပျင်းပြေနားသောတ ဆင်နေကြတာ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ပင်လယ်ဘက်က မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခုဟာ သူတို့ရှိရာဘက်ကို မျောလာနေတာကိုတွေ့တော့ သင်္ဘောသားလေး မောင်နီအောင်က ဦးအောင်သာဆီကို သတင်းပို့တာပေါ့။

မာလိန်မျိုး ဦးခင်မောင်က မီးမောင်းထွန်းကြည့်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်နေတယ်။

လှေပေါ်က အဖွဲ့တွေကတော့ ကိုယ့်အဆို၊ ကိုယ့်အတီးနဲ့ နှစ်မျှောခံစား ရူးသွပ်ရင်းနဲ့ အနားကို မည်းမည်းကြီးနှစ်ခု ကပ်လာတာ ကိုတောင် မသိလိုက်ကြဘူး။

ကြွေးရှင်သာဆို ဒီကောင်တွေ လက်ပူးလက်ကြပ်မိပြီသာ ဟုတ်။

ဒါပေမယ့် ကြွေးရှင်မဟုတ်ပါဘူး။ လမုတောက ကာလ သားတွေပေါ့။

ဧည့်သည်တီးဝိုင်းဆရာတွေကို အရက်တိုက်ပြီး တီးဝိုင်းက

တူရိယာတစ်ချို့ကို လှေပေါ်တင် သိတယ်မဟုတ်လား ဆိုင်းနဲ့ ဝိုင်းနဲ့
လာကြတာ။

နောက်က လှေတစ်စီးပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းက မြှောက်
တီးကလေးနဲ့ ပင့်ပင့်ပေးနေတာပေါ့။ မှင်စာငုသို မိန်းမလို ကွေးနေ
အောင် ကပါလေရော။

ဗျိုက်တောသားတွေ ဒီတစ်ပွဲတော့ ရှုံးသွားကြပြီ။
လမုတောသားတွေက အပီအပြင်လှုပ်လာတာ။

* * *

အခန်း (၇)

တင်မလတ်တစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ်မှာ ခြေချုပ်မိနေတယ်။
ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးက လုံးဝသင်္ဘောအောက်ကို မဆင်းရဘူးလို့ အမိန့်
ထုတ်ထားတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ရွာကလူတွေကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူး။
တင်မလတ်နဲ့ ရွာကလူတွေကို ခင်သွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာလေ။

ရွာကလူတွေကို မရင်းနှီး၊ မခင်မင်ချင်တဲ့စိတ်တွေက မြို့ပြလူ
တွေ တော်တော်များများမှာ ရှိတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရွာကလူတွေက ရိုးသားတယ်။ ဖော်ရွေ
တယ်၊ ခင်မင်တတ်တယ်။ မြို့ကလူတွေလာရင် အိမ်ကကြက်ခြံမ
လောက်လို့ ဟိုအိမ်၊ ဒီအိမ်က ကြက်တွေပါ ချေးငှားရိုက်သတ်
ချက်ကျွေးကြတာ။

တစ်စက်ကလေးမှကို မငြူစုကြဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ခင်သလို
မြို့ကလူတွေကလည်း သူတို့ကိုခင်မှာပဲလို့ ရိုးသားစွာယုံကြည်ထား
ကြတာ။

မြို့က သူတို့မိတ်ဆွေတွေ နေထိုင်မကောင်းလို့ဖြစ်စေ၊ အလှူ
တန်းဖြစ်စေ စတဲ့ သာရေးနာရေးကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်လာရင် မြို့ကို
ချက်ချင်းလာ သတင်းမေး ကူညီပံ့ပိုးကြတာကလား။

သတင်းမေးဖို့လာတဲ့ လူအုပ်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ဟိုတလောက ဒေါ်ကြင်စိန်တို့တိုက်နဲ့ နှစ်တိုက်ကျော်က
မထား သားဦးကလေးမွေးတော့ သတင်းမေးဖို့ ကူဖို့ဆိုပြီး လာလိုက်
ကြတဲ့ အမျိုးတွေ။

အိမ်ပေါ်မှာလည်းမဆန့်၊ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာလည်း
မဆန့်၊ ကားဂိုဒေါင်မှာလည်း မဆန့်တာနဲ့ အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်အောက်
မှာ ခြင်ထောင်တွေထောင်ပေးပြီး သိပ်ရတဲ့အဖြစ်။

ညဘက်ကျတော့ ဧည့်စာရင်းသွားတိုင်တာ၊ ဧည့်သည်တစ်
ယောက်ကို စာတစ်ရွက်နှုန်းနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကုန်သွားတာတောင်
ဧည့်သည်အမည်စာရင်းက မကုန်သေးဘူး။

ဧည့်စာရင်းမှတ်ပေးတဲ့ စာရေးမကလေးတွေ လက်ညောင်း
လို့ လူလဲနဲ့စာရင်းမှတ်ရတာ သုံးယောက်ပြောင်းပြီးမှ စာရင်းပိတ်နိုင်
တယ်။

‘နောက်တစ်ခါ အန်တီထားကလေးမွေးလို့ရှိရင် သူတို့အမျိုး
တွေနေတဲ့ ရွာကနေထိုင်သူ လူဦးရေစာရင်းကိုသာ တစ်ခါတည်းမှတ်
လာခဲ့ကြပါတော့’တဲ့။

အဲဒါတွေ မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးထားတော့လည်း ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး
ရွာကလူတွေကို ကြောက်လန့်နေတာ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး။

ခက်တာက တင်မလတ်တစ်ယောက် ရွာဘက်ကိုသွားချင်နေ
တဲ့စိတ်က တားမရဆီးမရ ဖြစ်နေတာပဲ။

သူ့ဘက်ကကြည့်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲလေ။

သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရတာထက် ကိုယ်နဲ့
သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောဆိုလည်ပတ်ရင်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ်နေချင်တာ။

သင်္ဘောကလည်း တစ်လတိတိ ဒီသောင်ပြင်မှာ သောင်တင်
နေဦးမှာ။ ရှေ့လရေတက်ချိန်ကျမှ သင်္ဘောမောင်းလို့ရမယ့် အခြေအနေ။

တကယ်လို့ ဒီကြားထဲ မိုးကြီးသည်းသည်းမဲရွာလို့ ရေကြီး
လာရင်တော့ သင်္ဘောမောင်းလို့ ရနိုင်ကောင်းရဲ့။

သည်ကြားထဲ ဒီလိုပဲနေရဦးမှာ။ အဲဒါကို တင်မလတ် စိတ်
ညစ်တာပေါ့။

နေ့ခင်းဘက်ကျတော့ သင်္ဘောပေါ်ကို ဦးကျော်စိုးနဲ့ ဘာဂျာ
စိုးမြင့်တို့ ရောက်လာတယ်။

သူတို့ ပျင်းနေမှာစိုးလို့တဲ့လေ။

မကြာဘူး။

ဖင်ချွန်း၊ တာတီတူး၊ ခြင်မကိုက်၊ ဂေါ်ရခါး၊ ကျားကြီး
အစရှိတဲ့ ရွာကလူငယ်တွေအပြင် ကင်းမုံရယ်၊ ဂွတ်ထော်မ ရယ်ပါ
ဘောင်းဘီကိုယ်စီနဲ့ ရောက်လာတယ်။

လူကတော့ အတော်စုံသွားပြီပဲ ဆိုရမယ်။

ဒါပေမယ့် ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက်ပါမလာတော့ တင်မ
လတ်မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကင်းလိပ်ချော ဒီကိုမလာရဲတာကိုလည်း သူသိနေတယ်။
လူငယ်တွေက သီချင်းဆိုကြ၊ ဗာဂျာမှုတ်သူမှုတ်၊ ပုလွေမှုတ်သူမှုတ်၊
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စည်စည်ကားကားလေး ဖြစ်လာတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်
ကြီးလည်း အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် တင်မလတ်က ရွာထဲကိုသွားဖို့ကြိုးပဲ သူ့ကို
ရစ်နေမှာလေ။

ခုတော့ ရွာထဲကလူတွေ လာကြတယ်ဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် သူလည်း အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတာ။

ဒါပေမယ့် မပြီးတာက တင်မလတ်။ သူက ကင်းလိပ်ချော
ကို မျှော်နေတာလေ။

ကင်းမုံက သူ့လွယ်အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ကျောပိုးထားတဲ့အိတ်က
က အထုပ်ကို ကမန်းကတန်းထုတ်ပြီး တင်မလတ်ကိုပေးတယ်။

‘အဲဒါ... ကိုကိုက ပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ အဒေါ်ကြီးရှေ့မှ
မပေးပါနဲ့ဆိုလို့ မလတ်ရဲ့’

တင်မလတ်က အထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကင်းမုံရယ်၊ နင့်အစ်ကိုကိုလည်း
ပြောလိုက်ပါ၊ ငါသတိရနေတယ်လို့’

‘ဟိုက်... ရှားပါး’

ဇာကျာစိုးမြင့်တစ်ယောက် တစ်ဒဿမသုညစက္ကန့်အထိ ဗာဂျီ
မှုတ်တာ ရပ်သွားတယ်။

ဂွတ်ထော်မရင်ထဲက ဟယ်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။

ပုလွေမှုတ်နေတဲ့ ကျားကြီးက မျက်လုံးအပြူးသား။

တင်မလတ် ကင်းလိပ်ချောကို သတိရနေတယ်ဆိုပါလား၊
ကင်းမုံလည်း အတော်ကိုဝမ်းသာသွားတယ်။ သူမက တင်မလတ်က
ယောင်းမတော်ချင်နေတာလေ။

တင်မလတ်ကတော့ ကင်းမုံပေးတဲ့ ပုဇွန်ခြောက်ထုတ်
တယုတယနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သွားထားပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ
လုပ်တာပေါ့။

ကင်းမုံနဲ့ ဂွတ်ထော်မတို့က သူတို့ကို ဒေါ်ကြင်စိန်ကြင်
မကြည်လင်မှန်းသိတာကို သိလျက်နဲ့ တင်မလတ်ကိုခင်လွန်းတဲ့
သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ညနေစောင်းထိနေပေးဖို့ လာခဲ့ကြတာ။

ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနဲ့ ဖင်ချွန်းနဲ့ ခြင်မကိုက်တို့က ပြန်သွား
ကြတယ်။

သူတို့က ယိမ်းအက တိုက်ရဦးမှာလေ။

ညနေလေးနာရီခွဲလောက်မှ ဂွတ်ထော်မနဲ့ ကင်းမုံတို့
တင်မလတ်ကို အဖော်ညှိကြတယ်။

‘မလတ်... ပင်လယ်ရေချိုးမလားဟင်’

‘ဟင်... ကောင်းသားပဲ၊ ချိုးမယ်လေ’

သုံးယောက်သား သင်္ဘောသောင်တင်နေတဲ့ နေရာနဲ့ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာ ရေသွားချိုးကြတယ်။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကတော့ မကျေနပ်ပေမဲ့ ရွာထဲသွားတာ မ
ဟုတ်လို့ မပြောတော့ဘူး။

ဒါတောင် စိတ်မချလို့ တင်မလတ်တို့ ရေချိုးနေတဲ့နေရာကို
သင်္ဘောပေါ်က ရပ်ကြည့်နေသေးတာ။

သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ဦးအောင်သာကတော့ တောင်ကုတ်က
လူကြုံနဲ့ပါးလိုက်တဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်ညစ်နေတယ်။

‘အင်း... ဒီသင်္ဘောကတော့ တစ်လတိတိ ဒီမှာသောင်တင်
နေဦးတော့မှာပဲကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

ဦးကျော်စိုးက ဦးအောင်သာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး မေး
လိုက်တာ။

‘ဒီသင်္ဘောကိုတွဲပြီးချနိုင်မယ့် ရေစူးတိမ်တဲ့ သင်္ဘောတစ်စီး
လောက်ငှားဖို့ စစ်တွေကို လှမ်းမှာတာ၊ ဒီနေ့ထိ ရေစူးတိမ်တဲ့သင်္ဘော
က ငှားမရဘူးတဲ့ကွ’

‘ဒီမှာနေရတဲ့ကိစ္စအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ တို့ရွာက
တာဝန်ကျေရပါစေမယ်၊ အဲ သင်္ဘောတစ်လလုံးလုံး သောင်တင်နေတဲ့
အတွက် ငါတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါကွာ’

‘စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဘုန်းကြီး
အမှု ရွာပတ်ဆိုသလို၊ ငါ့သင်္ဘောက မင်းတို့တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေး
နေမိတာကိုပဲ ငါအားနာစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ’

လူကြီးတွေပြောနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ တင်မလတ်တို့ ရေဝအောင်
ချိုးပြီးလို့ ကမ်းပေါ်တက် လုံချည်လဲနေကြပြီ။

‘မလတ်ရေ... သင်္ဘောပေါ်ကျရင် ရေအဝချိုးလိုက်ဦးနော်၊

ပင်လယ်ရေချိုးပြီး ရေချိုဝအောင်မချိုးရင် စေးထန်းထန်းဖြစ်ပြီး အသားလည်း မည်းတတ်တယ် မလတ်ရဲ့

တင်မလတ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး...

‘သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေတောင်နည်းနေပြီ ကင်းမဲ့ရဲ့၊ အဖေဟိုနေ့က ပြောသံကြားမိတယ်’

‘ဟာ... အတော်ပဲ၊ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရွာထဲကို မလတ်ဆင်းလို့ ရနိုင်တယ်’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်နော်၊ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲ’

သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လာတော့ တင်မလတ်က သူ့ဖခင် ဦးအောင်သာတို့ စကားထိုင်ပြောနေတဲ့ဆီကို အရင်လျှောက်သွားပြီး...

‘အဖေ... ပင်လယ်ရေချိုးပြီးရင် ရေချိုကိုဝအောင်ချိုးရတယ်ဆို’

ဦးအောင်သာက မဖြေခင် တင်မလတ်အသံကြားလို့ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ကြင်စိန်က အရင်ဖြေလိုက်တယ်။

‘သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ဝအောင်ချိုးလိုက်ပေါ့ သမီးရဲ့’

ဒေါ်ကြင်စိန်စကားကြောင့် တင်မလတ်နှုတ်ခမ်းလေး စုလိုက်တာပေါ့။

‘သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေချိုးကနည်းနေပြီ အမေရဲ့၊ သမီးတို့ သင်္ဘောက ဒီမှာဘယ်လောက်ကြာဦးမယ်မှန်းမှ မသိတဲ့ဟာကို’

တင်မလတ် ဒီလိုပြောတော့ ဦးကျော်စိုးကပါ...

‘ဟုတ်သားပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ရွာထဲလိုက်ချိုးကြပါလား၊ အစ်မ ဒေါ်ကြင်စိန်လည်း ရွာထဲဆင်းခဲ့ပါလား၊ သင်္ဘောပေါ်မှာချည်း အညောင်းမိနေမှာပေါ့’

‘အမလေးတော်၊ မဆင်းဝံ့ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာကို အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ကြိုးလှေခါးလှုပ်လီးလှုပ်လဲ့ပေါ်

က မဆင်းဝံ့လို့ သင်္ဘောပေါ်မှာတင် ဒုက္ခခံနေတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ရန်ကုန်ကို လေယာဉ်ပဲ စီးသွားတယ်’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးမဲ့ကာရွဲကာ ပြောနေပုံကြည့်ပြီး ဦးအောင်သာက သူ့မိန်းမမြင်အောင် တစ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြုံးနေတာပေါ့။

အစစအရာရာကို ငွေ့နဲ့ပေါက်ပြီး ဖန်တီးချင်တဲ့မိန်းမ။ ဒီတစ်ပွဲမှာတော့ ငွေ့နဲ့ မပေါက်နိုင်တော့ဘူးလေ။

‘ဟုတ်သားပဲ မိန်းမရဲ့၊ ဒီသင်္ဘောက ဒီအတိုင်းသာကြာနေရင် သောက်ရေသုံးရေတောင် ပြတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းမဆင်းချင်လည်းနေပေါ့ကွာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ရွာထဲကို အလှည့်နဲ့ဆင်းပြီး ရေချိုးမှဖြစ်မယ်၊ ကဲ... မောင်နီရေ’

‘ဗျာ... သူဌေး’

‘သောက်ရေပုံးတွေ ရသလောက်စုကွာ၊ ရွာမှာရေခပ်ပြီး ရသလောက်သယ်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်’

‘မင်းတို့လည်း ရွာထဲလျှောက်လည်ပြီးရင် ရေချိုးပြီးမှသာ ပြန်လာကြ ကြားလား’

ပြောရင်းနဲ့ ဦးကျော်စိုးဘက်ကိုလှည့်ပြီး မျက်စေ့တစ်ဘက်ကို မှိတ်ပြလိုက်တယ်။

မောင်နီကတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့...

‘ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးပြီးမှပဲ ပြန်လာမှာပါ’

‘ကဲသွား... သွား အပြန်ငါးလေးဘာလေး ပေးတဲ့လူရှိလည်း ယူလာကြနော်’

‘ငါးတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ကြက်ပဲရှိတယ်၊ ကြက်သားဟင်းပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်’

ဦးကျော်စိုးက အဲ့သလိုပြောတော့လည်း ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးက အားနာပါးနာဟန်နဲ့...

‘နေ့တိုင်းပဲ ခုလိုကြက်ရော၊ ငါးရောပို့နေကြတာ အားနာလှပါပြီတော်၊ ဒါနဲ့ဟိုတလောက ငါးလက်ဆောင်ပို့တဲ့ သူငယ်လေးရော၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး မတွေ့တော့ဘူး’

‘ဪ... ကင်းလိပ်ချောကိုပြောတာ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်မယ်... ကျွန်မလည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ သူ့ငါးကိုကြည့်ပြီး အန်လိုက်မိတာလေ၊ အဲဒီကလေးလည်း ငါးကိုပြန်ယူသွားပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အားနာစရာတော်’

တော်ပါသေးရဲ့ သူ့အမေက ကင်းလိပ်ချောကို ဒီလို ပြောပြောတွေးတွေးလေး ပြောဖော်ရလို့ ဘာတွေများပြောပါလိမ့်မလဲလို့ တင်မလတ်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားထောင်နေလိုက်ရတာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တာတီတူးက သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လာတယ်။

‘ဩ... ဟဲ့... ဟဲ့... မင်းက မောင်ဘယ်သူ’

‘သူက... တာတီးတူး၊ သူ့အမေကြီးက ဒေါ်သာလိက၊ သူ့အဖွားကြီးက ဒေါ်ဆက်ရက်မ သူ’

‘ဟာ... ဦးကျော်စိုးကလည်းဗျာ၊ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ကို ပွဲထုတ်နေတော့တာပဲ’

ဦးကျော်စိုးစကားကို တာတီတူးက ရှက်ရှက်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တော့မှ ဦးအောင်သာရော၊ ဒေါ်ကြင်စိန်ရော၊ တင်မလတ်နဲ့ တခြားအနားမှာ ဟိုဒီလုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ သင်္ဘောသားတွေပါ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတယ်။

ဒီလို သူ့အမေဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး ရယ်မောနေတုန်း တင်မလတ်ကလည်း ရတဲ့အခွင်းအရေးကို လက်လွှတ်ဘယ်ခံလိမ့်မလဲ။

‘အမေ... သမီး မဝွတ်တို့ကင်းမဲ့တို့နဲ့ လိုက်သွားပြီး ရွာမှာ ရေချိုသွားချိုးချင်တယ်၊ အဝတ်တွေပါ လျှော်စရာတွေယူသွားပြီး လျှော်ခဲ့မယ်နော်’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး မငြင်းသာတော့ဘူး။ ရေက သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှားနေပြီလေ။

ဒီတော့ သမီးကို စိတ်မချပေမယ့် လွှတ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့။

‘အေးအေး... မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရဲ့၊ စိတ်ချပါ’

လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး . လှစ်ကနဲထွက်သွားတဲ့ တင်မလတ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုတော့ လှမ်းပြီးပစ်ဖြစ်အောင် ပစ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုတော့ တင်မလတ်မသိချင်တော့ဘူး။ တာတီတူးကိုခေါ်ပြီး သင်္ဘောပေါ်ကနေသာ အမြန်ဆုံး ဆင်းလာခဲ့တော့တာပေါ့။

တော်ကြာစိတ်ပြောင်းသွားရင် ဒုက္ခလေ။

* * *

‘အဲဒီလူငယ်လေးကို အရမ်းအားနာတာပဲ ဦးကျော်စိုးရယ်၊ သူ့ခမျာ လက်ဆောင်လာပေးတာကို ကိုယ်ကလည်းမကြိုက်တဲ့ ငါးမျိုး ဖြစ်နေတော့ ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာပြီး ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး အန်လိုက်မိတာ၊ အဲဒါကို ဦးကျော်စိုးနဲ့တွေ့ရင် ပြောပေးစမ်းပါတော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့လို့၊ အရင်လိုပဲ သင်္ဘောပေါ်ကို လာလာသွားသွား လုပ်ပါလို့၊ ကျုပ်က ဖိတ်ပါတယ်လို့၊ ရှင်နဲ့တွေ့ရင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါနော်’

ကဲ... ဒီစကားများ ကင်းလိပ်ချောဆိုတဲ့ကောင် ကြားသွားရင် စကြာဝဠာကြီးကိုများ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်မလားပဲ။

အခုတောင် သူအိမ်မှာကြည့်။

တင်မလတ်ရေချိုးမယ်ဆိုလို့ ပြေးပြေးပြီးထမ်းလိုက်ရတဲ့ရေ၊ ခေါစိတို့၊ မိသက်တို့ အပျိုကြီးမပန်းအုံတို့ကတောင် ပြောယူရတဲ့ အထိ။

‘ကင်းလိပ်ချောရယ် ခပ်ရတာပင်ပန်းပါတယ်၊ နင့်အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ရေတွင်းတူးလိုက်ပါတော့လား’

‘တူးမယ်... တူးမယ်၊ ခုဟာက ကြိုမသိလို့ဗျာ’

ကင်းလိပ်ချောကလည်း အာကျမခံပြန်ပြောပြီး တစ်ထမ်းပြီး တစ်ထမ်းကို အပြေးအလွှား ထမ်းနေတာ...

ကင်းလိပ်ချောအမေ ဒေါ်ဆန္ဒင်းမကင်းက...

‘ငါ့သားလေး ဒီတစ်ခါတကယ်လိမ္မာနေပြီကိုး၊ ခါတိုင်းဆို အိမ်တစ်ခါမှမကပ်ပဲ ရွာရိုးလျှောက်နေတဲ့ကလေး၊ ခုတော့လည်း အမေချိုးဖို့ ရေတွေဘာတွေ ခပ်ပေးနေတာများ ကြည့်စမ်းပါဦးတော်’

တမင်ရွှေပြောမှန်းသိလို့ တင်မလတ်ရှက်တက်တက်ကလေး ဖြစ်သွားတာကို ကင်းမုံက မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြတယ်။

‘တိတ်... တိတ်နေ’ လို့လည်း တင်မလတ်နားကိုကပ်ပြီး ပြောတာပေါ့။ တင်မလတ်ရေမချိုးရဲလို့ အားနာပါးနာလုပ်နေတာကို ကင်းမုံနဲ့ ဝှက်ထော်မတို့က ရေတစ်ခွက်စီယူပြီး တင်မလတ်ခေါင်းပေါ်က လောင်းချပေးရတယ်။

တင်မလတ်လည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရေတွေကို ခပ်ချိုးနေတုန်းမှာ...

‘ဟော်တော်... ငါ့သားလေး ဒီနေ့လိမ္မာပြီးရင်းကို လိမ္မာနေပါလား၊ ကြည့်စမ်း အမေနဲ့ ညီမလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးတွေဘာတွေ သွေးလို့’

‘ဟဲ့... အဲဒါမှားနေပြီ သားရဲ့၊ ဒီကျောက်ပြင်က သနပ်ခါးကျောက်ပြင် မဟုတ်ဘူး၊ အမေခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးရင် ဆန္ဒင်းသွေးတဲ့ကျောက်ပြင်ဟဲ့၊ အလိမ္မာတုံးကြီးရဲ့’

ဝှက်ထော်မနဲ့ ကင်းမုံတို့ သူမကိုပဲကြည့်ပြီး ရယ်နေကြလို့ တင်မလတ် မနေတတ်တော့ဘူး။ ရှက်ရှက်နဲ့ ရေခပ်ပြီး ကင်းမုံကို လောင်းတယ်။

ကင်းမုံကလည်း ပြန်လောင်းတယ်။ ဝှက်ထော်မကလည်း ဦးတဲ့လူကို ဝင်လောင်းနဲ့ သုံးယောက်သား သင်္ကြန်ကျရင်း ခင်မင်မှုလေးတွေ ဆထက်တံပိုးတိုးလို့။

* * *

သနပ်ခါးတွေ အဖွေးသားနဲ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့ တင်မလတ်ကို ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးက မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ကြည့်တယ်။ ဦးအောင်သာကတော့ သမီးရောက်လာတာနဲ့ ဦးကျော်စိုးကိုခေါ်ပြီး ရွာထဲမှာ ရေချိုးထွက်လာခဲ့တာ။

သူနဲ့အတူ သင်္ဘောသား စိုင်းကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့တယ်။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကတော့ သူ့သမီးအခန်းထဲဝင်ပြီး ကျိတ်ဆူနေပြန်ရော။

‘သမီး... ညည်းကို မလွဲသာလို့လွတ်လိုက်တာနော်၊ သိပ်ပြီးလည်းဟုတ်လှပြီထင်မနေနဲ့၊ ရွာထဲကလူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောနေတာကို အမေမကြိုက်တာ ညည်းအသိပ်’

‘ဒါကတော့ အမေရယ်၊ သမီးတို့ကလည်း ဒီရွာကိုလာချင်လို့ လာကြတာမှမဟုတ်ပဲ၊ အခက်အခဲရှိလို့ ရောက်လာတာပဲဟာ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဗဟုသုတရအောင် သမီးက သွားနေတာပါ’

‘ညည်းက ငါ့ကို မိကျောင်းမင်းရေခင်းပြ မနေစမ်းပါနဲ့’

‘ရေခင်းပြတာ မဟုတ်ဘူးလေ အမေရဲ့၊ ဒီရွာကိုရောက်ပြီး သောင်တင်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာည်းက သမီးတို့စိုးရိမ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒီရွာကို လူမသိသူမသိ ရောက်လာကြတာကိုး၊ ရွာခံသားတွေက ဓားပြပဲတိုက်မလား၊ လုပ်လုမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးတို့ ဒုက္ခရောက်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စီးပွားရေးပဲ အမြတ်တူမလားလို့ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ကြတာပဲလေ’

‘ဟဲ့... ကိုယ်ဟာကိုယ် သဘောသောင့်တင်တာ၊ ဒီရွာသားတွေက ဘာစီးပွားရေးတွေများ အမြတ်ထုတ်ဦးမှာလဲ’

‘ရော်... ခက်ပါလား အမေရယ်၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ သဘောပေါ်မှာ ရေကပြတ်နေပြီ၊ ရေလိုချင်ရင် ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ဈေးပေးရမယ်ဆိုပြီး လာရောင်းရင် မဝယ်လို့ရမလား၊ ကိုယ်က ရေလိုနေပြီလေ၊ တောင်းတဲ့ဈေး ပေးဝယ်ရမှာပဲ၊ တခြားစားစရာတွေလည်း သူတို့ရောင်းမှ ကိုယ်ဝယ်စားလို့ရမှာ’

‘နောက်ပြီး ဟိုတစ်နေ့က သဘောကိုလှေတွေနဲ့ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားတာလည်း လှေကို အခပေးငှားရရင် သူတို့တောင်းတဲ့ ဈေးပေးရမှာပေါ့’

‘အခုတော့ ဘာဆိုဘာမှ အဖိုးအခမယူပဲ ရေပြတ်နေပြီလို့ ကြားတာနဲ့ ရွာထဲက စည်တွေ၊ ပုံးတွေ၊ ရသလောက်စုပြီး ရေဖြည့်နေကြပြီလေ’

တင်မလတ်ပြောနေတာတွေက ဟုတ်နေတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်နေရုံကလွဲပြီး ဘာမှကို မတတ်နိုင်တော့တာ။

တကယ်လည်းဟုတ်တာပါပဲ။ သဘောပေါ်ကလူတွေ ရေပြတ်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြားရတာနဲ့ ဗျိုက်တောတင်မက လမုတောက ရွာသားများပါ ရေစည်တွေ၊ ရေပုံးတွေကို ရေထည့်ပြီး လှေတွေပေါ်ကိုတင်၊ ပြီးတော့ လမုတောချောင်းထဲကနေ လှေတွေနဲ့ထွက်လာကြပြီး သဘောဆီကို ပို့ကြတယ်။ သဘောပေါ်က လူတွေကလည်း ဝန်ချီစက် (ကရိန်း)နဲ့ နိုင်သလောက် ရေစည်တွေကို လှေပေါ်ကနေ သဘောပေါ်ကို ဆွဲယူကြရတယ်။

ပထမတစ်ချီ၊ နှစ်ချီသာ ခက်ခဲပေမယ့် နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားရော။

သဘောပေါ်က ရောက်လာတဲ့ရေတွေကို သဘောဝမ်းဗိုက်မှာ

ရှိတဲ့ရေလှောင်ကန်ထဲ ထည့်လှောင်လိုက်ပြီး ပုံးခွံ၊ စည်ခွံတွေကို ရေထဲပြန်ချပေးကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကုန် သဘောပေါ်ကို ရေအပြည့်အဝရရှိရေးကို ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားပေးကြတာ၊ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး အမြင်ပဲလေ။

ကဲ... ဘာပြောနိုင်မှာတုန်း ရန်ကုန်မှာ ကားပျက်ရင်တောင် ကူတွန်းပေးမယ်သူက အရှားသား။

ရေဆိုတာ ဝယ်သောက်ရတာ။

ဒါကိုသူလည်းသိသိကြီးနဲ့၊ အသိခေါက်ခက် အဝင်ခက်ရှာသကဲ့။

အမှန်တော့ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး မာန်မရှိတော့ပါဘူး။ ရွာသားတွေပေါ်မှာလည်း နားလည်သင့်သလောက် နားလည်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့်။

ဒါပေမယ့်...

ဒါပေမယ့်။

* * *

ညနေဘက်ကျတော့ လမုတောက ကိုပေစီအရက်ဆိုင်မှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေကြပါရောလား။

ကိုပေစီတစ်ယောက် တုန်ရင်တဲ့လက်နဲ့ အရက်ပုလင်းတွေကို လိုက်ချပေးနေရတာပေါ့။

ဒါကိုမြင်တဲ့ နောက်ပိုင်းမင်းသား ဖိုးကဲက...

‘ကိုကြီးပေစီ မသုံးဆောင်ရသေးဘူးလား’

‘ငါ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီကွ’

‘ဗျာ... တကယ်’

‘တကယ်ပေါ့ကွ၊ ငါက မင်းတို့ကို နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါဆို ကိုကြီးပေစိ အရက်ဖြတ်လိုက်ရင် အရက်ရောရောင်း ဦးမှာလား’

‘ရောင်းနေရင် ပြန်သောက်မိမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါလက်ကျန်ပဲ၊ မရောင်းတော့ဘူး၊ မနက်စောစော ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားပြီး ကပ္ပိယ ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ မင်းတို့ ကြိုက်သလောက်သာသောက် ပေးချင်သ လောက်ပဲပေးကွာ’

‘ဟေး... ဒါမှ တို့ကိုကြီးပေစိကွ၊ ကိုကြီးပေစိ အပျိုကြီး မအေးသာနဲ့ မြန်မြန်စွဲပါစေဗျာ’

‘ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကပ္ပိယလုပ်ဖို့ သွားပါမယ်ဆိုမှ ဘာအပျို ကြီးမှ မလိုတော့ဘူးဟေ့ကောင်၊ မင်းကြီးတော် မုဆိုးမထွားစိန်ကို ပေးရင်တောင်’

‘ဘာလဲ မယူတော့ဘူးလား’

‘ယူမယ်၊ အဲဒါတော့ ယူမယ်ဟေ့’

ကိုပေစိက ခပ်နောက်နောက်ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူ့ခြေတွေက ဒယီးဒယိုင်၊ လက်တွေက ကတုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့။ ဒါကို ဖိုးကဲတို့ကတော့ အသောက်မပျက်ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကိုပေစိရောက်မှ ဖိုးကဲက လှမ်းအော်လိုက် တယ်။

‘မယုံဘူးဗျာ၊ အရက်သမားတိုင်း ဒီလိုပြောပြီး ပြန်သောက်နေ ကြတာပဲ’

ကိုပေစိကလည်း ပြန်အော်တယ်။

‘မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ တကယ်ပြတ်ရင် မင်းကြီး တော်ကြီး ငါ့ကိုပေး’

‘ယူလိုက်... ရောယူလိုက်... ရောယူလိုက်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

* * *

ဗျိုက်တောရွာမှာတော့ ညနေစောင်းနေဝင်တာနဲ့ ကင်းလိပ်ချော နဲ့ တာတီးတူးတို့ ကင်းစောင့်နေကြရပြီ။

သူတို့ရှိရာ ကင်းတဲဖက်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေးထိုးပြီး လာနေတဲ့ လူကိုတွေ့တော့ ကင်းလိပ်ချောက သူ့ဘေးမှာ အိပ်နေတဲ့ တာတီးတူးကို ပုတ်ပြီးနှိုးလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်... နီးနီးကြားကြားနေ၊ ဟိုမှာ ကင်းစစ်မယ့် ဦးလေးအုန်း လာနေတယ်’

တာတီးတူးက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မျက်လုံးကို ပုဆိုးခါးပုံစနဲ့ ပွတ်ရင်း...

‘ကင်းမစစ်ပါဘူးကွ၊ သူမိန်းမ မပိန်သေး စောစောစီးစီး ရွာပြန်ပြေးသွားတာ နောက်တစ်ခါ ချောပြီး ပြန်ခိုးဖို့ လမုတောကို သွားချောင်းနေတယ်’

‘ဟာကွာ... ပေါက်ကရ ဒီ ဦးလေးအုန်းနယ် ဘာမှားမိလို့ လဲကွ’

‘မှားပုံက ဒီလိုကွ ဦးလေးအုန်းက ညဖက် ရူးရူးပေါက်ရင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အင်တုံအဟောင်းကြီးနဲ့ ခံပြီး ပေါက်တာ၊ အဲဒီညက သူမိန်းမ မပိန်သေးကလည်း မနက်ခေါင်းလျှော်မလို့ ညကတည်းက တရော်ကင်ပွန်းကို ကျိုပြီး အင်တုံအသစ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာတဲ့’

‘အဲဒါ ဦးလေးအုန်းက ညကျတော့ အိပ်မှုစုံရွားနဲ့ တရော်ကင် ပွန်း စိမ်ထားတဲ့ အင်တုံအသစ်ကြီးထဲကို သွားပေါက်မိတာ၊ မနက်စော စော သူမိန်းမ ခေါင်းလျှော်လိုက်ပြီးမှ နံပါတယ်ဆိုပြီး သိသွားလို့ စိတ်ဆိုးပြီး လမုတောကို တစ်ချိုးတည်းပြန်လစ်သွားတော့တာ၊ အဲဒါ တစ်နေ့လုံး ချောတာလည်းမပြေလည်လို့ ညဘက်ထိ စောင့်နေလေရဲ့’

‘ဒါဆို ဟိုမီးရောင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘ဧကန္တ ဟိုတစ်ခါ အခြောက်မပဲနဲ့ တူတယ်၊ သူသာဖြစ်လို့ ကတော့ လစ်မယ်နော်’

‘အေးပါ... ငါသိပါတယ်’

ပြောပြီး တာတီးတူးလည်း ကမန်းကတမ်း ပုဆိုးကို ထပြီး ပြင်ဝတ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စက ပေါ့လို့မရဘူး။

သူတို့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ရေတိမ်နစ်မယ့်ကိစ္စ နှစ်ယောက် သား ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေကြတုန်း မီးရောင်က တဖြည်းဖြည်း သူတို့နား ရောက်လာပြီး...

‘ဘုရား... ဘုရား’

‘ဘုရား... ဘုရား’

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်မထားကြပဲနဲ့ ဘုရားတနေမိကြ တယ်။

‘ကင်းလိပ်ချောတို့ ရှိလားဟေ့’

‘အမလေး... မရှိပါဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

‘ဘာလဲကွ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်သူပြောတာ လဲ၊ တာတီးတူးလား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်’

မေးသံကိုကြားမှ အသံကို ကင်းလိပ်ချော မှတ်မိသွားတယ်။ ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့။

‘ဦးလေး... ဦးကျော်စိုးလား’

‘အေးလကွာ၊ ဒါနဲ့ ခုနက ကင်းမရှိဘူးဆို ဘာလဲ ဟေ့ကောင် တွေ မင်းတို့ ငါ့ကို နောက်တာလား’

ဦးကျော်စိုးက ဦးအောင်သာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ လျှပ် စစ်အားသွင်း ဓာတ်မီးကြီးကို ကင်းတဲပေါ် လှမ်းထိုးရင်း ပြောလိုက် တယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတာ ချောင်ကပ်ပြီး ကုတ်နေတဲ့ ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တာတီးတူး။

‘ဦးလေးကို နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ ကြောက် လွန်းလို့ပါ’

‘ကင်းစောင့်နေတဲ့ ကောင်တွေက ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ မင်းအမေကလွှားကို ကြောက်တာလား’

‘ဟာ... ဦးလေး အဲဒီ မင်းအမေကလွှားထက် ကြောက်စရာ ကောင်းလို့ပါဗျာ’

တာတီးတူးက အသံတုန်တုန်ရင်ရင်နဲ့ ပြောနေတော့...

‘မင်းကလည်းကွာ ဦးလေးကျော်စိုးမှန်း သိနေပြီပဲ၊ ကြောက်မ နေပါနဲ့တော့လား’

ကင်းလိပ်ချောက ပြောပြီး ကင်းတဲပေါ်က ဆင်းလိုက်တာ ပေါ့။

‘နေစမ်းပါဦး မင်းတို့က ဘာကိုကြောက်နေကြတာလဲ၊ ဘာအုန်းကိုလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဟို... ဟို မခင်သန်း၊ အဲ... ခင်သန်း အခြောက်မခင်သန်းကို ကြောက်တာ’

‘အောင်မလေးကွာ ဒီဂန်ဒူးမကိုများ မင်းတို့က ကြောက်နေ တယ်လို့’

ခုမှ ကင်းလိပ်ချောက သတိရပြီး...

‘ဦးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘အေး... ဂန်ဒူးမအကြောင်း ပြောနေရတာနဲ့ လာရင်းတောင် မေ့သွားတယ်၊ မင်းဆီကို လာတာကွ’

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးလေး’

‘မင်းကို ဒေါ်ကြင်စိန်က တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်းလိုက် လို့ကွ၊ သူက ဝက်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန်ရုတ်တရက်၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက အတော်ဝလို့ ငဝက်မလို့ ခေါ်ကြတာတဲ့ကွ၊ အဲဒါ ကြောင့် မင်း ငါးဝက်မလာပေးတော့ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး၊ သူသွားအန်ပြီး ပြန်ပေးခိုင်းလိုက်တာတဲ့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တဲ့ သဘောပေါ် ကို လာပါတဲ့၊ အဲဒါ မနက်ကျ ဖုံးမြင့်တို့နဲ့ လိုက်သွားလို့ကဦး၊

ဒေါ်ကြင်စိန်က အပေါက်သာဆိုးတာ စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်ကွာ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ခြောက်... ဦးလေး တကယ်နော်’

‘တကယ်ပါဆိုကွာ’

‘ဟေး... ငါကွ’

ကင်းလိပ်ချောက အားရဝမ်းသာနဲ့ မြေကြီးပေါ် လှိုမ့်ပြီး
ဂျမ်းတစ်ပတ် ထိုးပစ်လိုက်တာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပက်လက်အနေ
အထားနဲ့ မြေကြီးပေါ်ကို ပြန်ကျတယ်။

‘ဗွက်’

အဲဒီ အသံနဲ့အတူ သူ့ကျောပြင်မှာ စိုစိစိဖြစ်လာတယ်။ ပြီး
တော့ အနံ့၊ အနံ့ဆိုးတွေက ထောင်းခနဲ... ထောင်းခနဲ။

‘ခွီး... ဝေါ့... ဝေါ့’

ကင်းလိပ်ချော သိလိုက်ပြီ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အော်ဒီကလုံးနဲ့
တွေက လှိုင်တက်လာပြီလေ။

တာတီးတူးက...

‘ဖွီး... သေးစော်နံ့လိုက်တာကွာ၊ ဘယ်သူများ ကင်းတဲနား
သေးပေါက်ထားလဲ မသိဘူး၊ ဖွီး’

‘ငါ မနေတတ်တော့ဘူး၊ ပင်လယ်ပြေးပြီး ရေချိုးတော့
မယ်’

ကင်းလိပ်ချော ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ကို တစ်ချိုးထဲ ပြေး
တော့တယ်။

‘ဟာ... ဟော့ကောင်... ဟော့ကောင် ငါတစ်ယောက်တည်း
ကွ’

ကင်းလိပ်ချောကတော့ မကြားတော့ဘူး။

ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် ပင်လယ်ရေထဲမှာ စိမ်ရင်း အင်္ကျီ
ကိုပါ ချွတ်ပြီး ရေငံနဲ့ပဲ လျှော်နေလိုက်တယ်။ ရေထဲမှာ ကင်းလိပ်ချော
ကို တွေ့သွားတော့ တင်မလတ်သဘောကို အလှည့်ကျကင်းစောင့်နေ

တဲ့ ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့သားတွေ သူ့အနားကို ရောက်လာပြီး မေးကြလို့
အဖြစ်မှန်ကို သိသွားပြီး...

‘အီးပေxxx အီးပေxxx ရေထဲမှာနေxxx’

‘အီးပေတာ ဘယ်သူလဲxxx ကင်းလိပ်ချောကြီးပဲ’

သံပြိုင်ဆိုသံတွေက တရုန်းရုန်းပေါ်လာတာမို့ သဘောပေါ်က
တင်မလတ်တစ်ယောက်ကတော့...

‘ကိုသိန်းဖြူ ဘာဖြစ်ပြန်လဲ မသိဘူး’

လို့ တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း ကျိတ်ရယ်နေတယ်။

* * *

အခန်း (၈)

ရေရှားတာကို အကြောင်းပြပြီး တင်မလတ်ရွာထဲ လည်ပတ်ခွင့်ရတယ်။

လည်တာလည်း မပြောနဲ့ မနက်စောစောကတည်းက ထွက်လာပြီး ကင်းမဲ့၊ ဂွတ်ထော်မတို့နဲ့ လျှောက်လည်လိုက်တာ ဟိုဖက်လမုတောရွာကိုပါ သွားပြီး ပန်းဝေဝေကိုပါ အဆစ်ခေါ်လိုက်သေးတယ်။

ဖိုးကအမေ ဒေါ်ကုလားမကလည်း တင်မလတ်ကို ထမင်းစားဖို့ဖိတ်တော့ ဂွတ်ထော်မက သူ့အိမ်မှာ ကျွေးမှာလို့ ပြောတယ်။

‘ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်နေ့ပေါ့အေ’

လို့ ကြိုတင်ဖိတ်ပြန်ရော။

‘အမေကိုပြောကြည့်ဦးမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်၊ အမေခွင့်ပြုမှ လာစားလို့ရမှာရှင့်’

‘ဘာပြုလို့တုန်းအေ၊ ညည်းအမေက တို့တွေအိမ်မှာ ထမင်းမစားရဘူးလို့ မှာထားလို့လား’

‘ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက သင်္ဘောပေါ်က မဆင်းဝံ့တော့ သမီးကို အဖော်ရအောင် အနားမှာခေါ်ထားတဲ့ သဘောပါ’

‘ထမင်းတော့ လာစားဖြစ်အောင်စားပါအေ၊ ကျုပ်သားဖိုးက ရေထမ်းတာမြင်ချင်လို့ပါ၊ ဒီကနေ့ မိဂွတ်တို့အိမ် ထမင်းစားမှာဆိုတော့

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

၁၁၇

မိဂွတ်အစ်ကို ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် ရေတွင်းကြီးပါ အိမ်ကိုထမ်းယူလာဖို့ လုပ်နေတယ်၊ သတင်းကြားလို့ပါတော့’

တင်မလတ်တစ်ယောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရပြန်တယ်။

သူမကို ဒီရွာကလူတွေ ဒီလောက်ပဲ အလေးထားကြပါသလား။

တောသူတောင်သားတွေ ရိုးသားပွင့်လင်း သံယောဇဉ်ကြီး ကြပုံကိုတော့ တင်မလတ်ကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။

ဂွတ်ထော်မတို့ အိမ်ရောက်တော့ တကယ်ပဲရေတွေ လျှံနေတယ်။

ခြင်မကိုက်တစ်ယောက် ခြင်မကိုက်နိုင်လောက်အောင် အရေပြားထူလှတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကြီးက ချွေးတဒီးဒီးကိုယိုစီးလျက် တန်းလန်းကပဲ နောက်ထပ်ရေလိုရင်ခပ်ပေးဖို့ စောင့်နေတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ဂွတ်ထော်မအမေ ဒေါ်မေစိန်ကလည်း တင်မလတ်ကို ပြောပြန်ရော...

‘သမီးကို ကျေးဇူးတင်တာကွဲ့၊ အဒေါ်သား မောင်ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် ဒီတစ်သက်လက်ကြောတင်းမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ ဒီကနေ့ကျမှပဲ ငါ့သားလက်ကြောတင်းလှချည်လား၊ တစ်ရွာလုံးချိုးမယ့်ရေကို တစ်ယောက်တည်းကုန်အောင် ခပ်နိုင်တယ်လို့ ချီကျူးနေတာ’

ခြင်မကိုက်တို့ကတော့ အေးဆေးပဲ။

ခုခပ်ထားပြီးတဲ့ ရေမလုံလောက်ရင် ထပ်ပြီးခပ်ရုံပေါ့။

ဂွတ်ထော်မ၊ ကင်းမဲ့၊ ပန်းဝေဝေတို့ ရေချိုးပြီးတော့လည်း

သနပ်ခါးက သွေးပြီးသား။

ဒါပေမယ့်...

‘ဟယ်... ကိုကို မန်ကျည်းခေါက်တွေ သွေးထားတာ ဘာ လုပ်ဖို့လဲဟင်’

ခြင်မကိုက် ဇက်ပုသွားတယ်။

‘ငါ သနပ်ခါးသွေးခဲ့တာပါဟ’

‘အဲဒါ... သနပ်ခါးမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးအိပ်ခါနီး မျက်နှာ အသားချောအောင် သွေးလိမ်းတဲ့ မန်ကျည်းခေါက်တွေ’

အမှတ်အပြည့်ယူဖို့ အားခဲထားတဲ့ ခြင်မကိုက်ခမျာ ဒီတစ်ပွဲ တော့ ဘာအမှတ်မှ မရတော့ဘူးပေါ့။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ ရယ်သံကို မကြားရဲလို့ ခြင်မကိုက်တစ် ယောက် ရေထမ်းတဲ့တံပိုးကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ရေတွင်းဖက်ကို ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ ဖင်ချွန်းနဲ့ ဆုံတော့မှ...

‘ဟေ့ကောင်... ခြင်မကိုက် ထမ်းပိုးကြီးနဲ့ ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘ရေထမ်းနေတာလေကွာ’

‘နင် ရေထမ်းတာကလည်း ထမ်းပိုးကြီးပဲ၊ ပုံးလည်း မပါ ဘူး’

‘အဲ’

ခြင်မကိုက် အိမ်ဘက်ကိုပြန်ပြေးပြီး ရေပုံးယူရတာပေါ့။ သူ့ခမျာ အရေပြားထူလို့ ခြင်မကိုက်နိုင်ရင်သာနေမယ်။ မျက်နှာတော့ ပူတတ်သား ရှက်တတ်သား။

ကင်းလိပ်ချောကလည်း တင်မလတ် ခြင်မကိုက်တို့အိမ်မှာ ထမင်းစားမယ်ဆိုလို့ သူတို့အိမ်နားမှာလာပြီး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေ တယ်။

ပေါ်ပေါ်တင်တင်လည်း မသွားရဲဘူး။ မနက် အစောကြီးက တည်းက အနီးအနားမှာ ရောက်နေတာ။

ခြင်မကိုက် ရေတစ်ထမ်းပြီးတစ်ထမ်း ပြေးလိုက်ထမ်းလိုက် လုပ်နေတာလည်း သူမြင်တယ်။

တင်မလတ်တို့ ခြင်မကိုက် အိမ်ဝင်သွားတာလည်း သူမြင်တာ ပဲ။

ဒါပေမယ့် သူဒီအိမ်ကို မဝင်ရဲဘူး။

ခုနေမျှား သူလက်ဖျားခြေဖျားတွေ သွားစမ်းမိရင် အေးစက် နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။

ခါတိုင်းဆို နှုတ်သွက်လျှာသွက် ခြေသွက်လက်သွက်တဲ့ ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် အခုတင်မလတ်ရှေ့တောင် မသွားရဲ လောက်အောင် လက်နွေး၊ ခြေနွေး၊ နှုတ်နွေး၊ လျှာနွေး၊ အကုန်နွေး ဖြစ်သွားပါရော။

အချစ်နတ်ဖမ်းစားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။

‘ဟော... ကင်းလိပ်ချောပါလား၊ နင့်ကို ဒီနားမှာတွေ့နေတာ ကြာပြီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲဟဲ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဘုန်းကြီးပျံ့အတွက် ယိမ်းတိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ပိုးမလို့ထင်တယ်’

‘ဟိုက်... ဒေါ်စိန်မောင်းကြီးပါလား’

ကင်းလိပ်ချော တွန့်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီပါးစပ် ကြီးနဲ့ တွေ့သွားလို့ကတော့ ရပ်သိရွာသိ ဟိုးလေးတကျော်ပဲ။

‘ဟဲ ဟဲ... မဟုတ်ပါဘူး အနီးစိန်ရာ၊ ဟိုလေ ခြင်မကိုက်ကို တွေ့မလားလို့ပါ’

‘ဪ... ဖိုးတုတ်ပြောတာလား၊ ဒီကောင်ရေထမ်း ထမ်း ဟောဟိုမှာ ဟိုမှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

ကင်းလိပ်ချော ခြင်မကိုက်ဆီကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်း လာတယ်။ ခြင်မကိုက်ကတော့ ရေထမ်းလာတာများ ရွှေထုပ်ကြီး ထမ်းလာရသလိုပဲ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလို့ဝါလို့။

ဒါကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ ကင်းလိပ်ချော နည်းနည်းတော့ ကြည့်လို့
ကိုမရ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

‘ဟေ့ကောင် ကင်းလိပ်ချော အတော်ပဲကွ၊ အိမ်မှာ ထမင်းလာ
စား’

ဟာ လိမ္မာလိုက်တဲ့ ခြင်မကိုက်။

ကြည့်စမ်း။

ဒီကောင်ပါးစပ်ကို ရွှေချထားရမယ်။

‘အေး... စားမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အချစ်တုံးကြီး၊ အချစ်ခဲ
ကြီး၊ အချစ်ကျောက်ဆိုင် ကျောက်သားကြီးရဲ့ ငါ့ကို ထမင်းစားဖိတ်ရ
တဲ့အတွက် ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာနဲ့
အမြန်ဆုံး ညားပါစေဗျား’

‘ဟေ့ကောင် အမြန်ဆုံးညားပါစေဆိုတော့ အမြန်ဆုံးသေ၊
အမြန်ဆုံးနတ်ပြည်ကို ရောက်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား ခွေးကောင်’

နှစ်ယောက်စလုံးရယ်ပြီး ခြံထဲဝင်လာကြတယ်။

ကင်းမဲ့တို့ အဖွဲ့ကတော့ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်လို့ ပြီးနေပြီ။

‘အားပါးပါး... လှလိုက်တာ’

ကင်းလိပ်ချောရင်ထဲ မြည်ဟီးသွားတာပေါ့။ တင်မလတ်က
မြန်မာလိုဝတ်ပြီး ပါးကွက်ကလေးနဲ့ တင့်တယ်လိုက်တာ။ ကင်းလိပ်
ချော တင်မလတ်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ။

အကြာကြီးမှ အကြာကြီး။

‘ညော်လုပ်ရင် ပြောကြပါဗျို့၊ ဘယ်သူ့နှာခေါင်းများ မီး
လောင်နေလဲ မသိဘူး’

ခြင်မကိုက်က ထအော်တယ်။ တင်မလတ်ကတော့ တစ်ချိန်
လုံးရှက်နေရတော့တာပါပဲ။

ကင်းမဲ့တို့ကလည်း တစ်ချိန်လုံးရယ်နေတော့တာပါပဲ။

‘ကိုခြင်မကိုက်ကလည်း မီးလောင်တာတွေ့ရင် ရေလောင်း
လိုက်ပေါ့’

ကင်းမဲ့က ပြုံးစိစိနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

‘နင့်အစ်ကိုရဲ့ နှာခေါင်းက ရေလောင်းရုံနဲ့ မရဘူး၊ ရေတွင်း
ထဲ စိမ်ထားမှဟ’

‘ဟာကွ... ဒီကောင်’

‘ဟော... ဟော... ရှက်ရမ်းတွေ ရမ်းကုန်ပြီ၊ လုပ်မနေနဲ့
ဟေ့ကောင်၊ ပေါ်တင်ကြီးတွေ အကုန်သိတယ်၊ ကဲပါလာ ထမင်းစား
ကြရအောင်’

ထမင်းစားကြတော့ မိန်းကလေးတွေက တစ်ဝိုင်း၊ ကင်းလိပ်
ချောနဲ့ ခြင်မကိုက်အပြင် ထမင်းဝိုင်းကို ခါတော်မီရောက်လာတဲ့
ဖင်ချွန်းတို့က တစ်ဝိုင်းစားကြတာ။

‘မလတ်တို့သင်္ဘော ဒီမှာလာပျက်တာ ဒီရွာမှာ ကြက်တွေ
ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လား မသိဘူးနော်’

တင်မလတ်ကပြောတော့ ဂွတ်ထော်မက...

‘ကြက်ငှက်တုတ်ကွေးတုန်းကလောက် အခြေအနေမဆိုးပါ
ဘူး မလတ်ရယ်’

‘မလတ်တော့ အားတောင်နာလာပြီ’

‘မနာနဲ့ စားသာစား၊ မကြာခင် မလတ်လည်း ကင်းမဲ့တို့
ရွာသူဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ’

ကင်းမဲ့အပြောကို ဂွတ်ထော်မက...

‘နင့်ဟာက ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာဆိုတော့ မကျိန်းသေလိုက်တာ
ဟာ’

‘အို... တော်... ကျိန်းသေအောင် ကိုယ်လုပ်လို့မှ မရတာ၊
လုပ်မယ့်သူက တစ်ယောက်’

‘ကင်းလိပ်ချော... မင်းလည်း ညှစ်အားလေးဘာလေး ညှစ်ဦး
နော်’

‘ငါက ဘာကိုညစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းကြီးဒေါ်ကြီးကို ညစ်ရမှာလား’

‘ငါကြီးဒေါ်ကြီးကိုတော့ ညစ်လို့မရဘူး၊ ခင်သန်းကိုပဲ မင်းညစ်ချင်သွားညစ်ချေ’

ခြင်မကိုက်အပြောကို ဖင်ချွန်းက ပါဝင်ပြီး...

‘ဒီအခြောက်မကို သူကညစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ကိုဟိုက ညစ်သွားလို့ မျော့ မျော့ပဲကျန်မှာ’

‘ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့နော် ကိုကို’

ကင်းမုံက တစ်ဖက်ဝိုင်းကနေ ထမင်းထထည့်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေး’

ထမင်းစားပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ လှေတစ်စီးယူပြီး လမုချောင်းအတိုင်း အပျော်လျှောက်လှော်ကြတယ်။

သူတို့ လှေစီးနေတုန်းမှာပဲ ပဲ့ချိတ်စက်လှေတစ်စီး ခပ်ပြင်းပြင်းလေး မောင်းလာပြီး ဗျိုက်တောရွာဖက်မှာ ကပ်တာ။

‘ဟော... အော်လံတွေပါလာပြီ’

ဘယ်သူက စအော်လိုက်တယ် မသိဘူး။

အော်လံတွေပါလာတဲ့ သတင်းက တစ်ခဏချင်း ပျံ့ကုန်ရော။

စက်လှေကြီးပေါ်က အသံချဲ့စက်နဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေကို ကမ်းပေါ်မှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ ထမ်းစင်ပေါ်တင်ကြတာပေါ့။

ထမ်းစင်ကို ရှေ့နောက် လူနှစ်ယောက်ထမ်းပြီးတာနဲ့ အများပရိတ်သတ်တောင်းဆိုချက်အရ စက်ကိုဖွင့်ပေးရတယ်။

‘ပန်းနွယ်ကစိမ်း××× ပန်းနွယ်ကစိမ်း×××’

ပန်းနွယ်က နှစ်ချက်ပဲစိမ်းလိုက်ရရှာပါတယ်။

ပထမတစ်ချက်မှာတော့ ကမ်းခြေတွေမှာ ငါးခွဲရာကစွန့်ပစ်တဲ့

အူသိမ်အူဖျင်းတွေကို လိုက်စားသောက်နေကြတဲ့ နှစ်ရွာစာရှိရှိသမျှ ခွေးတွေကကြောင်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ကြတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် ပန်းနွယ်ကစိမ်းတော့ ခွေးတွေသံပြိုင်အူပြီး ရမိရာရာတွေ လျှောက်ပြေးတဲ့ ခွေးကပြေး။ အော်လံထမ်းလာတဲ့ အထမ်းသမားတွေဘက်ကို ပြေးတဲ့ခွေးကပြေးနဲ့ ပွက်လောကို ရိုက်ကုန်ရော။

အော်လံထမ်းထားတဲ့ ဘပုနဲ့ဖိုးဇော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ နဂိုကတည်းက ခွေးကြောက်တဲ့ လူတွေကိုး။ တစ်ချိုးတည်း ပြေးကြတော့တာပေါ့။

တင်မလတ်တို့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်ရင်း မောရင်း လှေကို ရွာတွင်းဘက်ထိ လှော်သွားကြတယ်။

ရေစစ်ချိန်ဆိုတော့ ရွာထဲက ရှုခင်းတွေကို လှေပေါ်က မမြင်ရဘူး။

ဒါကြောင့် လှေကို ကမ်းကပ်ပြီး တက်လာကြတော့မှ ရိတ်သိမ်းပြီးခါစ လယ်ကွင်းတွေကို မြင်ကြရတာ။

‘လယ်ကွင်းတွေက အကျယ်ကြီးပဲနော်’

တင်မလတ်က လယ်ကွင်းတွေကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩပြောတယ်။

‘ဒီလယ်တွေက သိပ်မကျယ်ဘူး မလတ်ရဲ့၊ ဒီကထွက်တဲ့ စပါးတွေက ဒီနှစ်ရွာစာထက် နည်းနည်းပဲပိုတယ်’

ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာဆိုတာ လယ်ယာလုပ်ငန်းထက် ငါးဖိ၊ ငါးခြောက်စတဲ့ ငါးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ကြတာ။ အခုကာလမှာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ နိုင်ငံခြားပို့ကြရတော့ ငါးလုပ်ငန်းက ဦးစားပေးဖြစ်နေပြီလေ။

‘ဒါဆို လယ်ယာလုပ်ငန်းကရော’

‘လယ်ယာလုပ်ငန်းလည်း တိုးတက်လာတာပါပဲ၊ အခုဆိုရင်

စက်မှုလယ်ယာဖက်ကို ကူးပြောင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ'

သူတို့ လယ်ကွင်းထဲမှာ လျှောက်လာကြတုန်း ကိုင်းတောတွေ ထူနေတဲ့ နေရာကိုတွေ့တော့ တင်မလတ်က...

'ဒီကိုင်းပင်တွေကို ခုတ်ထွင်ပြီး စိုက်ပျိုးရင် ရနိုင်ပါ့မလား'

'ဒီလယ်က သဲဆန်တဲ့ မြေတွေဆိုတော့ စပါးက သိပ်မဖြစ် ဘူး၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး၊ မုန်လာဥလို ဥအသားပေး အပင်တွေကို စိုက်နိုင်ရင်တော့ ရနိုင်မယ်လို့ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးတယ် မလတ်ရဲ့'

'ဒါဆို ကိုသိန်းဖြူလည်း ကင်းငှားမစောင့်ဘဲ ဒီကိုင်းပင်တွေ ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ကြက်သွန်၊ အာလူးစိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော်'

ကင်းလိပ်ချောစိတ်ထဲ ပျော်သွားတယ်။ တင်မလတ်က သူ့ကို ဂရုစိုက်တာကိုး။ တော်ပြီ။

ဒီညကစပြီး ကင်းငှားမစောင့်တော့ဘူး။ ကိုင်းပင်တွေကို ခုတ်ပြီး အာလူး၊ ကြက်သွန်စိုက်မယ်လို့ ကင်းလိပ်ချောစိတ်ကူးလိုက် တာပေါ့။

'သူက ကိုသိန်းဖြူ မဟုတ်ဘူး ကင်းလိပ်ချောဗျ မတင်မ လတ်ရဲ့၊ သူတို့အမျိုးက ကင်းမျိုး သူတို့အဖိုးက ဦးအိုင်ကင်း ခေါ် ကင်းမြီးကောက် သူ့အဖေက ဦးကင်းမလက်မည်း သူ့အမေက ဒေါ်ဆ နွင်းမကင်း'

'ကဲ... တော်ပါတော့ ကိုဖင်ချွန်းကလည်း ကင်းမဲ့တို့ ရာဇဝင် ကိုသာ ခင်းနေတာ သူ့ကျတော့ ဘာလုပ် ဖင်ချွန်းဖြစ်သွားလည်းဆို တာ မပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်'

'အမယ်နာတယ်ပေါ့၊ နင်က နောက်ဆုံးလေ ဒါကြောင့် ကင်းမဲ့ ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ကင်းမျိုးဆက်က မှုဝါးလာလို့လေ'

'ကိုဖင်ချွန်းနော်'

ကင်းမဲ့က ဖင်ချွန်းကို လိုက်ရိုက်ပါလေရော။ တင်မလတ်ဆို

မျက်လုံးပြူးပြူးလေးတွေ မှိတ်သွားတဲ့အထိ ရယ်နေတာ၊ ကင်းလိပ် ချောကတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ အကောင်အထည် ဖေါ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ။

'အင်း... ဂွက်ထော်မရေ တို့ရွာမှာတော့ ကြက်သွန်ခင်းတွေ အာလူးခင်းတွေ ပေါ်လာဦးတော့မှာပဲ'

ကင်းမဲ့က သူ့အစ်ကိုကို ကြည့်ပြီးပြောတာ။

'သေချာတာပေါ့၊ တို့အစ်ကိုလည်း ကြက်သွန်ခင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ငါတော့ တောင်ကုတ်ရောက်ရင် ကြက်သွန်နဲ့ အာလူးဒိုင်ဖွင့်ထားတော့မယ် ကင်းမဲ့ရေ'

ဂွက်ထော်မရေ စကားအဆုံး အားလုံးရဲ့ ရယ်သံလေးတွေက ကိုင်းတောကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေပြေညှင်းနဲ့အတူ ဟိုးကောင်းကင် ယံထိ ပျံသွားပါတော့တယ်။

ကင်းလိပ်ချောက ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ထားပေမယ့် သူ့စိတ်ကူး ထဲမှာတော့ ကြက်သွန်ခင်းတွေ၊ အာလူးခင်းတွေကို နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီး အိပ်မက်မက်နေပြီလေ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ခုပဲ ဦးလေးဦးဘအုန်း အိမ်ကိုပြေးပြီး ကျုပ်က ကင်းငှားမစောင့်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်တာ။

တင်မလတ်တို့အဖွဲ့ လှေစီးပြီး သင်္ဘောရှိရာကို ပြန်လာကြ တော့ သင်္ဘောပေါ်က ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး တင်မလတ်ကို မျက်လုံးဒေါက် ထောက် ကြည့်နေတယ်။

တင်မလတ် လှေကားပေါ်အတက်မှာ ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ပခုံးကို အားပြုကိုင်ပြီး တက်တာကို မြင်ရတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်သိပ်ပြီး ဘဝင် မကျချင်ဘူး။

ဒေါ်ကြင်စိန်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်ရုံနဲ့ပဲ ကင်းလိပ်ချောဟို့ သင်္ဘောပေါ်မတက်တော့ဘဲ ကမ်းပေါ်ကနေ ပြန်ကြတာ။

တင်မလတ်က သူ့လက်ဝါးဖွေးဖွေးလေးကို ဝှေ့သမ်းပြီး နှုတ်

ဆက်တော့ ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားစေခဲ့တာကို ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲလေ။

ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ယုန်သူငယ်လို ဖြူစင်ပြီး မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကလေးလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံလေးကလည်း တင်မလတ်ရဲ့ နှလုံးသားကို မဖိတ်ခေါ်ပဲ အတင်းဝင်ရောက် နေရာယူ နေတာကိုရော ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲလေ။

* * *

အခန်း (၉)

တင်မလတ် အဆူခံထိထားလို့ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလို့မရဘူး ဖြစ်နေတုန်း ဝှက်ထော်မနဲ့ ကင်းမဲ့တို့ ရောက်လာကြတယ်။

‘မလတ်ရေ... လာကြည့်ပါဦး၊ ရွာနှစ်ရွာလုံးမှာ ယာသမားတွေ စိုက်ခင်းသမားတွေ တိုးကုန်ပြီ’

‘ဘာ... ဘာပြုလို့လဲဟင်’

‘အနှစ်နှစ်အလလက ပစ်ထားခဲ့ကြတဲ့ ကိုင်းတောတွေကို ရှင်းပြီး မြေရိုင်း၊ မြေကွက်တွေကို ဖော်နေကြပြီလေ’

‘ဒါဆိုရင် ကင်းမဲ့တို့ရွာတော့ ကြီးပွားတော့မှာပေါ့’

‘ရွာကြီးပွားတာ မကြီးပွားတာ မသိဘူး၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ပန်းပဲဆရာဦးခွေးနီကတော့ စီးပွားဖြစ်နေပြီ၊ ဓားတွေ၊ ပေါက်တူးတွေ၊ ပေါက်ပြားတွေ ရောင်းရလွန်းလို့လေ’

‘ဒါဆို မေမေရေ... သမီးသွားကြည့်မှ ဖြစ်မယ်၊ မနေ့ညနေက သမီးက သူတို့ကို မြေပွပ္ပမှာ အာလူးနဲ့ ကြက်သွန်တွေ စိုက်ဖို့ အကြံပေးလိုက်တာ၊ ဒီကနေ့မှာပဲ ရွာသားတွေက လက်ငင်းလုပ်နေကြပြီတဲ့၊ သမီးလည်း သွားပြီး အားပေးပါရစေနော်... မေမေနော်’

‘ကဲ... သွားပါတော်... သွားပါ၊ ငါဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေခဲ့တော့မယ်’

‘ဖေဖေရှိသားပဲ မေမေရဲ့’

တင်မလတ် ချက်ချင်းပဲ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းသွားပြီး လိုက်သွားတော့တာပေါ့။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကတော့...

‘ညည်းတို့ သားအဖကိုတော့ ဘာမှကို မပြောချင်တော့ဘူးဟေ့၊

ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြပေတော့’တဲ့။

‘မင်းကလည်းကွာ သမီးက မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်နေတာကြနေတာပဲ’

‘မဟုတ်တရုတ်တွေတော့ မလုပ်ဖူးပေါ့တော်၊ သမီးမွေးထားတာ အဖော်အလှော်လေးများ ရမလားအောင့်မေ့ပါတယ်။ သမီးက ကိုယ့်ဖက်ကို မပါဘူး။ ဒီရွာက လူတွေကိုပဲ မအေထက်ပိုပြီး ခင်တွယ်နေတယ်။ မဖြစ်ပါဘူး မြို့ပြန်ရောက်ရင် ယောက်ျားရှာပြီး ပေးစားမှပါပဲ’

‘မင်းနှယ်ကွာ တို့သမီးက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမှ မဟုတ်တာ၊ ပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့’

‘ဟင်းရွက်ကန်စွန်း မဟုတ်လို့ ခက်နေတာပေါ့ရှင်၊ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းသာဆိုရင် အလိုရှိတဲ့အချိန် နူးပြီး ကြိုက်ဈေးနဲ့ရောင်း မစွဲသေးရင် ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားလို့ရတယ်။ ရှင့်သမီးကျတော့ မိဘစီမံရာကို မနာခံဘူး။ ပြောစကားလည်း နားမထောင်ဘူး’

‘ဘွဲ့တောင်ရပြီးနေပြီပဲကွာ၊ သူ့အပေါင်းအသင်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာလည်း ရှိဦးမှပေါ့’

‘သူ့အပေါင်းအသင်း ဆိုတာကရော ဘာအဆင့်အတန်း ရှိလို့လဲရှင့်’

‘ဟ... မင်းဒီလို မပြောရဘူးလေ’

ဒီအချိန်မှာ ဦးကျော်စိုးတို့ လှေတစ်စီးနဲ့ ကူးလာတာကိုတွေ့လို့

လင်မယားနှစ်ယောက် အခြေအတင်စကားရည်လုပ္ပဟာ ဒိုင်ပွဲမရပ်ရဘဲ သရေကျသွားကြတယ်။

* * *

ရွာပြင်မှာတော့ ကာလသားတွေ လုပ်ငန်းစနေကြပြီ။ ကိုင်းတောကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ဝါးလုံးတွေစိုက်။

တိုင်ထိပ်တွေပေါ်မှာတော့ ကိုယ့်အိမ်က အင်္ကျီတို့ ပုဆိုးတို့ အဝတ်စ တစ်ခုခုကို ချည်ထားကြတယ်။ အမှတ်အသားပေါ့။

ကိုယ့်ခုတ်ထွင်နိုင်မယ့် အတိုင်းအတာအထိသာ တိုင်ကိုစိုက်ကြတာ။ ကိုယ့်ဧရိယာအတွင်းမှာ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် ခုတ်ထွင်စိုက်ပျိုးကြပေါ့။

အလယ်ခေါင်နေရာ ရတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ဝင်လမ်းထွက်လမ်းကလေး လုပ်ပေးရတာပေါ့။

မနက်လင်းအားကြီး အချိန်ကစပြီး ခုတ်ကြ ထွင်ကြတာ၊ ဆယ်နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ကိုင်းတောကြီး တစ်ဝက်ကျွတ်သွားပြီ။

ကင်းလိပ်ချော ယူလိုက်တဲ့ အကွက်တွေက ကိုင်းပင်တွေအများကြီးပဲ။ သူလက်ဖျံလောက်ရှိတဲ့ အပင်တွေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ခုတ်တဲ့ အခါကျတော့ ပေါက်တူးဒဏ်၊ ဓားဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြပါဘူး။ တစ်ချက်ခုတ်လို့ မပြတ်ရင် နောက်တစ်ချက်ဆို ပြတ်သွားတာပါပဲ။

ကင်းလိပ်ချောအမေ ဒေါ်ဆန္ဒင်းမကင်းကလည်း ခုတ်ပြီးသား အပင်တွေကို နီးရာမှာ စုပုံပေးတယ်။

ကင်းလိပ်ချောအဖေ ဦးကင်းမလက်မည်းကြီးကတော့ ခုတ်ရင်းက သူမီးသွေးဖုတ်လို့ရမယ့် အပင်ပါလားလို့ လေ့လာနေတယ်။

‘မင်းအပင်တွေက မီးသွေးမရပါဘူး သားရာ’

‘ဒါပေမယ့် ခြံစည်းရိုးတော့ ရပါတယ် ဦးကြီးရဲ့’

နောက်ဖက်ဆီမှ တင်မလတ်ရဲ့ အသံကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

‘ဪ... သမီးကလေး လာအားပေးတာလားကွဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ’

ပြောပြီး တင်မလတ်က ကင်းလိပ်ချောနားကို ကပ်ကာ...

‘ကိုသိန်းဖြူ နောက်ကို ဒီကိုင်းတွေကို အချွန်ရအောင် ခပ်စောင်းစောင်းလေးခုတ်လို့ မရဘူးလား ဒါဆို ခြံစည်းရိုးလုပ်လိုရတာပေါ့’

‘ရတယ်... ရတယ်’

ကင်းလိပ်ချော တင်မလတ်ကို မကြည့်ရဘဲ ပြန်ဖြေအပြီးမှာ ကိုင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို စောင်းစောင်းလေး လွှဲခုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ။

‘ယောက်ျားxxx ဘသား ရုန်းလိုက်ပါတအားxxx’

သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖင်ချွန်း။

‘ဟေ့ကောင်... ကိုင်းလေး ဘာလေး မခုတ်ဘဲ မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ခုတ်နေတယ် သူငယ်ချင်း၊ တစ်ရွာလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်နေတယ် ထင်လို့လား’

‘မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းက လပ်လျှား လပ်လျှားလုပ်နေသလားလို့’

‘အပိုတွေ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အတူတူချင်းတွေ မင်းလုပ်ရင် ငါတို့လည်း လုပ်ပြီးသား၊ မင်းမလုပ်ရင် ငါတို့က ပျင်းတယ်’

ကင်းလိပ်ချောနဲ့ ဖင်ချွန်းတို့ အချီအချပြောနေကြချိန်မှာ တင်မလတ်က ဝှက်ထော်မနဲ့ ကင်းမုံကို လက်တို့ခေါ်ပြီး ကိုင်းတောထဲက ထွက်သွားတယ်။

သူတို့ ဦးမျိုးမြင့်ရဲ့ ကုန်မစုံတစုံဆိုင်ကို လာကြတာ။

‘ဪ... လာကြ... လာကြ တူမတို့ ဘာအလိုရှိပါသလဲ’

ဦးမျိုးမြင့်မိန်းမ ဒေါ်ချူချာကပါ ပျူပျူငှာငှာနဲ့...

‘လာကြည့်မတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ’

‘ကော်ဖီမစ်ယူမယ် အစ်မ’

‘ဘယ်နှစ်ထုတ်ယူမလဲကွဲ့’

‘အထုတ်နှစ်ရာလောက်ပေးနော်၊ ပြီးတော့ ဗူးနို့ဆီ ငါးလုံးလောက်ပေး၊ နောက်ပြီးတော့ လက်ဖက်ခြောက် အထုတ်ကြီးတစ်ထုတ်ပေးနော်’

တင်မလတ်က သူစိတ်ကူးနဲ့သူ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြောတော့ ဦးမျိုးမြင့်မိန်းမက တစ်ခုချင်း လိုက်ယူပေးနေတာပေါ့။

ဦးမျိုးမြင့်ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ တင်မလတ်တို့ သုံးယောက် ရွာဦးကျောင်းကို လာခဲ့ကြတာ၊ မနက်ဆယ်နာရီကျော်ကျော် ဆိုတော့ ဆရာတော်နဲ့ ဦးဇင်၊ ကိုရင်တွေ ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးကြသေးဘူးလေ။

ကင်းမုံက တင်မလတ်ကို ဆရာတော်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ တင်မလတ်က ကော်ဖီမစ်ဆယ်ထုတ်နဲ့ ဗူးနို့ဆီတစ်ဗူးကို ကပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက အိုးကြီးငှားဖို့ကို လျှောက်တယ်။

မကြာမီမှာပဲ တင်မလတ်တို့ အဖွဲ့နဲ့ ကိုရင်လေးတွေဟာ ရေနွေးကျိုနေကြပြီ။ ကပ္ပိယလုပ်နေတဲ့ ကိုပေစီလည်း ပျိုက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုန်းကြီးဆီ အလည်လာရင်းရောက်နေတာနဲ့ သူကပါ ဝိုင်းကူညီညာ လုပ်ပေးတာပေါ့။

ကိုပေစီခမျာ လက်တုန်ခြေတုန်နဲ့ပဲ ရေနွေးအိုးတည်တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဝင်ကျနေတာ။ ဒါကို တင်မလတ်ကတွေ့တော့...

‘ဒီအစ်ကိုကြီးက လေဖြတ်ထားတာ ထင်တယ်’

‘လေဖြတ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ အရက်ပြတ်ထားတာပါ၊ မြန်းစားကြီး ဖြတ်လိုက်တော့ ခုလို ဖြစ်နေတာ’

‘ဒါဆိုလည်း မျှင်းပြီးတော့ နည်းနည်းချင်း ဖြတ်ကြည့်ပါလား’

ကိုပေစိက ခေါင်းခါပြပြီး...

‘ဒီအသက်သေမယ်ဆိုလည်း အသေခံပါ့မယ်၊ မသေဘဲ အခုလို ဝေဒနာတွေ ခံနေရမယ်ဆိုလည်း ဒီဒုက္ခကိုပဲ ခံစားပါတော့မယ်၊ အရက်ကိုတော့ မသောက်တော့ပါဘူး မမလေးရယ်’

ကိုပေစိကကားကြောင့် တင်မလတ်အရမ်းသနားသွားတာပေါ့။

‘ဒီရေဇွေးတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်’

‘ကော်ဖီမစ်ဖျော်ပြီး ကိုင်းခုတ်နေတဲ့ လူတွေကို တိုက်ဖို့ပါ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကူပါရစေ၊ အမှန်က ကိုင်းခုတ်တဲ့ အလုပ်ကို ဝိုင်းလုပ်ချင်တာ၊ ဓားမကိုင်နိုင်တာနဲ့’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကောင်းသွားမှာပါ၊ ကိုယ့်စိတ်က ပြတ်တာပဲဟာ’

ရေဇွေးဆူတော့ ရွာသားတွေကို အလုပ်ခဏနားပြီး ရွာကျောင်းမှာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်လာစားကြဖို့ ကင်းမုံကို တင်မလတ်က အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။

ကင်းမုံက ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခမောက်ကြီးကို ယူပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်အလာ လမ်းမှာ ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့ တွေ့ရော...

‘ဟော... ကိုစိုးမြင့်၊ ကိုင်းခုတ်နေတာ မဟုတ်လား’

‘စောစောကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ခု မဟုတ်တော့ဘူးလေဟဲ့... ဟဲ့၊ နင်ဒီဘက်ကို သွားတာတွေ့လို့ လိုက်ချောင်းတာ’

‘ဘာ... ရှင်က ကျုပ်ခမောက်ဆောင်းပြီး ထွက်လာတာတွေ့တာနဲ့ တောထိုင်မယ်ထင်ပြီး လိုက်ချောင်းတာပေါ့လေ’

‘ဟာကွာ... ဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး မှုံလေးရယ်၊ အချော်မတွေးပါနဲ့’

‘အတွေးမချော်နဲ့ လုပ်စမ်းပါ၊ ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲပြော’

‘ဟိုလေ... ဟို မုံလေးကို ရည်းစားစကားပြောမလို့’

‘ဘာ... ရှင်နော် ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ တိုင်လိုက်မှာ’

‘နင့်အစ်ကိုကလည်း တင်မလတ်ကို ကြိတ်ပိုးနေတာပဲ၊ အုံပုန်းချစ်ဆိုတာကို သူကိုယ်ချင်းစာမှာပါဟာ’

‘တော်ပါ... လူတွေမြင်သွားလို့ ကျုပ်ကို တစ်မျိုးထင်ကုန်ဦးမယ်၊ ဖယ်သွားမယ်’

‘တစ်မျိုးထင်မှာကိုပဲ ငါက မျှော်လင့်နေရတဲ့ သူပါ မုံလေးရယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မှာလဲဟင်’

‘ဒီလိုပဲ တုန့်ပြန်မှာပေါ့’

ကင်းမုံ ဗာဂျာစီးမြင့်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ခမောက်ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာကိုတောင် မကောက်တော့ဘူး။

ဗာဂျာစီးမြင့် ကင်းမုံကျွတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ခမောက်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ကျောင်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

မကြာဘူး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကော်ဖီမစ်သောက်ဖို့ ကိုင်းခုတ်တဲ့ ရွာသားတွေ စုစုရုံးရုံး ရောက်လာကြတာပေါ့။ အလျှင်အမြန်ကတော့ တင်မလတ်လေ။

* * *

အခန်း (၁၀)

ဒီကနေ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဈာန်ပုဒ်တော်ကို ကျင်းပတယ်။
ရွာပြင်နားစာကျက် မြေကွက်လပ်ကြီးမှာ စင်ထိုးပြီး လုပ်ထားတာ။
အတော်အသင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ရှိသွား။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ထမ်းစင်ပေါ်တင်ပြီး
အကအခုန် အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေနဲ့ ထုတ်ယူလာပြီး ယာယီလင့်စင်စံ
ကျောင်းပေါ်မှာ တင်ထားကြတယ်။

ဇာတ်ကန်ထရိုက်တာကြီး ဦးပေါ်ထွန်းက သူ့ဇာတ်အဖွဲ့အား
ရက်နဲ့ တိုက်နေတာနဲ့ ဘုန်းကြီးပျံပွဲမှာ နှစ်ညလာပြီး ရုံသွင်းကပြမယ်
ဆိုတော့ ရွာသားတွေ ပျော်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။

အထူးသဖြင့် ယိမ်းအကတိုက်ထားကြတဲ့ လူတွေပိုပြီး ပျော်
ကြတယ်။

ဇာတ်ကန်ထရိုက်နဲ့ အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ညှိပြီး ရွာအကပိုင်း
တွေကိုလည်း ဇာတ်စင်ပေါ်မှာပဲ ကခွင့်ပြုတယ်။

နှစ်ရွာပေါင်းအင်တိုက်အားတိုက် ကျင်းပနေတဲ့ ဘုန်းကြီးပျံ
ပွဲတော်မှာ ကတဲ့လူတွေရော ဧယဉ်ကျားတဲ့ လူတွေရော များပြားလှတဲ့
ပွဲကြည့်ရွာသားတွေရော ချွေးသံတစ်ရွဲနဲ့ပဲ။

တီးဝိုင်းဆရာတွေဆို အင်္ကျီတောင်မကပ်နိုင်အောင် ချွေးတွေ
ရွဲနစ်နေတာ။

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

၁၃၅

ဘုန်းကြီးပျံ ပွဲခင်းထဲက အသံတွေကြောင့် သင်္ဘောပေါ်က
တင်မလတ်တစ်ယောက် နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရှာတာပေါ့။ သူ့မှာ
လူငယ်ပီပီ ရွာထဲဆင်းပြီး သူငယ်ချင်းသစ်တွေနဲ့ သွားချင်လာချင်
လည်ချင် ပတ်ချင်ရှာတာ။

သူမအမေဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကလည်း လုံးဝခွင့်မပြုဘူး ကင်းမဲ့
နဲ့ ဂွက်ထော်မတို့ သင်္ဘောပေါ်လာလည်ကြတာကိုး ဒေါ်ကြင်စိန်က
မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့...

‘ဒီနေ့ သမီးကို ဘယ်မှသွားခွင့်မပြုဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ သမီးတို့ကလည်း မလတ်ပျင်းနေ
မှာစိုးလို့ အဖော်ရအောင် လာကြတာပါ။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာပဲ စကား
ပြောကြမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကြိုက်တဲ့ ရွှေပုဒ်နံ့ခြောက်တွေလည်း
ယူလာပါတယ်။ ဒီမှာ...’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး အတော်ကလေး တွန့်သွားတယ်။ သူက
သားသမီးဇောကပ်ပြီး ရန်ထောင်စကားပြောပေမယ့် သမီးနဲ့ ရွယ်တူ
ကလေးတွေက လိမ်မာရေးခြားစကားနဲ့ တုန့်ပြန်ပြီး လက်ဆောင်တွေ
ပါ ယူလာကြတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ရှက်သွားတာပေါ့။

လူကြီးရှက်တော့ ရယ်ဆိုသလို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ရင်း...

‘အဒေါ်ကလည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပေါ့ကွယ်၊ ဒီကနေ့
ရွာမှာ ပွဲရှိတယ်ဆိုတော့ ရွာကလူတွေမလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ’
‘လာမှာပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ ညဘက်ကျရင်လည်း သမီးရဲ့
ကိုကိုတို့အဖွဲ့က လှေနဲ့လာစောင့်ပေးကြမှာပါ’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး အံ့သြသွားတယ်။

‘ဟို... ကင်းလိပ်ချောဆိုတဲ့ သူငယ်လားကွဲ့’

‘အို... မေမေကလည်း ကိုသိန်းဖြူပါ’

တင်မလတ်က အားနာပါးနာနဲ့ ဝင်ပြောလိုက်တော့ ကင်းမဲ့က
ရယ်ပြီး...

‘အတူတူပါပဲ မလတ်ရဲ့၊ ကင်းမဲ့တို့ အမျိုးဟာ ကင်းမျိုးပဲဟာ’
ကင်းမဲ့က စိတ်မဆိုးတဲ့ပြင် ရယ်ရယ်မောမောပင် ဝင်၍
ပြောလိုက်ပြန်တော့ တင်မလတ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။

တော်တော်လေးကို သည်းညည်းခံတတ်ရွာက လူတွေရဲ့ ဖြူ
စင်ရိုးသားမှုကို အတော်လေးကို လေးစားတန်ဖိုးထားမိပါရဲ့လေ။

‘သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောချင်ကြဦးနော်၊ ဒေါ်
ဒေါ်ခဏမှေးလိုက်ဦးမယ်’

ဒေါ်ကြင်စိန်က ကလေးတွေကို မျက်နှာပြရမှာ နည်းနည်း
ရှက်လာပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။

ဦးအောင်သာသည် ရွာဘက်ကို သွားချင်တာနဲ့ ခြေကိုဖုန်းပြီး
သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ တင်မလတ်ကတော့ ဂွက်ထော်မတို့
ကို သင်္ဘောခေါင်မိုးပေါ်ကို ခေါ်လာပြီး ထိုင်စကားပြောနေကြတယ်။

‘နင်တို့ အစ်ကိုတွေရော’

လို့ တင်မလတ်က မေးတော့...

‘ကိုင်းတောထဲမှာ’

‘ယိမ်းကနေတယ်’

ဂွက်ထော်မနဲ့ ကင်းမဲ့တို့ ပြိုင်တူဖြေမိကြတယ်။ တကယ်
လည်း ကင်းလိပ်ချောက သူများတွေ ပွဲခင်းထဲမှာ တဟားဟား တဟီး
ဟီး လုပ်နေချိန်မှာ ကိုင်းတောထဲ ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ ကိုင်းခတ်နေတာ။

ဂွက်ထော်မအစ်ကို ခြင်မကိုက်ကတော့ ယိမ်းကနေတာကိုး။

နှစ်ဦးပြိုင်တူ ဖြေမိလိုက်ကြပြီးမှ သုံးယောက်သား တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိ
လိုက်ကြတယ်။

‘အစ်ကိုသိန်းဖြူက အလုပ်တော့ အတော်ကြိုးစားတာပဲ
နော်’

‘ဒါက မလတ်ဒီရွာရောက်မှပါ၊ အရင်တုန်းကဆို အစ်ကိုတို့

များ ဘာမှလက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ကြဘူး၊ လူငယ်တွေဖြစ်ပြီး
ရပ်ရေးရွာရေးကိုလည်း ဘာမှလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွာရိုးလျှောက်ပြီး
ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေကြတာ၊ ခုမှ မလတ်ရဲ့ ဆုံးမစကားကြောင့်
ကိုကိုသာမကဘူး တစ်ရွာလုံးက လူငယ်တွေပါ အလုပ်လုပ်ကြတာ
ဒါကြောင့် မလတ်ကို တစ်ရွာလုံးက ချီးကျူးနေကြတာ’

‘ကင်းမဲ့မြှောက်တာနဲ့ မလတ်တော့ သိကြားမင်းကြီးဖင်နဲ့
ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိတော့မယ်’

‘ကင်းမဲ့ကိုကိုက ပျော်တတ် နောက်တတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်း
လည်း ကောင်းတယ်၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေလည်း မထားဖူးဘူး
မလတ်ရဲ့’

ကင်းမဲ့က အခွင့်ရေးရတုန်း သူ့အစ်ကိုအတွက် တင်မလတ်ကို
တွန်းပြီး ပို့နေတယ်။

ဂွက်ထော်မက...

‘နင်က မလတ်ကို ယောင်းမတော်ချင်နေတယ်ပေါ့လေ’

‘ဟုတ်တယ် ငါတစ်ခါတည်း အိမ်ခေါ်သွားတော့မှာ’

တင်မလတ်က စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်နေတော့ သူ့အစ်ကိုအတွက်
အခြေအနေကောင်းမှန်း ကင်းမဲ့ရိပ်မိတာပေါ့။

ကင်းလိပ်ချောကတော့ ကိုင်းတောထဲမှာပဲ ပေါက်တူးနဲ့
ပေါက်လိုက် ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်နဲ့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေတာ၊ သူတို့
မှတ်တိုင်စိုက်ထားတဲ့ ဧရိယာတွေ ကုန်ခါနီးသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။

ချွေးတွေကလည်း ထွက်သလားမမေးနဲ့ ရေချိုးထားသလိုပဲ။

‘ခဏနားလိုက်ပါဦးလား ကင်းလိပ်ချောရယ်’

အသံကြားရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျော်စိုးနဲ့ ဦးအောင်သာ
တို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘မင်းပွဲဘက် မသွားဘူးလား’

‘ကျွန်တော် အပျော်အပါးတွေ ဝါသနာမပါတော့ဘူး၊ ဒီကိုင်း

တွေကိုပဲ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး စိုက်ပျိုးရေးကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်တော့မယ်’

‘မင်းက ဘာစိုက်မှာတုန်း မောင်ကင်း၊ အဲ... ဘယ်သူကွဲ့’

ဦးအောင်သာကပြောတော့ ကင်းလိပ်ချောက...

‘ကျွန်တော့်မှာမည် သိန်းဖြူပါ ဦးလေး၊ အခုစိုက်မှာက ရာသီမရွေးသီးတဲ့ ခရမ်းပင်ကို မြေစမ်းခရမ်းပျိုးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ခရမ်းအောင်မှ တခြားသီးနှံတွေစိုက်ဖို့ လူကြီးတွေကလည်း ပြောထားပါတယ်’

‘အေး... ကောင်းကွာ၊ မင်းက အောင်သာသမီး တင်မလတ်ရဲ့ စကားကိုတော့ တော်တော်နားထောင်တာပဲကိုးကွ’

‘ဟာဗျာ... ဦးလေးကလည်း’

ကင်းလိပ်ချောက ဦးအောင်သာရှေ့မှာ ပြောလိုက်တာဖြစ်လို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဦးအောင်သာကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။

ကိုင်းတောကြီးကိုပဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေတယ်။

ကင်းလိပ်ချောဆီက ဦးအောင်သာနဲ့ ဦးကျော်စိုးတို့ လမုတောရွာဘက်ကို လျှောက်လာကြတုန်းမှာ လူတစ်ယောက် ကြိုးတစ်ခွေကို လည်ပင်းမှာစွပ်ပြီး အုန်းပင်ပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို တွေ့လိုက်ရလို့ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ကိုပေစိ။

‘ဟေ့... ပေစိ၊ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ အုန်းပင်ပေါ် ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ’

ဦးကျော်စိုးက လှမ်းမေးလိုက်တော့ အုန်းပင်ပေါ်ကို တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကိုပေစိက...

‘ခွဲကြိုးချသေမလို့ဗျာ၊ အရက်ကြောင့် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို မခံမရပ်နိုင်တော့လို့ အုန်းလက်မှာ ကြိုးချိတ်ပြီး ခွဲကြိုးချသေမလို့ဗျ’

‘ဟာကွာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပေစိရယ်၊ အုန်းလက်မှာ ချိပြီးမှ ခွဲကြိုးချရတယ်လို့ မတော်အုန်းလက်က မခိုင်လို့ ပြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အပင်ကဖြင့် မြင့်ကမြင့်သနဲ့’

‘ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ သေမထူးနေမထူးပါပဲ ဦးလေး ကျော်စိုးရယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခွဲကြိုးချသေဖို့ အဆင်ပြေအောင် ဦးလေးကျော်စိုးက လှေကားလေးတစ်ခုလောက် ငှားပေးပါလား၊ ကျွန်တော် အုန်းပင်မတက်နိုင်လို့ပါ’

‘ဟာ... ငှားပေးရမှာပေါ့ ပေစိရာ၊ တစ်ရွာတည်းသားတွေပဲ ငါလှေကားငှားပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ မင်းခဏစောင့်နေ၊ ဒီအတိုင်းတက်မနေနဲ့ဦး ပြုတ်ကျပြီး သေနေဦးမယ်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးကျော်စိုး’

ဦးကျော်စိုးနဲ့ ဦးအောင်သာတို့ ဆက်လျှောက်လာတော့ ပေစိအုန်းပင်ခြေရင်းမှာ လည်ပင်းက ကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး ထိုင်စောင့်နေတယ်။

အတော်ကလေးလှမ်းတော့ ဦးအောင်သာက...

‘ဟေ့ကောင်... ကျော်စိုး၊ ဟိုကောင်လေး သူ့ဘာသာသူ ခွဲကြိုးချသေဖို့ကို မင်းက လှေကားငှားပေးလိုက်ရင် မင်းကိုပါ အမှုပတ်နေမှာပေါ့ကွာ’

‘ဟာ... အေး ဟုတ်သားပဲ၊ လာလာအောင်သာ ပေစိကို ပြန်ပြောရဦးမယ်’

နှစ်ယောက်သား ကိုပေစိရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး...

‘ဟေ့ကောင်... ပေစိ၊ မင်းကို ငါခွဲကြိုးချသေဖို့အတွက် လှေကားငှားပေးလိုက်ရင် ငါ့ကိုပါ အမှုပတ်မှာပေါ့ကွာ၊ နင်အုန်းပင်မတက်တတ်ရင် လက်တွေခြေတွေ ကြိုးတုတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ဆင်းသေပါလား’

‘ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးကျော်စိုးရာ၊ ပင်လယ်က ရေငံ

တွေ့ပါ။ ကျွန်တော်က အင်ကို ကြောက်တယ်။ ထမင်းစားရင်တောင် ဟင်းကို ဆားထည့်ချက်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ဟို ဦးမျိုးမြင့်ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကြွက်သတ် ဆေး ရှိတယ်။ အဲဒါ သွားဝယ်ပြီး သောက်လိုက်ပါလား’

‘ပိုက်ဆံမရှိဘူးဗျ’

‘အကြွေးဝယ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ နောက်နေ့ပေးမယ်လို့ ပြော ပေါ့’

‘ဟာကွာ... ကျော်စိုးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း လဲ မသိဘူး၊ သူမများ ဝေဒနာကို တော်တော်ခံစားနေရတဲ့ ပုံပါကွာ၊ ဒီလိုလုပ် ငါတူ မင်းလည်း သေမနေနဲ့တော့ ဦးလေးသဘောထွက်လို့ ရရင် မင်းရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့၊ မင်းကို ရွာသာကြီးက စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကို ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တွေရှိတယ်၊ အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူတွေကို ဖြတ်ပေးတာ၊ မင်းလောလောဆယ်တော့ သည်းညည်းခံပြီး စောင့်ပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျား ပဲဟာ’

‘ဟာ... ဒါဆိုရတယ် ဦးလေး၊ စောင့်မယ် တကယ်နော်’

‘တကယ်ပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းစိတ်ကို တင်း ထားပေါ့’

‘ဒါဆို စိတ်ချ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် စိတ်ကိုတင်းပြီး ခံနေ မယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ကြိုးကို သွားပြီး ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဖိုးအေး ဆီက ငှားလာတာ၊ ဇွဲကြိုးချသေပြီးရင် မင်းကို အရက်တိုက်ပါမယ် ကွာလို့ ပြောလို့ သူလေ့ချည်တဲ့ ကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်တာ၊ သွားမယ် နော် ဦးလေးတို့’

ပေစိ ဦးကျော်စိုးနဲ့ ဦးအောင်သာရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားတယ်။ ခုတော့ တုန်တုန်ချီချီ မဟုတ်တော့။

အခန်း (၁၁)

‘ကိုကို... မနက်ဖြန် နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မလတ်ရွာဘက်ကို လာလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့၊ သူက သဘောပေါ်က ဆင်းခွင့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကနေ့တောင် ဆရာတော်ကြီးဈာပနကို ခဏလေး လေ့ လာချင်တယ်ဆိုပြီး မရမကပူဆာလွန်းလို့ ခဏပဲ ဆင်းရတာ’

‘ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ရည်းစားစကားပြောပေါ့၊ ဒီလို အူကြောင်ကြား လုပ်နေရင် တော့ ငတ်ဖို့အပြင် စကားပြောခွင့်ရဖို့ အဲဒီတစ်ရက်ပဲ အချိန်ရှိတာ ဖြစ်အောင်တော့ ညီမလေး စိစဉ်ပေးမယ်’

‘ငါဘယ်လိုပြောရမလဲ’

‘အာ... ဒါကတော့ ညီမလေးလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုကို ဟာ ကိုကိုပြောပေါ့၊ ကတည်း ဒီမှာဖြင့် ပွဲကို ထားခဲ့ပြီး သူ့ဟာမဆီကို နားသွားချရတာ ကာယကံရှင်က အံ့ပုန်းလုပ်နေတယ်။ တော်ကြာ ဒီပြင်လူနဲ့ ပါသွားမှ ဟိုက ကြိုက်တဲ့လူတွေ ဝိုင်းနေတာနော်’

ဟုတ်ပါ၊ ကင်းလိပ်ချော မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားတယ်။ မဖြစ် ဘူး ဒီကနေ့တော့ တင်မလတ်ကို ရည်းစားစကား ပြောဖြစ်အောင် ပြောဖို့ သံမိဌာန်ချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့...

ဒီသံဓိဌာန်ကို နှုတ်က တဖဗ္ဗရွတ်ဆိုရင်း ကျန်နေသေးတဲ့ ကိုင်းပင်တွေကို လွဲလွဲခုတ်နေတာပေါ့။

အဲဒီအချိန် ဘုန်းကြီးပျံပွဲတော်မှာတော့ ဆရာတော်ကြီးက ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအဖြစ် လွန်ဆွဲပွဲပါ ထည့်သွင်းခိုင်းလို့ မနက်ကစပြီး လွန်ဆွဲမယ့် ကြိုးတွေကို လိုက်ရှာထားကြရတယ်။

ပြီးတော့ ဟိုဘက်ရွာ ဒီဘက်ရွာ ဆွဲကြတာ။ ယောက်ျားတွေ ကတစ်ဘက်၊ မိန်းမတွေကတစ်ဘက် ဆွဲကြတာပေါ့။ အနီးအနားမှာ ရှိရှိသမျှ လူတွေ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာဘက်ကို ဝင်ဆွဲကြတယ်။

၎ ၎ ၎

ကင်းလိပ်ချောကတော့ သူ့သံဓိဌာန်ကို ရွတ်ရင်း ကိုင်းပင်တွေ ကို တစ်ပင်ပြီး တစ်ပင်ခုတ်ချနေတာ။

‘ငါသည် တစ်နေ့ အိုရမည်’

‘ငါသည် ဒီနေ့ ငါ့ချစ်သူကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတော့မည်’

‘ရွှိတ်... ဒုတ်’

‘ငါသည် တစ်နေ့ အိုရမည်’

‘ဟီးဟီး... ဟင်းဟင်း’

နောက်ဘက်က ရယ်သံတွေ ကြားလိုက်ရလို့ ရှက်ရှက်နဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့မှ တင်မလတ်နဲ့ ကင်းမဲ့ သူ့နောက်ကို ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရတာပေါ့။

‘ဟင်... ညီမလေးတို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ’

‘ကြာလှပြီ ကိုကိုပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်ပြီး ကိုင်းပင်တွေ ခုတ်နေတာတွေလို့ ဘာတွေများရွတ်နေတာလဲ ချောင်းပြီး နားထောင်နေကြတာ’

‘ဟာ... ကွာ’

ကင်းလိပ်ချော ရှက်သွားပြီး ကိုင်းပင်တွေကို ရမ်းရမ်းပြီး ခုတ်နေတာ ကင်းမဲ့က တင်မလတ်ကို ရှေ့ဘက်ကို တွန်းပို့လိုက်ပြီး...

‘ကဲ... ယောင်းမရေ၊ ကိုယ့်လူကိုယ် ကြည့်သာ ထိန်းပေတော့ ဟိုမှာ ရှက်ရမ်းရမ်းနေပြီ’

ပြောလည်းပြော ခုတ်ပြီးသား ကိုင်းပင်တွေ ကြားထဲက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

ဒီကနေ့ ဂွက်ထော်မက လွန်ဆွဲချင်တယ်ပြောလို့ ပါမလာတာ တော်သေးတာပေါ့။

‘ကိုသိန်းဖြူရယ်၊ ခဏအမောဖြေပါဦးလား’

တင်မလတ် အသံကြားရတော့မှ ကင်းလိပ်ချောရယ်ပြီး တင်မလတ်ရှိရာ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကွင်းစပ်က ထိန်ပင်ကြီးနားမှာ သွားထိုင်ကြတာပေါ့။

တင်မလတ်က ကင်းမဲ့နဲ့အတူ ဝယ်လာတဲ့ စီပလပ်ဗူးကို ကင်းလိပ်ချောကို လှမ်းပေးပြီး...

‘အမောပြေ သောက်လိုက်ဦးနော် ကိုသိန်းဖြူ’

ကင်းလိပ်ချောကတော့ သူ့ဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေတဲ့ တင်မလတ်ကို မကြည့်ပဲ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးလို့။

တင်မလတ် သစ်ပင်ကို မှီလိုက်တော့ ကင်းလိပ်ချောရဲ့ လက်မောင်းက သူမရဲ့ စပိုရှပ်အင်္ကျီလက်တိုအောက်က လွတ်နေတဲ့ လက်မောင်းသား အစ်အစ်ကလေးနဲ့ လာထိတယ်။

အဲဒီတော့ ကင်းလိပ်ချော ရင်ခုန်ရတာပေါ့။ လက်မောင်းသား အစ်အစ်ပျော့စိစိကလေးက ကင်းလိပ်ချောအချစ်တွေကို ဖောင်းကားလာစေသလားပဲ။

ဟုတ်မယ်။ အချစ် = ပျော့စိစိပေါ့။

‘ဒါနဲ့ ပျော့စိစိကို ကျွန်တော်ပြောရဦးမယ်’

‘ရှင်’

‘ဪ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို... ဟို မလတ်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ပါ’

‘ဘာများလဲဟင်’

တင်မလတ်က မျက်စကလေးချိုပြီး ကနွဲ့ကရဟန်နဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ကင်းလိပ်ချော။ အမလေးနော် ဟီးဟီး လို့ကို သူ့ရင်ထဲက ဆူပွက်အငွေ့ထွက်လာတဲ့ အချစ်တွေကို အထင်းအမြေကြီးကို မြို့ချရင်း...

‘ဟို... ဟို... ဟိုလေ ရည်းစားစကား’

‘ဘာကြီး’

‘ဪ... ရည်းစားစကားပါဆို’

‘ဟယ်... ကိုသိန်းဖြူကို ဒီစကားမျိုး ဘယ်သူပြောခိုင်းတာလဲဟင်’

‘ဟိုလေ... ကင်း... ကင်းမုံ’

‘ဟောတော်’

တင်မလတ် တကယ်အံ့ဩသွားရပြီးမှ ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို မနာအောင် လှမ်းထုတယ်။

‘ကြည့်စမ်း သူများခိုင်းတိုင်း လျှောက်ပြောတဲ့ လူကြီးပဲ၊ ပြောဦး... ပြောဦး’

‘အား... အား... ကြောက်ပါပြီ မလတ်ရဲ့၊ မထူပါနဲ့တော့’

‘ဒါဆို နောက်နောင် ပြောကြည့်ဦးမလား’

‘ပြောမယ် တစ်သက်လုံး ပြောဦးမှာ’

‘ဏဲ... ပြောဦး... ပြောဦး... ပြောဦး’

‘ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်’

တင်မလတ်ရဲ့ လက်သီးဆုတ် ပျော့စိစိအိအိကလေးတွေက

ကင်းလိပ်ချောရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်ကို ဂွမ်းဘတ်ကလေးတွေအလား မနားတမ်းကျရောက်လာတာ။

ဒါလည်း ပျော့စိစိနဲ့ အချစ်ရဲ့ လက်သီးမွှေးလေးတွေပါပဲ။ (ဟုတ်တယ်နော် ဟဲဟဲ...)

၎ ၎ ၎

တင်မလတ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာတဲ့ ကင်းမုံ ကိုင်းတောအပြင်ဘက်ကို ရောက်တော့ အသင့်ချောင်းနေတဲ့ ဗာဂျာစီးမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး လန့်သွားတာပေါ့။

‘ဟေ့... ကင်းမုံ... မုံမုံ’

‘ဟင်... ကိုစိုးမြင့်ကြီး လွန်သွားမဆွဲဘူးလား’

‘ငါက လွန်ကို ဒီပြင်လူနဲ့ မဆွဲချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်တဲ့ နင်နဲ့ပဲ ဆွဲချင်တာဟာ၊ လာ... ဆွဲမယ်’

ဗာဂျာစီးမြင့်က ကင်းမုံရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အတင်းဆွဲတော့ ကင်းမုံက အတင်းရုန်းရင်း...

‘လွတ်ပါရှင်... ဟိုမှာ အစ်ကိုတို့ မြင်သွားမယ်’

‘ဪ... သိပြီ... သိပြီ၊ ကင်းလိပ်ချောတို့ မမြင်တဲ့နေရာ ကျမှ ဆွဲကြမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရတယ် လာထား’

ဗာဂျာစီးမြင့် ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ နောက်ကို ကင်းမုံလည်း ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်းလို့ ပါးစပ်က ပြောနေပေမယ့် ခြေထောက်ကတော့ အလိုက်သင့်ကလေး အပြေးကလေး ကိုင်းတောထဲကို ပါသွားရှာတယ်။

အဲဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့ သွား ရှင်ကို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အတင်းဖက်တားတယ်ဆိုတာ။

၎ ၎ ၎

‘မလတ် ဘာလို့ ကျွန်တော်ကို ဆူရတာလဲဟင်’
 ကင်းလိပ်ချောကမေးတော့ တင်မလတ် ကင်းလိပ်ချောနားကို
 ကပ်ပြီးတိုးတိုးလေး...
 ‘ချစ်လို့’ တဲ့။
 ‘ဗျာ... တကယ်... တကယ်’
 အဲဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ချိန်လုံးပူပြင်းနေတဲ့နေရောင်ဟာ တဖြည်း
 ဖြည်းချင်း ညိုမှောင်မှေးမှိန်လာတယ်။
 ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးရိပ်မိုးသားတွေပါ တက်လာတာကို
 တွေ့လိုက်ရတာမို့...
 ‘ဟယ်... မိုးသားတွေ တက်လာပြီ မလတ်တို့သဘောပေါ်
 ပြန်ရတော့မယ်၊ မိုးရွာလို့ ရေတက်လာရင် သဘောတွေ ထွက်လို့ရမှာ’
 ‘ဒါဆို ကျွန်တော်လွမ်းကျန်ရစ် ရတော့မှာပေါ့နော်’
 တင်မလတ်က သူမရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဗာဂျာလေးကို
 ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...
 ‘ဒီဗာဂျာလေးကို မလတ်ကိုယ်စား ကိုသိန်းဖြူဆီမှာ သိမ်းထား
 နော်၊ မလတ်ကိုသတိရတိုင်း မှတ်ပေါ့၊ မလတ် ကိုသိန်းဖြူဆီကို
 ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့မှာပါ၊ အခုတော့ ဒီမှာကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုမှ
 မဖြစ်နိုင်လို့ပါ ကိုသိန်းဖြူရယ်’
 ‘အချစ်က စက်ရက်တော့မှာပေါ့နော်’
 ‘မစက်ရက်... အဲလေ... သူပြောတာနဲ့တောင် မှားကုန်ပြီ၊
 မရက်စက်ပါဘူး ကိုသိန်းဖြူရယ်၊ မလတ် ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့မှာပါ’
 တင်မလတ်က ခုမှချစ်ခါစ သူမချစ်သူ လူရိုးလေးရဲ့မျက်နှာ
 ကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ကတိတွေအထပ်ထပ် ပေးနေတယ်။

၎ ၎ ၎

အဲဒီ အဲဒီ အချိန်ကလေးမှာပဲပေါ့၊ ကင်းမဲ့နဲ့ ဗာဂျာစိုးမြင့်တို့
 လည်း အခြေအနေက အရမ်းကိုလန်းနေပြီလေ။
 ‘ဒါပဲနော်... ရှင် ကျွန်မကိုချစ်တယ် ဘာညာသာရတာတွေ
 ကျွေးပြီးတော့ ဖောက်ပြန်လို့ကတော့ နောက်လန်ပြီသားမှတ်၊ ကင်းမဲ့
 က သတင်းစုံတယ်နော်’
 ‘နောက်မလန်ပါရစေနဲ့ အချစ်ရယ်၊ မှောက်လျက်ကလေးပဲ
 စံပါရစေ’
 ‘ကဲဟယ်... မှောက်လျက်စံချင်ဦး၊ စံချင်ဦး၊ အိုအမေ’
 အဲဒါသာကြည့် ဗာဂျာစိုးမြင့် ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ
 ဘယ်သူမှမ မြင်လို့ မသိလိုက်ကြတော့ပါဘူး။

၎ ၎ ၎

လွန်ဆွဲပွဲက တစ်မနက်လုံး ဟိုအဖွဲ့နဲ့ ဒီအဖွဲ့ဆွဲလိုက်၊ ဒီအဖွဲ့နဲ့
 ဟိုအဖွဲ့ဆွဲလိုက်နဲ့ ရွာနှစ်ရွာခွဲပြီး ဆွဲလိုက်ကြတာ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးမှ
 ပြီးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်ဆိုင်လို့လားမသိဘူး။ ပူပြင်းလင်းပနေ
 တဲ့ နေရောင်ကို ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေက အတင်း
 ကိုပဲ ဖြတ်ကာပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခါးတောင်းကို မြှောင်နေအောင်ကျိုက်ပြီး
 ချွန်ထွက်နေတဲ့ တင်ပါးလေးကို ဖြုတ်ကိုက်တာတောင် လှမ်းမရိုက်
 ရဲလောက်အောင် ဇာတ်လမ်းကောင်းနှစ်ပုဒ်ကို ဇွန်ဘကြီးကြီးနဲ့
 ချောင်းမြောင်းအားပေးနေတဲ့ ဖင်ချွန်းရဲ့ သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရတာ
 ပေါ့။

‘ဘီးကလေးကိုစီး×××× အချစ်ကလေးကိုတင်ပြီး×××’
 ပွဲခင်းကနေ ထမင်းစားဖို့ အိမ်ပြန်လာကြတဲ့ ခြင်မကိုကိုနဲ့
 ဂွတ်ထော်မတို့မောင်နှမ၊ ဖင်ချွန်းသီချင်းသံကိုကြားပြီး အံ့အားသင့်သွား
 တယ်။

ဖင်ချွန်းကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ သီချင်းကိုဆက်ဆိုရင်း ခြင်မကိုက်နဲ့ ဂွတ်ထော်မတို့ကို ကင်းလိပ်ချောနဲ့ တင်မလတ်ရှိရာကို တလှည့်၊ ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့ ကင်းမုံတို့ရှိရာ မခုတ်ရသေးတဲ့ ကိုင်းတောကြားထဲကို တစ်လှည့် လက်ညှိုးထိုးမေးငေါ့ပြရင်း မသိသလိုနဲ့။

‘ကို... မလတ် တကယ်ပြန်လာခဲ့မှာနော် ရွာကပဲစောင့်’

ပြောပြီး အနီးရောက်လာတဲ့ ကင်းမုံကိုလက်ဆွဲကာ သင်္ဘောရှိရာကို အပြေးတစ်ပိုင်းလေး လာခဲ့ကြတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဦးအောင်သာ မိုးရိပ်တွေမြင်လို့ သင်္ဘောဆီကို ပြေးလာတာကို မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတိတစ်လုံးကို တော့ မမေ့ခဲ့ဘူး။ ကိုပေစိကို သူနဲ့အတူ ရန်ကုန်ထိခေါ်သွားဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာကိုပါ တပါတည်းတွေ့လိုက်ရတယ်။

ရွာသားတွေက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဈာပနကို မိုးမရွာမီ မီးပူဇော်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ။

ဗျိုက်တောက လူငယ်အချို့ကတော့ မိုးရွာလို့ရေလျှံရင် သင်္ဘောကို သောင်ပေါ်ကဆွဲချဖို့ ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

လှေတွေ၊ ကြိုးတွေနဲ့ သင်္ဘောနားကို အင်တိုက်အားတိုက်ပဲ ရောက်လာကြတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့ စေတနာကိုကြည့်ပြီး တင်မလတ်နဲ့ ဦးအောင်သာကိုမဆိုထားနဲ့ ရွာကလူတွေအပေါ် အမြင်စောင်းနေတဲ့ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးတောင် မျက်ရည်တွေဝဲလာတဲ့အထိ ပီတိဖြစ် ကျေးဇူးတင်မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေတာ။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဈာပနကို ကောင်းစွာသိရှိလိုပြီးစီးသွားတဲ့ အခါမှ ‘မိုးတွေတဖွဲဖွဲ စရွာတယ်။ ရွာသားတွေ တဟေးဟေးနဲ့ ကြွေးကြော်ကြပြီး သင်္ဘောကြီးကိုဆွဲချဖို့ အရှိန်ယူနေကြပြီလေ။’

တင်မလတ် သင်္ဘောကိုနှုတ်ဆက်ကြမယ့် ရွာသားတွေကလည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အပြည့်အသိပ်။

ကင်းလိပ်ချောက လှေတစ်စီးပေါ်မှာ လှော်တက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ရင်း ချစ်သူရဲ့သင်္ဘောကို ပင်လယ်ထဲအရောက်ဆွဲချဖို့ အားအင်တွေ စုစည်းနေတာပေါ့။

ရွာသားတွေရဲ့ တခဲနက်ပိုင်းဝန်းအားပေး ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တင်မလတ်မလွမ်းအားသေးဘူး။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းသည်းလာပြီး ရေတွေလည်းတက်လာနေပြီ။

ရေတွေက တက်လာလိုက်တာ ညရှစ်နာရီကျော်မှာ သင်္ဘောက လွန်ခနဲလူးလာတယ်။ ဆွဲတဲ့လူတွေရော သင်္ဘောသားတွေရော အားတက်လာကြပြီ။

ညကိုးနာရီကျော်ကျော်မှာ တင်မလတ် သင်္ဘောကြီးဟာ သောင်ကံနေကျွတ်လွတ်ပြီး ပင်လယ်ရေနက်ထဲကို ရောက်ရှိသွားတော့တယ်။

သင်္ဘောကြီးလည်း ဥဩသံတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပေး မီးဆလိုက်တွေကို အကုန်ဖွင့်ပြီး လမုတောနဲ့ ဗျိုက်တောက ရွာသူရွာသားမိတ်ဆွေကောင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး စတင်ထွက်ခွာသွားပါပြီ။

တင်မလတ်လည်း ကုန်းဘတ်ပေါ်က အလင်းရောင်အောက်မှာ သူမရဲ့ ပူပူနွေးနွေးချစ်သူကို မျက်ရည်လေးတွေစီးကျရင်း လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေလေရဲ့။

သွားတော့အချစ်ရေ။

ကင်းလိပ်ချောမှာတော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးကို မြင်နေရသေးတဲ့အထိ ချစ်သူသင်္ဘောကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ ဗာဂျာစီးမြင့်နဲ့ ဖင်ချွန်း၊ တာတီးတူးတို့ ချောမော့ပြန်ခေါ်မှပဲ အင်တင်တင်နဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

ရင်ထဲမှာတော့...

အခန်း (၁၂)

ကိုပေစိ သင်္ဘောပေါ်ပါလာတာကို မကြိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ကြင်
စိန် ဘာမှမပြောပါဘူး။

ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရွာသာကြီးစိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို
ပို့မယ့်ဟာပဲ။ တင်မလတ်နဲ့ ဦးအောင်သာတို့ကတော့ အစွမ်းကုန်ဂရုစိုက်
ကြတယ်။

တောင်ကုတ်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ပြခဲ့ပြီး စားဆေးအချို့ပေးလိုက်လို့
ကိုပေစိ အတော်သက်သာလာတယ် ဆိုရမယ်။

ပြီးတော့...

သူက စိတ်ကဆောင်နေတာဆိုတော့ တော်ရုံဝေဒနာကို
မညည်းညူတော့ဘူး။

တကူးတကခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ မျက်နှာကို
ထောက်တာလည်း ပါတယ်လေ။

သူ့ကြောင့် သူတပါးကို စိတ်မငြိငြင်စေချင်တာလည်း ပါမှာ
ပေါ့။

ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ဆရာဝန်နဲ့ပြပြီး ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူ
နာအဖြစ်နဲ့ ဆေးကုသမှုခံခဲ့တယ်။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကတော့ ရွာမှာသောင်တင်ခဲ့တုန်းက ခြေအ

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

ညောင်းမိခဲ့တာကို အတိုးချပြီး တစ်နေကုန် အပြင်ထွက်နေတော့တာ
ပဲ။

ထွက်ရင်းနဲ့ ပါးစပ်ကရော ဦးနှောက်ကရော အငြိမ်မနေပါ
ဘူး။

တင်မလတ်နဲ့ သင့်တော်မယ့် သမက်လောင်းကို ဖမ်းဖို့
ပိုက်ကွန်တစ်ခုကိုင်ပြီး ရှာနေတာ။

မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးအတွက် အထူးဝမ်း
မြောက်ဖွယ် သတင်းတစ်ခုကို ရရှိလိုက်တယ်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက်
မိဘတွေက သင့်တော်မယ့်ချွေးမလောင်း တစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ်
တဲ့။

အတော်ပါပဲ။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး ဗိုက်နာနေတုန်း သန့်စင်ခန်းကို တွေ့လိုက်
ရသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

တစ်ခါတည်း သူ့ဘက်ကစပြီး စုံစမ်းဆက်သွယ်တော့တာပဲ။
ကိုယ်က သမီးရှင်ဆိုတာတောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ သမီးတစ်
ကောင် နွားတစ်ထောင်ဆိုသလို ထိန်းရခက်တဲ့သမီးကို မြန်မြန်လင်
ပေးစားလိုက်ချင်တာ။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ နာမည်က ကိုကိုမျိုးလင်းတဲ့။

သူ့ဖခင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာပြန်ဝင်လုပ်နေတာ။ ရုပ်က
မြှောင့်တယ်၊ အကွေးအကောက်တွေကို လုံးဝမပါတာ။

သူ့မျက်နှာ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပြောပြရရင် နဖူးထိပ်ကနေ မေးရိုး
ထိ မြှောင့်တယ်။ ညာဖက်မေးရိုးကနေ ဘယ်ဘက်မေးရိုးထိ မြှောင့်
တယ်ဆိုတော့ ဒီရုပ်မျိုးမှမမြှောင့်ရင် ဘယ်ရုပ်မျိုးမြှောင့်မလဲ။

ကလေးတွေတောက်တဲ့ ဇယ်ခုံတောင် သူ့လောက်လေးထောင့် အချိုးညီညီ ကျချင်မှကျမှာ။

အသားကျတော့ ဖွေးဖွေးဆွတ်အောင် ဖြူနေတာ။ လူသေအလောင်းကို ရေခဲသုံးရက်လောက် စိမ်ထားရင်တော့ ဒီလောက်ဖြူချင်မှ ဖြူမှာ။

ထိပ်ကတော့ မဆိုစလောက်လေး ပြောင်တယ်။ ကွင်းမသိတဲ့ နိုင်ငံခြားလေယာဉ်တွေ ကွင်းမှားဆင်းမိမှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ အမြဲ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတယ်။

ဒါကြောင့်သူ့ကို ကုမ္ပဏီကလူတွေက ပြောင်လေးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

သူထက်ပိုပြောင်တဲ့ သူ့အဖေကိုတော့ ပြောင်ကြီးတဲ့။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကတော့ အဲဒီလိုခပ်ပြောင်ပြောင်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာတဲ့။

အတွေးအခေါ်ပညာရှင် ပညာရှိတော်တော်များများဟာ ဒီလိုပဲ ပြောင်ကြတယ်ဆိုပဲ။

ခက်နေတာက တင်မလတ်။

‘သမီးတော့ ဒီပြောင်မိသားစုနဲ့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် မလုပ်ပါနဲ့နော် သမီးတောင်းပန်ပါတယ်’

တင်မလတ်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ငြင်းတယ်။ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကတော့ မရဘူး။

ကိုကိုမျိုးလင်းကို အိမ်ခေါ်လာပြီး သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

ကိုကိုမျိုးလင်းလည်း တင်မလတ်ကို တွေ့တွေ့ချင်းလက်ထပ်မယ် ယူမယ်ဆိုတာချည်းပဲ။

တင်မလတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြီး ပြောင်လေးအဖေ ပြောင်ကြီးခေါ် ဦးစိုးလင်းတို့အိမ်ကို သွားလည်တယ်။

သားအပြောနဲ့တင် နှစ်သက်ပြီးဖြစ်နေတဲ့ တင်မလတ်ကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ကြတော့ ဦးစိုးလင်းနဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးလင်းတို့ အလွန်ကိုပဲ သဘောကျသွားပြီး အမြန်ဆုံးစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ လူကြီးချင်းစီစဉ်တော့တယ်။

သွားပြီ၊ တင်မလတ်ဆွေးပြီ။ အဲဒီတော့ ကင်းလိပ်ချောဆီပြေးဖို့ ကြံရတော့တာပေါ့။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကလည်း သူ့အိမ်မှာခေါ်ထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာ၊ ဥယျာဉ်မှူး၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် အကုန်ကုန်လုံးကိုစည်းရုံးပြီး တင်မလတ်လမ်းကြောင်းတွေကို ပိတ်ထားတယ်။

အမှန်က တင်မလတ်ကို ကင်းလိပ်ချောနဲ့ ရည်ငံနေကြတာကို သိလို့မဟုတ်ဘူး။ ရွာကလူတွေ ကျွေးတာစား၊ ပေးတာယူ၊ အကူအညီတွေတောင်းပြီး ခင်တွယ်မှာကို မကြိုက်တာ။ ဒီခင်မင်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ရွာကလူတွေအိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာကြမှာကို မလိုလားတာ။

ဒါကြောင့် တင်မလတ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးပြီး အိမ်ခွဲပေးလိုက်ရင် ဟိုလူတွေလာချင်ရင်တောင် သူတို့နဲ့ အရောတဝင်ရှိခဲ့တဲ့ တင်မလတ်က ဒီအိမ်မှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် လာရဲမှာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါက သူ့အတွေး။

တင်မလတ် တစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ကဘယ်လိုထွက်ပြီး ကင်းလိပ်ချောဆီကို လစ်ရမလဲပဲ အချိန်ပြည့်စဉ်းစားနေတာ။

ဒေါ်ကြင်စိန်က သူ့အကြံအစည်အောင်မြင်တော့မှာမို့ ပျော်တပြုံးပြုံးကို ဖြစ်နေတာ။

ရွာကလူတွေလည်း ဝင်ထွက်သွားလာလို့ မရ။ သမီးလည်း
သူဌေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ။

တကယ်ကို သားရွှေအိုးထမ်းတဲ့ကိန်း အဲ သမီးရွှေအိုးရွက်တဲ့
ကိန်းပဲလို့ဆိုပြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ ဟန်ကိုကျနေတာ။

၈၈ ၈၈ ၈၈

အခန်း (၁၃)

ကိုင်းတောတွေက မီးရှို့လိုက်လို့ မြေကွက်တွေ ဖြစ်လာကြပြီ။
ကိုယ်ယူထားတဲ့မြေကို ကိုယ်မြှောင်ဘောင်လေးတွေဖော်ပြီး စည်းခြား
ထားကြတယ်။

ဘောင်တွေကို ကျယ်ကျယ်လေးထားပြီး ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူ
ပင်တွေ စိုက်ထားကြတော့ လူအများစုက ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ အပင်
လေးတွေကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ကိုင်းတောထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ကြတော့
တယ်။

ခရမ်းပျိုးပင်လေးတွေထွက်လာတော့ ရေကလိုလာပြန်ရော။
ရွာသားတချို့က ရေတွင်းတူးကြတယ်။ ဒီတော့ ကင်းလိပ်ချောတို့
လည်း တူးရတာပေါ့။ ရေက ရှစ်လံလောက်တူးမိတော့မှ ထွက်တာ။
သူ့အဖေဦးကင်းမလက်မည်းကြီးနဲ့ ကင်းမဲ့တို့ကလည်း ဝိုင်းကူကြ
တယ်။

အိမ်သားတွေကလည်း သူစိတ်ထိခိုင်နေမှန်းသိလို့ စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်ဆိုပြီး စကားတပြောပြောနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြတာ။

ဒီပြင်လူတွေက သုံးလေးလံလောက်တူးပြီးရင် ရေမထွက်လို့
ဆိုပြီး ဆက်မတူးပဲထားကြရော။ ကင်းလိပ်ချောကတော့ စိတ်နဲ့ နှိပ်နဲ့
တခြားစီဖြစ်နေတာမို့ ဒီလောက်နက်တဲ့တွင်းကို တူးမှန်းမသိ တူးမိတာ။

ခရမ်းပင်တွေက ကြီးလာကြပြီလေ။ ဘောင်ပေါ်က ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူပင်တွေလည်း အရွက်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေနဲ့ ကြည့်ရတာ မျက်စေ့ပသာဒ ရှိလာပြီ။

ကင်းလိပ်ချောစတုန်းခွဲတဲ့ ရှစ်လံလောက်ရေတွင်းကြီးကြောင့် စိုက်ခင်းတွေလည်း ရေလိုသလောက်ရပြီး နောင်နှစ်နောင်နှစ်တွေမှာ ငရုတ်၊ နံနံ၊ သခွားစတဲ့ ရာသီပင်တွေရော ခရမ်းပင်တွေကိုပါ လိုသလောက်စိုက်ကြဖို့ လုံးပန်းနေကြပြီ။

ကင်းလိပ်ချောတစ်ယောက် လုပ်စရာရှိတာကို ကျုံးကျုံးပြီး လုပ်ရင်း တင်မလတ်ကို လွမ်းမျှော်ကလေး မျှော်နေမိတယ်။

‘လွမ်းလိုက်တာ မလတ်ရယ်’

အလုပ်နားရင် တင်မလတ် ပေးသွားတဲ့ ဗာဂျာကလေးကို ထုတ်ပြီး မှုတ်နေတတ်တာ ဗာဂျာစိုးမြင့်တောင် သူရရှိထားတဲ့ ဗာဂျာဘွဲ့ကို ယောက်ဖလောင်း ကင်းလိပ်ချောဆီ အပ်နှံရမလို ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတယ်။

၎ ၎ ၎

တင်မလတ်နဲ့ ကိုကိုမျိုးလင်းတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ပါလာတော့ တင်မလတ်ပေါက်ကွဲပြီပေါ့။

‘မေမေ ဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းသေးလား၊ သမီးဘဝရှေ့ရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို သမီးမသိဘဲ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လိုက်ကြတာ’

‘ဪ... နင့်ဘဝရှေ့ရေးမို့ မိဘက လက်နဲ့ရေးတာပေါ့ဟဲ့ ညည်းက ခြေနဲ့ ဖျက်မလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဒီကိစ္စက သမီးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရင်းရမယ့် ကိစ္စပါ။ ရွှေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ့်ကိစ္စ သမီးမလုပ်နိုင်ဘူး’

‘ဘာ... ရွှေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာကိုများ ညည်းက နာအံ့ထင်နေလို့လား၊ တစ်ချို့ဆို စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာ ထိုင်စရာ ကြေးပုံတောင် မရှိဘူး။ မောင်ကိုကိုမျိုးလင်းလို လင်မျိုး နင်ဘာသာနင်ရှာရင် ထမင်းထုတ်သာ သိုးသွားမှာ ငါရှာပေးလို့ နင်တစ်သက်လုံး ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စ မိလတ် ရဲ့’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သူမတစ်သက်လုံး ဒီထိပ်ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ကြီးနဲ့ နေရမှာပါလားလို့ ပိုပြီး တွေးမိသွားတာပေါ့။

‘မေမေရှာပေးတဲ့ လူက အကျင့်စာရိတ္တ ဘယ်လိုနေမှန်းလဲ မသိ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ဘာရှိမှန်းလဲမသိ’

‘တော်စမ်း... မိလတ်၊ ငါအသေအချာသိလို့ ပေးစားတာ၊ အကျင့်စာရိတ္တကော မိန်းမအသောက်အစား အကုန်ကင်းတယ်’

‘မေမေ့ကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘မောင်ကိုကိုမျိုးလင်းကိုယ်တိုင် ပြောတာဟေ့၊ ဒီထက် သေချာတာရှိဦးမလား’

‘ဟောဟော’

၎ ၎ ၎

ကိုပေစိတစ်ယောက် ဆေးရုံရှေ့ကနေ တွေ့တဲ့တက္ကစီကို တားပြီး ဈေးဆစ်တယ်။ တင်မလတ် ညွှန်လိုက်တာက စံပြဈေးမီးပွိုင့်လမ်းဆုံ သူမနေ့က ဖုန်းသေသေချာချာ ဆက်ပြီးသား။

အဲဒီ စံပြဈေးမီးပွိုင့် ဓာတ်တိုင်အောက်မှာသာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ သူမလာခဲ့မယ်ပြောတယ်။

တင်မလတ်က အိမ်ကနေ ရအောင်ထွက်ပြီး တစ်ခါတည်း

ကိုပေစိနဲ့ ရွာကိုလိုက်မှာ အကြောင်းထူးရင် သူမဟန်းဖုန်းကို လှမ်း ဆက်တဲ့။

‘နောင်ကြီးကို စံပြဈေး ဘယ်နားထိ ပို့ပေးရမလဲ’

‘အဲဒီမှာ မီးပွိုင့်ဆိုတာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကားတွေ ရပ်ရ တယ်ဆို အဲဒီအောက်ပဲ’

‘ဟာ... မီးပွိုင့်မှာ ရပ်လို့မရဘူး၊ ရှေ့မှာကျော်ရပ်ပေးမယ်၊ ပြန်လျှောက်လာပေါ့’

‘ရပါတယ်... ရပါတယ်၊ မီးပွိုင့်ဆိုတာသာ ကျုပ်ကိုပြန်’

ခုမှ ကားသမားလည်း သတိထားမိတယ်။ ကိုပေစိပုံစံက တောသားလိုလို အရူးလိုလိုနဲ့ စီးလာတာကလည်း စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံရှေ့က။

သူ့ကိုယ်သူ ခုမှ မှားမှန်းသိတာ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဗိုက်ကြီးသည် တစ်ယောက်နဲ့ အသက်ငါးဆယ် နီးပါးရှိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ရှေ့ကနေ တားနေတာကို တွေ့ရ တယ်။

အဖော်လည်းရ ငွေလည်းပိုရအောင် ကားသမားက တွဲတင် သွားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာပေါ့။ နို့မို့ဆို ဒီအရူးလိုလို တောသားလိုလိုနဲ့ ဆက်သွားရမှာ မလွယ်ဘူး။ ကြည့် ပုဆိုးဝတ်ထားတာက ခူးခေါင်း လောက်။

အင်္ကျီကျယ်သီးကလည်း အပေါက်ကျော်တပ်ထားလို့ ရွဲ့ စောင်းနေရတဲ့အထဲ အင်္ကျီက မတရားကြီးကို ပွနေတာ။

လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကလည်း သုံးလေးနေရာကို မညီမညာ ချုပ်ထားသေးတယ်။

(အမှန်တော့ ဒီအင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးက ဦးအောင်သာပေးထားတာ၊ ဒါကို ပိန်ပိန်ညှပ်ညှပ် ကိုပေစိဝတ်တော့ မတော်တရော်ဖြစ်နေတာကိုး တက္ကစီသမားကတော့ ဘယ်သိမလဲ။)

လက်တားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အနားမှာ ကားသမားက လည်း ရပ်မေးလိုက်တယ်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ခင်ဗျ’

‘ကြော်ငြာထည့်ချင်လို့ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်ကို ပို့ပေး ပါ’

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောတော့ ကားသမားက ကိုပေစိလှမ်း ကြည့်ပြီးတော့...

‘နောင်ကြီး အချိန်ရရင် ဒီက အဒေါ်တို့ကို အရင်ပို့ပေးလိုက် မယ် ဖြစ်မလား’

‘ရတယ်... ရတယ်၊ ကျုပ်က စောလွန်းအားကြီးနေသေး တယ်၊ အေးဆေးပဲ’

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ကားနောက်ခန်းကို တက်လိုက်ကြ တယ်။

‘သူနဲ့ တွေ့ပြီး အရင်ညှိကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အမေရယ်’

‘ဘာညှိစရာလိုလို့လဲအေ သူက တရားဝင်တောင် ဟိုမိန်းမ တင်မလတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သတင်း စာထဲမှာ အတိအလင်းထည့်လိုက်ပြီလေ၊ ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း ခုထိရှောင်နေတာပဲဟာ’

နောက်ခန်းက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကိုပေစိ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ကြည့်လေ သူတို့စကားထဲမှာက တင်မလတ် ဆိုတဲ့ ကောင်မတဲ့။

ပြီးတော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းတဲ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ အဲဒီလို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ကိစ္စကြောင့်ပဲ ခုတင်မလတ် သူကိုစံပြဈေးမီးပွိုင့်မှာ ချိန်းခဲ့တာပဲဟာ။ ကိုပေစိ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘူး။

‘ဟို... ဟိုလေ ဒီက အစ်မကြီးတို့ ခုနကပြောတဲ့ ကိစ္စလေးများ ကျွန်တော် မသိရဘူးလား ခင်ဗျာ’

ကိုပေစိက နောက်ခန်းကို လှည့်ပြီး မေးတော့ ကားဒရိုင်ဘာက စပ်စုရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကိုပေစိကို လှမ်းကြည့်တယ်။

‘သိရပါတော်... သိရပါ မင်းတို့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ယောက်ျားတွေ နှစ်မချင်းမစာနာတာကို ပြောပါတယ်’

နောက်ခန်းက အမျိုးသမီးကြီးက သတင်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးပြီး ပြောတာနဲ့ ကိုပေစိက သတင်းစာကလေးကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်တာပေါ့။

ကိုပေစိကလည်း စာက သိပ်တတ်တာမဟုတ်တော့...

‘ဒီသတင်းစာထဲမှာ အမေကြီးပြောတဲ့ ကောင်ဆိုတာက ဘယ်မှာတုန်း’

‘ဟောဒီမှာလေ... ဟောဒီမှာ ကိုကိုမျိုးလင်းဆိုတဲ့ ထိပ်ပြောင်နာမည် သူနဲ့ စေ့စပ်တဲ့ ကောင်မက ဒီမှာ တင်မလတ်တဲ့’

နောက်ခန်းက အမျိုးသမီးကြီး ဒီကိုကိုမျိုးလင်းဆိုတဲ့ လူကို ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသဖြစ်နေလည်း မသိဘူး။ ရှေ့ခုံနောက်မှိုကို လက်နဲ့ ကုတ်ပြီး ရှေ့ခန်းက သတင်းစာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်နေတဲ့ ကိုပေစိခေါင်းနားကို ကပ်ပြီးတော့ သတင်းစာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ထောက်ပြီးတော့ ပြောတာ။

ကိုပေစိလည်း သူ့အိတ်စုတ်ကလေး ဇစ်ကို ဖွင့်ပြီး သတင်းစာအပိုင်းကလေးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့သတင်းစာကလည်း ဒီလို အပိုင်းလေးပဲ။ တင်မလတ်က သူ့ကို ဘော(လ်)ပင် အနီလေးနဲ့ ဝိုင်းပြထားတာ။

ကိုပေစိက သတင်းစာရွက်နှစ်ခုကို ယှဉ်ပြီး...

‘ဒီနှစ်ခုက အတူတူပဲလား အစ်မကြီး’

‘တူပါတော် တူပါ၊ မင်းပဲ ဖတ်ကြည့်လေ’

‘ကျွန်တော်က စာသိပ်မတတ်ဘူးဗျာ’

‘ဪ... မင်းနှယ်ကွယ် စာမတတ်တာများ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဖတ်နေသေးတယ်၊ စောစောက ပြောပေါ့၊ ငါဖတ်ပြမှာပေါ့၊ ဘာလဲ ဒီထိပ်ပြောင်က မင်းအမျိုးလား’

‘အား... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘အေး... ဟုတ်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ အဲဒီ ကိုကိုမျိုးလင်းဆိုတဲ့ ထိပ်ပြောင်နဲ့ ဟောဒီ ငါ့သမီး ဝါဝါနိုင်နဲ့က တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လက်ထပ်ယူထားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီလေ၊ ဒီဗိုက်ရှေ့က ကလေးတစ်ယောက်တောင် ဖျက်ချ... အဲလေ... ပျက်ကျသွားတာ သူ့အသိ သူ့မိဘသဘောမတူမှာစိုးလို့ အိမ်က မိဘတွေကို ဖျေခင်းဖျေပါရစေဦး ဘာညာနဲ့ ပြောလို့ တို့ကလည်း တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာပဲ ဆိုပြီး ငြိမ်နေခဲ့တာ’

‘ခုတော့ ဒီမှာ တင်မလတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ စေ့စပ်လိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ မလာတာလည်း တစ်လနီးပါးရှိပြီဆိုတော့ ငါ့သမီး ဝါဝါနိုင် ဟပ်ကော့ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ခုမအောင်နိုင်တော့လို့ သတင်းစာတိုက်သွားပြီး ကျွန်မသာလျှင် တရားဝင်မယားကြီး ဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာထည့်မလို့ဟေ့၊ တို့အောင်လံသားတွေကို ဒီလိုလာ ကြောလို့ မရဘူး မှတ်’

‘ဪ... အစ်မကြီးက အောင်လံကကိုး’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အောင်လံကားဂိတ်မှာ အသုတ်ရောင်းတဲ့ အမေစမ်းနဲ့ သမီးများဆိုတာ ငါပေါ့၊ မင်းသိလို့လား မင်းကရော ဘယ်ဇာတိလဲ’

‘ဟို... မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တောင်ကုတ်ကပါ၊ တောင်ကုတ်ဟိုဖက် ကမ်းခြေရွာကလေးကပါ’

‘အမလေးဟဲ့ အဝေးကြီး အောင်လံသားဆိုရင် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ ဖြစ်မလားလို့ အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်ရတာ’

အမေစမ်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး စကားအဆုံး တက္ကစီဒရိုင်
ဘာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်လိုက်တော့တယ်။

၈၈ ၈၈ ၈၈

‘ဒီမှာ မိလတ်၊ နင့်ကို ငါရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ငါခုပေး
စားတဲ့ ကိုကိုမျိုးလင်းက လွဲပြီး ဒီပြင် ဘယ်သူမှ သဘောမတူဘူး၊
ဘယ်ကိုမှလည်း သွားခွင့်မပြုဘူးနော်၊ သွား... အခုအထဲကိုဝင်’

တင်မလတ်က ကိုပေစိနဲ့ ချိန်းထားတာဆိုတော့ ခပ်တည်
တည်နဲ့ သူငယ်ချင်းအဖေ အသုဘသွားမလို့ဆိုပြီး ထွက်တာကို
ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးက လုံးဝ သွားခွင့်မပြုတာ။

‘မဝင်ဘူး မေမေ၊ သမီးသွားပါရစေ’

‘သွားရဲ သွားကြည့်လေ၊ ငါ့အကြောင်းသိသွားမှာပေါ့’

‘သွားမယ် မေမေ၊ သွားမှာပဲ’

တင်မလတ်က တားမရတော့ဘူး။ ခပ်တည်တည်ပဲ ဧည့်ခန်း
က ဖြတ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး ဘီလူးက ကပြီပေါ့။

ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ တရုတ်ပန်းအိုးကလေးနဲ့ တင်မ
လတ်ကို လှမ်းပေါက်လိုက်တယ်။

တင်မလတ်က မရှောင်ဘူး။

ပေခံနေလိုက်တာ ပန်းအိုးက နဖူးကို ထိပြီး တစ်စီ ကွဲကျ
လွင့်စင်သွားတယ်။

နဖူးက သွေးတွေ ပန်းအိုးထဲက ရေတွေ တင်မလတ် ကိုယ်
ပေါ်မှာ နေရာအနှံ့။

‘သွေးတွေ... သွေးတွေ အမလေးတော့’

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး တင်မလတ်နဖူးက သွေးတွေမြင်ပြီး မူးလဲ
သွားတာပေါ့။ တင်မလတ်နဖူးက ပေါက်ရုံပဲ ပေါက်သွားတာပါ။
ဒါပေမယ့် ပန်းအိုးထဲ ရေတွေနဲ့ ရောပြီး သွေးတွေကျလာတော့ မြင်မ
ကောင်းအောင် ဖြစ်သွားသလိုပေါ့။

ဦးအောင်သာက သူ့မိန်းမကို ပြေးပွေ့တယ်။ တင်မလတ်
လည်း သူမရဲ့ ဒဏ်ရာကို သတိမထားနိုင်တော့ဘူး။ အမေဆီကို
ပြေးပွေ့ရတာပေါ့။

ဒေါ်ကြင်စိန်က မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးတွေ အရွဲသားနဲ့ သမီး
ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး သတိလစ်သွားတာ
ရပ်ရှင်ထဲက အတိုင်းပဲ။

(ဘာတဲ့ စလိုမိုးရှင်းနဲ့လေ)

‘မစုရေ၊ မာမာကြည့်၊ သိန်းဇော်ဦး’

ဦးအောင်သာက အိမ်မှာရှိသမျှ ခိုင်းတဲ့လူတွေရဲ့ နာမည်ကို
ခေါ်ရင်း ခါတိုင်းဒေါ်ကြင်စိန် ပြနေတဲ့ ဆရာဝန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ခိုင်း
တယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ တင်မလတ်ရဲ့ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲက
ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာတယ်။

‘ဟလို... တင်မလတ်ပါရှင်၊ ဪ... ကိုကြီးပေစိ’

တင်မလတ်ပြန်အထူး ကိုပေစိပြောပြလိုက်တဲ့ အကြောင်း
အရာတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ သူမခမျာ နဖူးကွဲတုန်းက မမူးခဲ့တဲ့
ခေါင်းက ခုမှပဲ ချာချာလည်အောင် မူးသွားရတော့တာ။

‘ဪ... ဒါဆို ကိုပေစိ၊ အဲဒီ သားအမိကို မလတ်တို့
အိမ်ကိုသာ ခေါ်လာခဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို လုံးဝမသွားစေနဲ့နော်၊
သူတို့ကို ပြောင်လေးနဲ့ တွေ့ပေးပြီး မလတ်ညှိပေးမယ်လို့ပြော၊ အင်း...
အင်း သတင်းစာထဲက မလတ်လိပ်စာကို ကားသမားကို ပြပြီး ခေါ်လာ
ခဲ့လေ၊ ဒါပဲ... ဒါပဲ’

‘ဘာတဲ့လဲ သမီး’

တင်မလတ်က ကိုပေစိပြောပြတဲ့အတိုင်း ဦးအောင်သာကို
ပြန်ပြီး ပြောပြလိုက်တော့ ဦးအောင်သာလည်း ဒေါသပုံထပြီး တောက်

တစ်ခေါက် ခေါက်နဲ့ သတိမေ့နေတဲ့ ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီးကိုတောင် ဘုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး...

‘ဒင်းလုပ်တာ... ဒင်းလုပ်တာ’

၎ ၎ ၎

ပြောင်လေးခေါ် ကိုကိုမျိုးလင်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာတော့ဘူး။ လက်ထပ်တုန်းကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မိန်းကလေးယုံအောင် ဆိုပြီး မြို့နယ်တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ခဲ့တာကိုး။

ပြီးတော့ ဝါဝါနိုင်ကို အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားထားပြီး သူလာချင်တဲ့ အချိန်မှလာတတ်တာကို ရပ်သိရွာသိ တစ်ညတစ်လေ အမူးလွန်ပြီး ဧည့်စာရင်းနဲ့တောင် နေလိုက်သေးရဲ့။

အခုတော့ ဒီပြဿနာက မိုးမီးလောင်တဲ့ အထိပေါ့။ ကိုပေစိသာ ဝါဝါနိုင်တို့ သားအမိနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရင် ဒီကနေ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါပြီး အရှက်ကွဲပြီ။

တင်မလတ်တို့ မိသားစုလည်း အချောင်အရှက်ရဦးမှာ။

‘ကဲ... မောင်ကိုကိုမျိုးလင်းအနေနဲ့ ကိုယ်တရားဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လူ့လောကထဲကို ရောက်လာမယ့် ရင်သွေးငယ်လေးကို ရင်အုပ်မကွာစောင့်ရှောက်ဖို့ သင့်တာပေါ့ကွဲ့၊ ခုလို တကွဲတပြားလည်း မနေသင့်ဘူး။’

ဒီတော့ လောလောဆယ် လုပ်သင့်တာက သမီးနဲ့ မောင်ကိုကိုမျိုးလင်းတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းပါပြီလို့ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာဖို့ပဲ’

‘ဦးတို့ဘက်ကလည်း ဒါပဲ လုပ်ပေးနိုင်တော့တယ်’

ဝါဝါနိုင်တို့ သားအမိကို ကားပေါ်မှာ တင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ ပြောင်လေး(ခေါ်) ကိုကိုမျိုးလင်းကို ကြည့်ရင်း တင်မလတ်ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိတယ်။

‘အင်း... မောင်ပေစိ ကယ်ပေလို့သာပေါ့ကွယ်’

ကံသီပေလို့သာပေါ့။ မောင်ပေစိသာ ဝင်မကယ်ရင် သမီးလေးတင်မလတ်တစ်ယောက် လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပင်လက်မျောရမှာ။

တကယ်ပဲ ပြောင်လေးရဲ့ ကိစ္စက ကိုယ့်ဘက်က လက်လွန်ခြေလွန်ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဘဝမျိုးကျမှသာ သိရင်တော့ ‘ဘုရား... ဘုရား’။

ဒေါ်ကြင်စိန်ကြီး အကြီးအကျယ်ကို နောင်တရသွားပါပြီ။ ကိုပေစိကိုလည်း သူ့အပြုအမူ သူ့ဆက်ဆံပုံတွေကို တောင်းပန်တယ်။

ပြီးတော့ တင်မလတ်သဘောပေါ်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

အခုဆို တင်မလတ်သဘောကြီးက စစ်တွေကနေ တောင်ကုတ်အထိ ပြေးဆွဲဖို့ စီစဉ်နေကြလေပြီလေ။

၎ ၎ ၎

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၄)

‘ကင်းလိပ်ချောရေ... လာဟေ့၊ ဦးလေးအုန်း မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်မှာမို့ မဏ္ဍပ်သွားဆောက်ရအောင်’

ခရမ်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေရာမှ ကင်းလိပ်ချော လှည့် ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် စုစုစည်းစည်း မနေရတာကြာပြီ ကို၊ ဒါနဲ့ပဲ ရေပုံးတွေ ချပြီး လိုက်လာခဲ့တာ။ အသံချဲ့စက်ဆင်ပြီးတော့ ဖင်ချွန်းက မိုက်ကို စကိုင်ပါလေရော။

‘ကြွက်ရောင်းလာကြတဲ့ စည်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗျိုက်တောရွာက သန်တုန်းမြန်တုန်း ဦးဘအုန်းနဲ့ ဟိုဘက် လမုတောရွာက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မပိန်သေးတို့ရဲ့ နားသမင်္ဂလာပွဲမှာ...’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် မှားနေပြီ၊ အိမ်တက်ကွ’
ခြင်မကိုက်က ဝင်ပြောတယ်။

ဗာဂျာစိုးမြင့်က...

‘ဟေ့ကောင်... မှားနေပြီ၊ ခေါင်းဆေးကွ၊ သူခေါင်းလျှော် တုန်းက ရှူးရှူးနဲ့လျှော်မိလို့ ခေါင်းဆေးမှာကွ’

ဗရတ်သုတ်ခ အသံတွေက မိုက်ထဲကနေ ထွက်လာတယ်။

အဲဒီတော့မှ တာတီးတူးက မိုက်ကိုဆွဲယူပြီး...

‘မင်္ဂလာဆောင်ပွဲမှာ ဗျိုက်တောရွာသား ကင်းလိပ်ချောက

ချစ်လွန်လွန်း... လွန်း... လို့

၁၆၇

တင်မလတ် သင်္ဘောကြီးပေါ်က တင်မလတ်ရဲ့ ချစ်သက်လက်ဆောင် ဗာဂျာလေးကိုမူတ်ပြီး ဆိုမယ့်သီချင်းက...

‘ဟေ့ကောင်... တာတီးတူး၊ ဗာဂျာမူတ်ရင် သီချင်းဆိုလို့ ရမလားကွ’

‘ရတယ်၊ ဆိုလိုက်၊ မူတ်လိုက်ပေါ့ဟ’

‘သီချင်းကတော့ နှစ်ပါးသွားလေး ကချင်ပြီတဲ့ ခင်ဗျား’

ခြင်မကိုက်က မိုက်ကိုယူပြီး...

‘လက်ခုပ်သံတွေ ကြားချင်တယ်ဗျာ’

အဲဒီတော့ ထမင်းစားနေကြတဲ့ လူတွေလည်း လက်တွေ ဘာတွေ မဆေးအားပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထတီးကြတာ ထမင်းစေ့တွေ ဟိုစင် ဒီစင်ပေါ့။

ရွာမှာက မင်္ဂလာဆောင်ဆိုပေမယ့် ထမင်းပဲ ကျွေးတာကိုး။

ကင်းလိပ်ချော သီချင်းဆိုဖို့ မြေကြီးမှာစိုက်ထားတဲ့ ဝါးလုံး တိုင်မှာ မိုက်ကို နှီးကြိုးနဲ့ တာတီးတူးက ချည်ပေးတယ်။

‘ကဲ... မူတ်ကွာ’

ကင်းလိပ်ချောက သီချင်းဆိုဖို့ ဗာဂျာကို စမူတ်တယ်။ တကယ်ဆိုတာက ဗာဂျာစိုးမြင့်။

‘xxx ငွေသောင်ယံ xxx သံပွင့်လေးထက်မှာ xxx အချစ် ရေ ကုန်းပိုးဖို့ xxx သူကခေါ်ရင် xxx ချစ်သူရေ xxx လိုက်မှာလား လို့ xxx အချစ်နဲ့တွဲလို့ xxx မခွဲတူယှဉ် xxx သေလည်းတူပင် xxx’

ဗာဂျာစိုးမြင့်က ပျော်ပါစေတော့ရယ်လို့ နောက်ပြီးဆိုနေပေ မယ့် မျက်ရည်လေးတွေပဲပြီး တကယ်သေသေချာချာမူတ်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူလည်း ဆက်မနောက်တော့ဘူး။ မတော်ရသေးတဲ့ ယောက်ဖကြီး ခံစားနေရတာကို တွေ့ရတော့ သနားသွားတာပေါ့။

ဒါနဲ့ ယောက်ဖလောင်းကြီး ခံစားချက် အပြည့်နဲ့ ဆိုပါစေ တော့ဆိုပြီး...

သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ ဗာဂျာကို ဆွဲယူပြီး...

‘မင်းတစ်ယောက်ဆိုလေ’လို့ ပြောပြီး သူက ဗာဂျာကို ဆက် မှုတ်လိုက်တယ်။

ကင်းလိပ်ချောကလည်း သူ့ခံစားချက်ကို အပီအပြင်ဖော်ဆို မယ်လို့ တွေးပြီး မိုက်နားကို ကပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ၊ သူ့ရှေ့က မိုက်ကို လက်ဖြူဖြူနုနုလေးတစ်ဘက်က လာပြီး အုပ်ကိုင်တာကို တွေ့လိုက် ရတယ်။

‘ဟင်... မ... မ... မလတ်’

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ တင်မလတ်ပါပဲ။

ရွာသားတွေအားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ။ သူမဘေးမှာ တော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ ကိုပေစီ။

ကင်းလိပ်ချော ကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး မလွှပ် အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့်လာတယ်။

တင်မလတ်နဲ့ မလွှပ်ထဲက လူတွေကတော့ ကင်းလိပ်ချော ပြေးထွက်သွားတာကို ကြောင်ကြည့်နေတာပေါ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့်လာတဲ့ ကင်းလိပ်ချောက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ စလိုမိုးရှင်းပြသလို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ တစ်လှမ်း ချင်း တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ပြေးလာပြီး...

‘မလတ်’လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး ပြေးဖက်လိုက်တယ်။

တင်မလတ်က မရုန်းတဲ့အပြင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကလေး ကို ပြန်ဖက်ထားတာပေါ့။

ဗာဂျာစိုးမြင့်က ခုနက ဆီးရွက်လောက်ရှိတဲ့ ညှိုးငယ်တဲ့ မျက်နှာလေးကို သနားနေရာက ခုတော့ ကြည့်လို့မရဘူး ဖြစ်သွား တာနဲ့...

‘အပိုတွေ၊ ခုနက နီးနီးလေးဟာကို ဒီအတိုင်းဖက်လိုက်

လည်း ဒီလူပါပဲ၊ ရရဲသားနဲ့ အပြင်ပြေးထွက်သွားပြီးမှပဲ ပြန်ပြေးလာ ဖက်ရတယ်လို့၊ ချေးပုံတက်နင်းမိပြီး မှောက်လျက်လဲမှ အရှက်က ကွဲဦးမယ်’

မကျေမနပ်ပြောလိုက်တဲ့ ဗာဂျာစိုးမြင့်ကို အနားရောက်လာ တဲ့ ကင်းမုံက လှမ်းပြီး လိမ်ဆွဲလိုက်တယ်။

‘မလတ်... ကျွန်တော့်ဆီကို တကယ်ပြန်လာတယ်နော်’

‘လာတာပေါ့၊ ကိုကို မလတ် ကတိပေးထားသားပဲ’

‘ဒါဆိုလည်း ဟောဒီ လက်ဝတ်လက်စား ရတနာတွေကို မိဘတွေဆီကို ပြန်ပို့လိုက်’

‘ကို မလတ်ကို စိုက်ပျိုးထွန်ယက်ပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီး တစ်ပြောင်နဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ်ထားမယ်နော်’

မိုက်နားမှာရပ်နေကြတာမို့ သူတို့အသံတွေက မိုက်ကနေ ထွက်လာတာပေါ့။

ဖင်ချွန်းက ခုန စက်ဆရာတွေနားမှာ ထိုင်နေရင်း အပြေး ကလေးထလာပြီး...

‘ကြွက်ရောင်းလာကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား၊ မြင်ကြ၊ ကြား ကြ၊ သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ဖျိုက်တောရွာမှာ ခုလို မင်္ဂလာပွဲတွေဟာ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ တင့်ကာ တင့်ကာ ပေါ်လာ တော့မှာမို့ ခုကတည်းက ကြိုတင်ဝမ်းနှုတ် အဆင်သင့်လုပ်ထားကြဖို့ နိဗ္ဗာန်အကျိုး... အဲလေ... ကျေးရွာအကျိုး မျှော်လင့်နှိုးဆော်ပါစေ ခင်ဗျာ’

‘ကင်းလိပ်ချောရေ... ခဲဖိုး... ခဲဖိုး’

သတိုးသားကြီး ဦးဘအုန်းက မလွှပ်ထဲကနေ လှမ်းအော် တယ်။

‘ဟာ... ဦးလေးအုန်းကလည်း မင်္ဂလာတောင် မသောင်ရ သေးဘူးလေ’

၁၇၀

ချစ်များရှင်

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့တုန်းက မင်းတို့ ကြိုတောင်းသွားကြ
တယ်လေကွာ’

အဲဒီတော့ တင်မလတ်က ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ပဲ...

‘မကြာမီ မင်္ဂလာဆောင်မှာပါ။ ဗျိုက်တောနဲ့ လမုတောနှစ်ရွာ
လုံးက လူတွေကို အိမ်ပေါက်စေ့ကို လိုက်ဖိတ်မှာပါ။ ခဲဖိုးလည်း
ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ရွာစလုံးက ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ရလွယ်
ကူအောင် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ဆောက်လှူမှာပါ’

မဏ္ဍပ်ထဲက လူတွေ သြဘာသံကို ညံ့နေအောင် ပေးကြတာ
ကင်းမဲ့ကလည်း...

‘ဒါမှ ငါ့ယောင်းမကွ’ လို့ အသံစူးစူးလေးနဲ့ အော်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

တင်မလတ်က ကင်းလိပ်ချောရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး စိုက်ခင်းတွေ
ရှိရာကို ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

ပျော်ရွှင်ရယ်မောနိုင်ကြပါစေ

ချစ်များရှင်

